CONDORUL

Alibiul celui drept

Gânduri, gânduri trec perechi
Pe aceeaşi filieră
Toate sunt la fel de noi şi vechi
Şi se scurg ca apa menajeră

Cât a mai trecut? Cât a rămas?
Dacă schimbi în pierdere câştigul
Toată viața noastră-i un impas
Până vine iarna şi ne prinde frigul

Nu eşti mai bogat decât ai fost
Poate doar atât: mai înțelept
Dacă insul fără nici un rost,
Fură alibiul celui drept

Cât de mică-i lumea, un război
N-ai nici o izbândă-n palmares
Ne-au învins marasmele din noi
Zodii bune, unde ați purces?

Icebergul

Închid ochii şi alerg
Încotro mă duce gândul
Toată viața un iceberg,
Petrecută aşteptându-l

Dar nu se rup la comandă
Nici ghețari şi nici zăgazuri
Doar ambiția în van, dă
Brânci la plute mici pe iazuri

Nu-i destul să strigi; .”- Ahoe!”
Să râvneşti, nu e destul
Singur Robinson Crusoe
N-auzise de Catul

Închid ochii şi alergu-l
Un ținut cât am cuprins
Tot cu gândul la icebergul
are nu s-amai desprins

Tu vii iar de departe

Atâta de departe
În somnul dinspre zori
Când nevăzut se-mparte,
Accesul la comori

Mereu tot mai departe
Să-ți vezi cu ochii potul
Cum ai citi o carte
Şi-o uiți apoi cu totul

Că-n somnul dinspre zori
Robit zăreşte insul
Mereu alte culori
Dormind cu dinadinsul

Când tainic se despart
Argilele şi duhul
Şi tot tu eşti de cart
Şi cercetezi văzduhul

Ajuns pân-la comori
Te reîntorci uitând
Şi-un vag parfum de flori
Îți stăruie în gând

Când nevăzut se-mparte
Accesul la comori
În somnul dinspre zori,
Tu vii iar de departe

<u>Rondelul biletului de metrou</u>

Domnişoară, aştept trenul
Presimțit ca un ecou
Da'-mi răsună-n cap refrenul
Că n-am bani pentru metrou

Şi se-nfiripă catrenul
În oglinzi de indigou
Da'-mi răsună-n cap refrenul
Că n-am bani pentru metrou

Aş porni pe jos ca renul
De la Iaşi pân-la Jibou
Însă nici cunosc terenul,
Nici n-am stofă de erou
Da' n-am bani pentru metrou

<u>I am looking for a job</u>

Ceva de lucru pentru pâine
La un şomer de bunăvoie
Dar azi. Acuma! Fiindcă mâine,
Nu va mai fi, poate, nevoie

Ceva de lucru cu dispensă
Nici mai târziu, nici pentru după
Precum un fel de recompensă
Când n-ai în farfurie supă

Că-i şi el tot un muritor
Supus la fel de circumstanță
Mai melancolic dacă-l dor
Atâtea zboruri într-o stanță

Că trece-aşa ca un stingher
Şi neştiut în univers
Din efemer în efemer
Prin ambientul lui advers

Ceva de lucru pentru pâine
La un şomer. Măcar un an
Dar azi! Acuma! Şi nu mâine:
Cât ne mai e contemporan!

Soledad

Bate ploaia în fereastră
Vin corsarii de mă prad'
În chilia mea albastră,
Te quiero Soledad

Şi ascult cum cântă-ntruna
Doru-n mine de nomad
Ploile curgând ca runa
Te quiero Soledad

Noaptea viscolul cum sapă
Apele ce nu mai scad
Că s-a-nchis ultima trapă,
Te quiero Soledad

Procurați-vă aripi

Era cu mine. Înger să fi fost?
Eu nu mă întrebam cine este
Lângă o machetă zburătoare
Dar asta e o altă poveste

Vezi tu, mecanica pământească, îmi spunea
De care te loveşti la tot pasul
Seamănă cumva cu o cheie
Să nu vezi cât de greu e impasul

Drept că nici aici nu poți să alegi
În aceasta constă gravitatea
Țărâna din tine te trage în jos,
Ca să se respecte legitatea

Şi pământul ține strâns
Să nu se ia cele ale sale
Numai sacrificiul ajută
Cu aripi, zborurile tale

<u>Chinga</u>

Vremea, banii
În eclipsă
Vechi Hispanii
Cânt în lipsă

Trubadur
Fără putere
Nici nu-i fur,
Nu fac avere

Vremea însă
Înspăimântă
Lira plânsă
Ne-cuvântă

Plec în lume
Cât mi-i dragul
Să văd cum e
Când treci pragul

Şi mi-oi duce
Vorba vorbii
Drumu-n cruce
Că vin corbii

Câte zile
Îmi mai rămân
Cânt şi mi le
Tot amân

La vânzare
Cu bucata
Şi când, poate
S-or da toate

Să strig tare:
- De-acum, gata!

Întâlnirea

Şi m-a scos ca melcul la plimbare
Dup-o ploaie rece, tabietul
Chiar dacă n-am casa în spinare
Cu care poate mă asemăn. Bietul,

S-a oprit fixându-şi privitorii
Dubli peste mine. Şi cu teamă
Parc-ar spune: I am verry sorry,
Nu te ştiu, nici nu te iau în seamă!

Poate c-a zâmbit în sinea-i melcul
Şi m-a salutut cu-o reverență
C-a pornit agale. El cu,
Nonşalanță şi indiferență

Şi-am rămas uitându-mă la dânsul
Sporul lui mărunt îmi dădea ghes
Să găsesc o dezlegare-ntr-însul
Eu ce capotez atât de des

Aşteptare

Aştept la fel ca un ținut
Din larguri, descoperitorii
Şi cum ridică ceața zorii
Sosesc din secolul trecut,

Caice mari şi caravele
Cu sclavi şi lanțuri la picioare
Şi cu sirene plângătoare
Şi vânturi ce se umflă-n vele,

Trecând convoi după convoi
Iar cheiurile-mi rămân goale
Mirajul meu ca-ntr-un voal, e
Răpit de vânturi şi de ploi

Pricini, pricini

Îmi caut pricini fără rost
Şi n-am cu cine să mă cert
Pentru trecutul meu anost
Şi viitorul meu incert

E searbăd totul împrejur
Drumurile trec pe lângă mine
Aştept osânda ca un fur
Dezbaterea juraților cât ține

Fiecare trage la un jug
Şi când puterile îl lasă
În carnea lui se-aprinde-un rug
Cu flăcări albe de melasă

De unde vin? Şi cine sunt?
Ce za mă ține într-un lanț
Când nici un vânt, nici un avânt,
N-ajunge până la Bizanț?

Pe care cronică-afectivă
Se scriu şi şterg atâtea nume
Când totul ține de-o eschivă
Şi de-un secret ascuns anume?

M-aş război cu fiecare
Dar singur contra lumii-ntregi
E-o tragi-comică eroare
Ce-a dus la eşafod şi regi

Iar țintele-s înşelătoare
Scadențele vin mai devreme
De parc-anume o eroare
Naşte la rândul ei, dileme

Că fiecare-ntr-un alt fel
Îşi vede propriul sacrificiu
Şi când rămâne fără zel,
Se pierde anonim în viciu

Citesc în mine ca-ntr-o carte
Pe care-a scris-o un străin
De care astăzi mă desparte
Un fratricid: al lui Cain!

Că toate au un preț de cost
Precum o rentă viageră
Cum fermentează un compost
Să-ngraşe solul dintr-o seră

La fiecare vârstă omul
Aleargă dup-un ideal
Da-i pune-n cale metronomul
Un munte,-o vale sau un deal

Cu ce-oi fi eu mai bun ca altul
Ce-şi duce traiul într-o cramă?

Ne-a zămislit, e drept, înaltul
Şi amândoi dăm morții vamă

O pâine şi-un pahar cu vin
E mulțumit: nu vrea mai mult
Cotidianul lui tumult,
Nu ştie cât e de puțin

Îşi arde darurile sale
La foc mărunt şi fără zel
Şi-l duce viața tale quale
Cum duci de zgardă un cățel

Atâta doar că nu se-ntreabă
Ce va fi dincolo de mâine
Şi-şi toarce firul fără grabă
Pân-la bucata lui de pâine

Mă lupt cu morile de vânt
Găleata vieții mele-i spartă
Se scurge vlaga în pământ
Cu toată forfota deşartă

Zadarnic să întrebi ghiocul
Ce cale trebui' să urmezi
Că nici eroarea, nici norocul
Nu-i mai salvează pe aezi

Şi nu e nici un neajuns
Mărunt, atunci când nu-l poți trece
O taină doar de nepătruns
Face izvorul să nu sece

Şi-n orice lucru câte-un sens
Se-ascunde tainic şi inert
Precum sictirul meu imens
Când n-am cu cine să mă cert

Minut minutul smulge orei
În cavalcada ei sublimă
Deschideți geamul aurorei
Le lecția de pantomimă

<u>Pastel</u>

Soare de mucava, burg la amiază
Blazații îşi schimbă rănile între ei
Străzile sunt pline de pigmei
Fluturii în jur agonizează

În biblioteci nu mai e loc

Pentru nici o carte cu piraţi
Hoţii de statui sunt condamnaţi
Să ridice altele în loc

<u>Întrebările</u>
Dacă ai sau n-ai mandat
Să nu-mi spui că n-ai aflat
Încotro zboară egreta
Cine-a amăgit planeta,
Cine fură turmele
Unde se pierd urmele
Paşii mei şi paşii tăi
Paşii oamenilor răi?
Că de teamă sau uimire
A murit orice iubire
Pentru care vinovaţi
Am aflat c-am fost aflaţi ;
De ce trage omul carul
Toată viaţa cu amarul
Şi-un necunoscut din gloată
Îi desface câte-o roată?
De ce viaţa, dimineaţa
Se descleie-ncet ca ceara
Şi-ntr-un ceas a venit seara
Când se bate apa-n piuă
Şi spune lumii: adio
Că s-a strâns de frig. Şi rece,
Vine cioclul şi-l petrece
Cu alai şi tropote
Tot trăgând de clopote?

<u>Muzicantul</u>

Domnul acela chel (la cap)
Scârţâie refrenul şi-o ia de la cap
Molfăind câte-o măsură
Cu toţi dinţii lipsă-n gură
Pe vioara lu c-o strună
Că nimic nu-i iese strună
Ochii-i trişti, un glas aparte
Vin de dincolo de moarte
Stând cu pălăria-ntoarsă
Lângă domnii ce nu par să
Îl remarce complezenţi
Că ei sunt mereu absenţi
Lumea-l ceartă, eu îi iert
Tot grotescu lui concert
Sol, bemol ori fa diez
Plin de foame pân-n miez;
Nu mai daţi cu el în stradă

Că el nu e de zăpadă!
E ca mine, e ca tine, ca oriceare
Şi-i lipseşte doar ce n-are:
O fărâmă de mâncare
Nu mai dați cu el în stradă
Că el nu e de zăpădă
Şi e rece noaptea-albastră
Şi se-ntoarce pe fereastră
Repertoriul lui vocal
N-are bani pentru spital
Ispitindu-vă parşivi
Cât sunteți de milostivi
Domnilor, ce dați din coame:
Lui, nu vouă vă e foame!

<u>Orice om e o dilemă</u>

Dac-ajunge sau n-ajunge
Grija somnul să-l alunge
Şi te-nvârți în aşternut
Formă palidă de lut
Fără somn şi fără vise
Pare-mi-se, pare-ți-se
Că te-a frânt viața hârşită
Şi e noaptea nesfârşită
Întunericul, odaia
Ți-au urcat pe umeri claia
Şi de care nu mai scapi
Tema veche de satrapi
Desenează o himeră
Palidă dar viageră
Răsărită din senin
Ca o cobe pe destin
Piramidă sau dilemă,
Orice om e o problemă!

<u>Ultimul popas</u>

Cât valorează picul de răgaz
Atunci când, prăbuşit într-un fotoliu
Te laşi învins de vreun mărunt orgoliu
Şi-ți pui greşit la soartă un macaz?

Cu ce s-asameni clipa de extaz?
N-ai nici măcar un as în portofoliu
Şi orice drum se-ncheie cu un doliu
Sau o celulă de pe Alcatraz

În fiecare zi câte-o răscruce
Reclamă şansa unei căi obscure

Atât cât poate firea să îndure
Spre care noaptea paşii tăi te-or duce
O viață-ntreagă,-o clipă sau un ceas
Pân-o surprinde ultimul popas

<u>Două ore</u>

Pân-la patru, două
Noaptea e adâncă
Oasele, de rouă
Se frăgezesc încă

Pură ca o boare
Te visez iubito
Ca pe-o carte care
Încă n-am citit-o

Muza mea, fragila
De care mă tem
Lacrimă pupila
Jocul în tandem

E un joc aparte
Cine să-l dezlege:
Cu viață şi moarte
Enigmă de rege!

Două ore-n care
Ca un ageamiu,
Plânge Ursa mare
Sufletu-mi pustiu

Vino şi te-ntoarce
Locul tău e gol
Un blestem de parce
Îmi tot dă ocol

Zbate-mi-se trupul
Ca-ntr-o cuşcă zborul
Cum visează lupul
Sânge, vânătorul

<u>Doi</u>

Cu gândul la ziua de ieri şi de azi
Nu mai vorbesc de cea de mâine
Treceam printr-o pădure de brazi
Când mi-a ieşit în cale un câine

M-a privit sfios şi adult

Eu l-am mângâiat după urechi
De parcă ne cunoşteam de mult
Şi eram prieteni vechi

Plecăm mai departe: un om şi un câine
Străbătând aleile pe jos
Unul după o bucată de pâine,
Iar celălat după un os

Un nou „mod" de viață

Deschizi teveul şi-ai să vezi de toate:
Excentrici stând cu şerpii-n cuşcă
Adolescente dezbrăcate
Şi senatori care se-mpuşcă

Nebuni care ucid cu sânge rece
Ființe fără apărare
Încât războiul dintre perşi şi greci, e
O joacă de copii din grupa mare

Copii minori care-şi iau drogul
Ca un blestem cotidian
Ce ni-l aduse inorogul
De pe un alt meridian

Femeia cu femeie dând perechea,
Împreunări cu animale
Destrăbălarea, viciul, strechea
Ne-ntâmpină pe toți în cale

Uncle Sam, ok, ok,
Banul tău face puterea
Dar morala la yankei
M-a făcut să-mi schimb părerea

Ce-o aveam despre-o statuie
Şi sărmanul, adevărul
Care e, sau poate nu e,
Mult mai putred decât mărul!

Nocturnă cu poezie

Mă scol devreme. Sau prea târziu
De fapt e noapte. Îmi fac un duş
De parc-aştept ca să mă cheme
Un înger grav, acuş-acuş

Se sparge becul. N-am la schimb
Să nu-i trezesc pe-ai mei că dorm

Din agerimea minții, nimb
Îmi fac scriind bățos, diform

Învingeți întunericul şi voi
Luptându-vă pentru lumină
Că ăsta-i singurul război
În care n-aveți nici o vină

Respiră noaptea prin ferestre
Un vag parfum de tei, aparte
Refuză mintea orice zestre
Ce n-ar încape într-o carte

Ascult de sus un dulce grai
Aleargă pixul. Cum? Nu ştiu
Şi ca un cititor în Braille
privesc. Şi nici nu văd ce scriu

Lucrez aşa ca un orbete
Da-n orice lucru-i câte-un rost
Şi pentru toți în alfabet, e
Un simț ascuns, rămas la post

Îmi bănui literele mari
Ce le aştern cu stângăcie
Noviciatule, atari
capcane-au fost. Şi-au să mai fie

Şi scriu febril dacă nu dorm
O nerăbdare mă zoreşte
Poemul aşternut diform
Când restul lumii se trezeşte

<u>Pacea</u>

Nopți şi câte zile
Până la scadență
Măsurate-n mile:
Milă, Excelență!

Omul vine, pleacă
Pietrele rămân
Râul dacă seacă,
Timpul e stăpân!

Şi-om pleca cu toții
În ținutu-acela
Fiii şi nepoții
Ne-or găti nacela

Fără pulberi drumul,

Fără de întors
Fumul, poate scrumul
Dacă ni s-a tors,

Aţa pe mosor
Cânepa sau inul
Pacea dacă mor,
Pacea cu destinul!

Zile, albe file
Până la scadenţă
Mi le-nsemn. Şi mi le
cumpăn, Excelenţă!

Cu aceleaşi nopţi
Moarte provizoriu
Plâng strugurii copţi
Zarea de ivoriu

<u>Miros de pământ jilav</u>

Aer propaspăt după ploaie
Miros de pământ jilav
Îmi pătrunde în odaie
Unde stau precum un sclav

Ce mă ţine? Lanţul? Viciul?
Viaţa, viaţa clocoteşte
sub ferestre. Sacrificiul
prinde-şi victimele-n cleşte

Geme lumea, catastrofe
Se bat oamenii pe prăzi
Viaţa mea s-a scurs în strofe
Rătăcite foi, prin lăzi

Parcă e şi nu-i o glumă
Bate grav un metronom
Dintr-o humă-n altă humă,
Cu toţi întorcea-ne-vom

Vechi-s toate. Nimic nou
Ce-a mai fost, o să mai fie
Murmurul ca un ecou
Mi se-ntoarce-n poezie

Şi eu stau adus de greabăn
Meditez şi-ncerc să scriu
Când miros de pământ reavăn
Bate-n geam ca un sicriu

<u>Pilula</u>

Cuvântul pilulă e doar un motiv
Pentru o nouă divagație
Tu ştii că eu sunt şi nu sunt emotiv
Şi în această ecuație
Cine trebui' să ştie, sigur nu ştie
Dacă am sau ce n-am seara în farfurie
Dacă-mi place s-alerg după fluturi iluzii
De ce nu-l mai citesc pe adeptul Moruzzi
Acestea, vei spune, sunt numai pretexte

Să-nconjur planeta pe jos
Toată viața învățăm la texte
Dar câte din ele ne sunt de folos?
Şi oricum, pilula e inofensivă
O iei, dacă vrei o citeşti, o arunci
Te-aşezi în fotoliu, amesteci un punch
Apoi încă unul şi cazi în derivă
Şi-ți place să crezi că semeni cu Buda
Cu Pablo Picasso sau poate Neruda
Că tu eşti la toate cap şi buricul
Dar nu pomeneşti cuvântul ridicul
De care mai bine că n-am amintit
Şi-n urmă te scoli,
puțin amețit

<u>Relativitate</u>

Se dilată timpu-alene
Când ai spor pe termen scurt
Dacă vrei să scrii catrene
Ceai cu pâine şi iaurt,

Nu va fi destul. Şi iată
Nici semn bun. Nici longeviv
Dac-un înger nu se-arată
Integral şi milostiv

Fiindcă iarăşi se contractă
După legi străine ție
Ca-ntr-o autodidactă
Falsă enciclopedie

Şi pe termen lung duci lipsă
Ca un măr de mere toamna
Condamnat la o eclipsă
Dacă-ți fuge muza, doamna

Întrebări la care azi

Formulezi doar presupuneri
În pădurile de brazi,
Bate vânt de nesupuneri

Zvântă Doamne, lacrimile noastre

Consoanele se leagă greu una de alta
Ce să mai vorbesc despre vocale?
Cuvintele curg uleioase la vale,
Translatorul şi-a uitat dicționarul la Malta

Când zace adevărul prin detenții
Ajung marionetele-n față
Ce greu se îmbracă un rol de paiață
Iar scenariul ascunde atâtea intenții!

Teama de mâine, veşnic trecutul
Viitorul – o gogriță ascunsă
Veninoasă vorba când e unsă
Cu miere, trece mai repede Prutul

Ei s-au născut şi mor în campanie
Noroc că medalia are şi un revers
Când nu le ajunge pământul,
ei se plimbă prin univers
Dar acum se ciocneşte o cupă de şampanie

Blițurile fulgeră pe fețe
Iată vremea nopții a trecut
Unde este cartea cu povețe
Când se pune piatra altui început?

Râvnita dregătorie

Iar mă culc şi iar visez
Că la regele Cerchez
Aş fi fost cu mult mai harnic
Dacă mă primea paharnic
Şi să-i stau ca umbra-n umăr
El să bea şi eu să număr
Când vom încerca în doi
Vinurile mai de soi
Şi când va cădea de tot
Riga beată, eu socot
S-o înlătur, să-i iau locul
Să golesc eu polobocul

În golful meu

În golful meu vin goelete
Cu fructe şi coloniale
Cu băuturi pentru banchete
În amalaje liliale

Hamali în straie de sudoare
Din josul calei vin cu lăzi
În bronzul lor e-atâta soare
De parcă merg la-mpărțit prăzi

Zbenguie-se pescăruşii. Înalt,
Zborul lor un cod sau o parolă,
Duc de la un chei la celălalt
Țipete în ritm de barcarolă

Un invalid dintr-o umilă
Şi melancolică, uzată
Armonică, cerşeşte milă
Zâmbind de fiecare dată

Şi noaptea cad imparțiale
Mărunte ploi, furtuni concrete
Când vin din larguri goelete
Cu fructe şi coloniale

<u>Stepele nopții</u>

Bate ploaia noaptea darabana
Vânturile, caravane, şesul
Viselor difuze înțelesul
Dincolo de care doar capcana,

vagi frânturi. Şi două lumi deschise
Totul e o goană de himere
Ce-ai să faci când vor veni a-ți cere
Slujitorii regelui, permise?

Spală noaptea draperii de ploaie
Viața noastră plină de mizerii
Suflete, e greu, să nu te sperii
Toată lumea s-a umplut de zoaie

<u>Nimeni nu obligă</u>

Loc pentru detalii
Timp pentru concluzii
Un buchet de dalii,
Naşte doar iluzii

Marea întâlnire

N-avu însă loc
Firele din fire
Poartă-n ele, foc

Cine sunt eu ca să
Cer la toate gaj?
Nopțile apasă
Orice Mahaj Tal

Valurile stânca
Neputând s-o spargă
Din genuni, adânca
Neagra mare largă,

Orice mecanism
Are un resort
Visător pe istm
Mă vedeam în port,

La pândă sirene
Sufletu-mi sihastru
Razele-i Selene
Muind în albastru

Jocurile însă
Căzură altcum
Numai fața plânsă,
A lunii, văzum

Nimeni nu obligă
Pasărea să cânte:
Nici despot, nici rigă
Nu pot s-o-nspăimânte!

<u>Bătălia pentru Europa</u>

Se scutură de frunzele lor pomii
Intrăm în Europa dintr-un hobby
Am auzit c-acolo şi microbii
Sunt mai stilați ca gentilomii

Nu-i nici un bai că ne-am pierdut galoşii
Şi-o s-ajungem la Paris desculți
N-om fi cei mai deştepți, dar suntem mulți
Şi nu aşa câțiva, ca eschimoşii

Vectorul iubirii de partid
A lăsat în noi doar cimitire
Că nici azi nu ne-am venit în fire
Cât am dat cu capetele-n zid

Dar nici Comunitatea nu-i un pom
La care mergi atât: să-l scuturi
Reforma ne-a adus polen de fluturi
Ruj de buze şi parfum Lancôme

S-au uscat de secetă rizomii
Sărăcia pururi face lobby
Fericirea noastră că microbii
Se poartă mai stilat ca gentilomii

<u>Ultimul lied</u>

Coboară ciocârlii de jale
Îngrijorări peste oraş
În care coifuri cu panaş
Îi dau un aer tale quale

Şi nimeni n-are vreun motiv
Să fie trist de veselie
Necazuri vin doar cu chirie
Să-şi facă stagiul intensiv

Orchestre mari de surdo-muți
Când ne sosesc oapeți de gală
Fac o primire triumfală
Cântând din oase de mamuți

Veniți la noi: avem turism
Şi vindecăm de nostalgie
Cu o anume alifie,
Orice reminiscență-n „izm”

Plimbări pe lună cu cămila
Puteți să-i spuneți poezii
Ce mai aveți prin colivii
Doar până când o prinde mila,

De noi, de voi, de ea. De restul
Şi de credulii lumii-ntregi
Că de la saltimbanci la regi
Ducem cu toți în spate, lestul

Şi cam atâta. Sau mă rog
Pentru-un bacşiş de câțiva sfanți
Vă dăm regim de azilanți
Plus un statut de astrolog

Şi-o să ghiciți ce viitorul
Va dezgropa dintr-un trecut,
Prin care furci au mai trecut
Învingători şi comandorul

Veniți la noi cât mai e vreme
Că restul porților se-nchid
E seara ultimului lied
Şi coborâm în teoreme

<u>O vrajă coborând de sus</u>

Dup-atât de multe încercări
Nu-mi mai găsesc lungimile de undă
Fiecare ştie să-şi ascundă
Amenzile primite în parcări

Pixul mi se pare că-i străin
Mâna parcă nu mă mai ascultă
Tot ce scriu, aduce a insultă
Cum oțetul vizavi de vin

Iar vecinii fac un tărăboi
Şi se ceartă dens pe culoar
C-atât ar mai lipsi: un lăutar
Să cânte din țambal sau din cimpoi

Alții duc războaie pentru-o pâine
Am stomacul şi dovleacul gol
Nu mai vreau cafea şi nici alcool
Sub balcoane latră trist un câine

Cum să merg eu înaintea muzii?
Cum să scriu ceva şi să nu rup
foile? Când iarăşi mă-ntrerup
Şiruri de himere şi iluzii?

Şi deodată nu ştiu ce se-ntâmplă
Că o vrajă coborând de sus
Liniştea în suflet mi-a adus
Altfel bate ornicul din tâmplă

Nu aud pe nimeni. Nici nu ştiu
Ce se mai petrece-n jurul meu
Simt aproape-un strat de minereu
Şi-un ghizer cum țâşneşte din pustiu

Las atuncea totul la o parte
Pixul îmi aşterne pe hârtie
lacrimi distilate. Cum? Nu ştie
nimeni. Că nu-i scris în nici o carte

<u>Orice sfârşit, e-un început</u>

Nimic nou precum s-a zis, sub soare
Ce spunem noi şi alții au mai spus
Nimic în lume nimeni n-a adus,
Nici nu va lua cu sine la plecare

Răsăritu-i veşnic şi apus
Lucru care-l ştie fiecare
Nimic nou precum s-a zis sub soare
Ce spunem noi, şi alții au mai spus

Multe lucruri sunt de presupus
În altele se află o eroare
Nimic în lume nimeni n-a adus
Nici nu va lua cu sine la plecare

S-a rupt pisica

Minerii au decis să joace tare
Şi să vină iar la Bucureşti
Aduşi de Cosma. Însă nu călare,
ci pe jos. Că nu mai sunt caleşti

Vor să schimbe un guvern cu care
Nu se pierde vremea la poveşti
Minerii au decis să joace tare
Şi să vină iar la Bucureşti

S-ar părea că nu mai e scăpare:
Curg întruna alarmante veşti
S-a rupt pisica-n Vale şi e mare
Frământarea ce i-a prins în cleşti:
Minerii au decis să joace tare...

Şi dac-a prins să plouă

Bate ploaia ritmic în olane
Gândurile vor să evadeze
Dintr-un cerc cu multe ipoteze
Unde se visează suverane

Şi străbat ținuturi riverane
Au în ele-un dor să cerceteze
Dedesubtul oricărei geneze
Grote, peşteri, ape subterane

Bate ploaia monoton cadența
Eum mă simt golit de câte toate
Viața-ntreagă le-am purtat în spate
Şi-am să le reneg apartenența
La imperiul meu de plumb. Sau poate lut

pe care l-am primit. Cu împrumut...

Toamna vieții

Bate-n geamuri toamna mea căruntă
Să m-ascund nu mai găsesc cu cale
Mor cocori în depărtări de jale
Suflet trist de burniță măruntă

Vreascuri ude sfârâie prin sobe
Temerile-mi prind să încolțească
Neputința – un mărgean de iască
S-a lipit de mine ca o cobe

Mor în glastre gânduri reci, păreri
Alfabetu-şi pierde-n câte-o zi, o buche
Feți cu păr de aur îngenunche
Lepădându-şi sacii cu poveri

Temeri

În seara asta mă voi teme
Mai mult decât în alte seri
Suspină vântul greu. Şi geme
ca nişte care de poveri

De parc-ar fi să mi se-ntâmple
Un nu ştiu ce înfricoşat
Ca picătura care umple
Paharul meu întârziat

Şi parcă nişte paşi se-ndreaptă
Şi parcă cineva mă strigă,
Urcând tiptil treaptă cu treaptă,
Scoțând lăcata din verigă:

Aicea sunt, aici aştept
Eu nu am unde mă ascunde
Precum neliniştea din piept
Cu presimțâirile-i fecunde

O dureroasă amintire

Albastru limpede de cer
Cobori în sufletu-mi balsam
În care duşii mei mă cer
Înscris într-un epitalam,

În care stăpâneşte-o lege

Cu adierile-i nocturne
Şi îngeri vin să mă dezlege
În labirinturi taciturne

Că stau cu ochii duşi pe geam
Şi-mi trec prin suflet doar cocori
Ascunsă mare de mărgean
Şi luminată de doi sori

Ascunsă mare într-adins
Cum se ascunde o comoară
Din doi, în mine unul stins
Iar celălat nu vrea să moară

Albastru limpede de cer
N-am să mă satur niciodată
Din colțişorul meu stingher
Cătându-mă într-o erată

Din care ceilalți au fugit
Când intră frigu-n colivie
Că editorul a murit
Şi tipograful nu mă ştie

Albastru limpede de cer
Mă săgetează un fior
Ca presimțirea unui ger
Ca amintirea unui zbor

Pasărea măiastră

Luncă desfrunzită
Singur călăuză
Doruri, care sită
Cerne şi recuză

Fals mărgăritarul
Cu sclipiri viclene
Nopțile, cântarul
Înclinând Selene?

Vrăji ce mai adie
Un parfum uşor
De melancolie
Rănind un cocor

Crivăț la fereastră
Mor tăciunii-n vatră
Pasărea măiastră
Se ciopleşte-n piatră

Desprimăvărare

Miroase pământul a sevă
Iarna a trecut ca un coşmar
Mă simt slăbit ca dup-o grevă
Şi jefuit ca un librar

Un dor de viață renăscut
A cuprins ființa mea întreagă
Păsările trilul şi-l ascut,
Limba lor, o zână le-o dezleagă

Mă simt un altul dar nu sunt
Decât acelaşi neschimbat în fire
Mai obosit şi mai cărunt
Cu gândul înspre cimitire

Îmi doresc mai multe decât pot
Ața pe mosor mi se scurtează
Ghemul vieții-i încâlcit de tot
Nu ştiu cine totuşi, mă trişează

Raport de complezență

Minciuna prințe ne demască
Aici se moare în tăcere
Fiecare om devine-o mască
Râzând de propria-i durere

N-ai să duci la cap nici o anchetă
Interesul are mâna lungă
Cu bănuții strânşi din câte-o chetă
Pe răboj mai tragem câte-o dungă

Cei mai mari o duc întruna bine
Oricine-ar fi în vârful piramidei
Lăcomia-şi trage pentru sine
Partea din strădania omidei

Vei pleca-ntocmind doar un raport
Şi trăgând de păr nişte concluzii
Bussinesul rămâne doar un sport
Zarurile – la cheremul muzii

N-ai să poți muta munții din loc
Fiecare s-ar dori erou
Trecem azi printr-un baraj de foc,
Şi-ncă mai avem pân-la potou

Pe noi ne-a strâns în chingi furtuna

Masca-n sine este un motiv
Să legitimăm de fapt minciuna
Ca pe fiul nostru adoptiv

Alții-n urma noastră-au să se nască
Fiecare are dreptul să viseze
Până intră-n albia firească
Lucurile, o să mai dureze

Ai făcut la Bucureşti o haltă
Le vei duce darea ta de seamă
Statuia nu se naşte fără-o daltă
Fără speranță, trudă. Şi chiar teamă!

Prea mulți intruşi

În jurul nostru-atâta zarvă
De care nu mai ținem seama
În ambientul meu de larvă
Intruşii lumii cum dau iama

Şi-n urma lor nu mai rămâne
nimica sfânt. Pângăritorii
Desprinşi din scenele păgâne,
Rup armoniile viorii

Sminteala-ncearcă să cuprindă
Şi vârsta fragedă-n tumult
Că roade grindă după grindă
Pecinginea de tip ocult

N-ai unde să te mai retragi
Asedierea e totală
Deşi dorescu-ți cei mai dragi
Imunitatea ca la boală

Cunoaştem toți acestea. Dar vă
Mărturisesc din suflet teama
Că-n ambientul meu de larvă
Prea mulți intruşi prind să dea iama

Rondelul pretențiilor

Toată lumea cu pretenții
Peste tot e câte-un spiel
Primăvara arhitecții
Se retrag la Guayaquil

De la polul nord la Nil
Vin străini şi ne dau lecții

Toată lumea cu pretenții
Peste tot e câte-un spiel

Nu mă tem de obiecții
Cât de omul versatil
Care are câte-un tril
Pentru orişice intenții:
Toată lumea cu pretenții...

Sfinte împrumuturi

Obosită cale
Drumu-i încă lung
Picură petale
Crinii îndelung

Şi uşor de greu
Nimeni să nu plângă
Clopote mereu
Bat şi bat a tângă

N-auziți în noapte
Îngerul, aripa
Ce duioase şoapte
Aduce-ne clipa?

Nu-ți mai fie teamă
Dacă te-ai supus
N-auzi cum te cheamă
Cineva de sus?

Nopțile cu toate
Una câte una
Spun că se mai poate
Să cucereşti luna

Câte neştiute
Doruri pân-la stele
La izvoare ciute
Ceru-l sorb din ele

Şi mioare pasc
Fragede de rouă
câmpuri. Şi renasc
Însumi dacă plouă,

Cu melancolie
Aripile fluturi
Dați-mi-le mie
Sfinte împrumuturi

Piedici multe-n cale
Câte sunt de spus
Trandafiri, petale
Crucea la apus

Naşterea şi moartea
Plânsul cel dintâi
Omule ia-ți partea
Şi cu ea rămâi

Că tu pentru zbor
Te-ai născut şi lângă
Tine, vise mor
Cine să le plângă?

Acestea fiind zise
Mai rămâne-o cheie
Să treci de abise
Şi de defilee

<u>Atât de mic</u>

Grea povara
Drumul lung
Vine seara
Şi n-ajung

La comoară
Unde-n vârf
Lângă moară,
Zace-un stârv

Mai departe
Nu mai pot
Dați-mi carte
Eu socot

Că de teamă
Vorba vorbii
Îmi cer vamă
Corbul, corbii

Şi săracul
N-am puteri
Unde-i sacul
Cu averi?

<u>Pâine de dor</u>

Pâine-mi e de dor şi grâuri

Şi vin cai de mă mângâie
Eu mă duc să-mpletesc frâie
Până creşte apa-n râuri

Şi la fel de stepe-ntinse
Şi de fetele morgane
Hai cu mine măi cârlane
După nopți albe şi ninse

Hai să batem zarea-albastră
Şi luceferii-n copite
Murgule plin de ispite,
Cât e lumea contra noastră

Dor de frâu să-l țin la brâuri
Coama-n vânt să mă mângâie
Eu mă duc să-mpletesc frâie
Până creşte apa-n râuri

<u>Ninge</u>

Deschid ochii şi deodată
Ninge ca-ntr-o mie de poveşti
Imagini pure îngereşti
Au venit la uşa mea să bată

Şi coboară cerul pe pământ
Diafan covor de puritate
Paşii noştri plini de răutate
Peste toate câte răni mai sunt

Şi te-ntrebi de ce nu poate
Omul să păstreze-un echilibru
Adânc un cer se zugrăveşte-n Tibru
Şi noi în jur le întinăm pe toate

Ninge, ninge ca-ntr-o feerie
Şi mă văd copil, copil de tot
Cum mă luptam printre nămeți înot
Cu-atâta îngerească bucurie

Toate câte mi s-au întâmplat
Le-am înscris pe coaja mea de iască
Bătrânețea nu-i decât o mască
Peste-un suflet trist şi vinovat

Ninge ca o remuşcare
Binefăcătoare şi tardivă
Peste soarta lumii în derivă
Ca preț pentru-o răscumpărare

Rugă de secetă

Iar ne paşte seceta. De ploaie
Roagă-se țăranii mei întruna
Talpa lor de glod să li se-nmoaie
Din înalt când îi mângâie luna

Varsă Doamne, apele şiroaie
Lacrimă şi rupe-ni-se struna
Că speranța noastră pentru trai, e
Doar în mila Ta, dintotdeauna!

Ceartă-ne şi mustră-ne. Dar plouă
Că ne mor de foamete şi pruncii
Parte fă-ne de-ndurare nouă
Înnălbiți de colburile luncii
Care s-a-ntărit precum e piatra,
Ni se stinge focul şi ne moare vatra

Când rătăcirea e atât de multă

Viața e din ce în ce mai grea
Merg oamenii pe stradă dând din mâini
S-a scumpit şi apa la cişmea
Hingherii-aleargă-ntruna după câini

Îi vezi sărmanii cum îşi vorbesc singuri
Ignorant, te-ntrebi şi te intrigi
Că n-o mai scot la cap nici făcând linguri,
Nici împletind cu mâna la covrigi

Tot mai greu ajungi la un câştig
După anii care-i ai în spate
Deşi mai cald, în lume e mai frig
Iar ziua s-a scurtat la jumătate

Poate că ne-apasă un blestem
Fiii noştri nu ne mai ascultă
Şi-n zadar pe Dumnezeu Îl chem
Când rătăcirea e aşa de multă

Întoarcerea

Cine eşti tu care-mi tai
Nopțile din vise?
Îmi ştergi urmele. Şi-mi dai
doar frânturi ce mi se,

Mai perindă câte-un ciob

Ca printr-o oglindă
Toată viața-i un scrânciob
Agățat de-o grindă

Parcă mi-a luat cu totul
Nu ştiu cine, nu ştiu cum
Nevăzut un înger potul
Si-s sărac acum

M-aş întoarce dar nu ştiu
Care e cărarea
Mi-am dus viața-ntr-un pustiu
Numai cu spinarea

Am căzut din altă lume
Legănat de unde
Şi ce greu e să ştii cum e,
Să nu poți răspunde!

<u>Cercetează Doamne, via</u>

Doamne, Doamne, caută din cer şi vezi
şi cercetează via aceasta pe care a sădit-o
dreapta Ta şi o desăvârşeşte pre ea!
(din Psalmul 79 al lui Asaf)

Cere lumea bir pe toate
Pe ce naşte, pe ce moare
Numai ca să dai din coate
Pentru stropul de sudoare

Pentru vina mea, e una
Dar când culpa e străină
Lacrimă de milă luna
Buruiana din grădină

Am uitat buna povață
Şi îndemnul părintesc
Că sminteala se răsfață
Nefirească de firesc!

Se înfruptă mucegaiul
Ca pecinginea din trup
Jinduind cu tot alaiul
Mierea harnică din stup

Şi ne dă cu tifla veşnic
Lăfăindu-se-n balanță:
Cât mai am lumina-n sfeşnic,
Mai rămâne o speranță

Oh, să nu stingeți făclia
Şi credința din cuvânt:

Cercetează Doamne, via
Să rodească pe pământ!

Coliba mea cu geamuri sparte

Adio trai tihnit şi dulce
La care n-am putut s-ajung
Când după masă cască lung
Şi merge insul să se culce;

Aprinde-apoi televizorul
Şi bea trântit într-un fotoliu
Cafea cu cremă de orgoliu
C-al meu e, zice, viitorul

Un viitor mai mult trecut
Din care nu poți evada
Că nici un sponsor nu-ți va da
Aipi de zbor cu împrumut

Bogați sunt unii în averi
Iar alții numai în risipă
Precum o generoasă clipă
La care nu mai poți să speri

Adio dolce far'niente
De care nu mi-ai făcut parte
Coliba mea cu geamuri sparte
Pe care-am scris: festina lente!

Lumină seara la fereastră

Lumină seara la fereastră
Pâlpâind duios şi blând
Făptura ta mai mult sihastră,
Subjugă fiecare gând

Zorind din câte rătăciri
Popasuri scurte îmi hrănesc
Imperiul meu de amăgiri
Se zilnic năruie, firesc

Şi iar statuia ta de ceară
Pe care n-o mai recunosc
Un zburător seară de seară
O-nvăluie-n parfum de mosc

Citeşti, visezi, lumina arde
Cu ochii minții doar te văd
În calea mea stau halebarde

Prezicătoare de prăpăd

Şi fiecare, purtătorul
Acelei lumi de controverse
Din care naşte viitorul
Asperitățile-i adverse

Şi iarăşi vin. Şi plec din nou
Purtând o lumânare tristă
În noaptea vieții un ecou
Ca o chemare mai persistă,

Întreaga viață aşteptând
Un zbor de pasăre măiastră
Lumină fiecare gând
Făptura ta mai mult sihastră

<u>Şi bucuros de câte răni</u>

Păsări mari trec prin ecluze
Şi bat din aripi dup-un cod
Ducând traumele-n exod
Cu prospețimea din havuze

Şi-aceste răni doar aparente
În carnea mea ca de moluscă
Sunt ca o-nvăluire bruscă
De pâlpâiri luminiscente

O luptă pentru echilibre
Se duce după legi nescrise
Şi pe tărâmuri interzise,
Pe uncii galbene sau lire

Căci din adânc, necunoscute
Pulsează-n carnea mea izvoare
Şi-atunci când se opresc, îmi moare,
Iubirea-ntreagă pentru ciute

Un trup, o rană, aparențe
Prilej de lacrimi şi-ntristare
Schimbând busole vechi şi care
Umplute cu inadvertențe

<u>Rugul</u>

Vinovat de circumstanță,
Vinovat pentru licență
Rup din mine câte-o stanță:
Jubileu? Coincidență?

Numai focul ce mă arde
Şi ascuns interior
E păzit de halebarde
Şi de magul Melchior

O combustie suavă
Coborând din alte sfere
Zăvorât într-o enclavă
Între două emisfere

Cine-l vede? Cine-l ştie
În plăpânda mea ființă
Unul (care-i?) dintr-o mie
Rugul meu de suferință

Când mă lepăd de tot restul
Şi cobor în mine însumi
Pierd zburând pe drumuri lestul
Bucuria – numai plânsu-mi

Căci mă simt atunci un altul
Şi din care mă ridic
Muntele cu tot înaltul,
Parc-am mai urcat un pic

Fiecare poartă-un foc
Luminând adânc sihastru
Ca un dram de nenoroc
Dus de îngerul albastru

<u>Vulturi de ninsoare</u>

Cântecul lerului, cântecul lerului
Zăpada e zâmbetul cerului
Pe la fereastra mare
Îmi trec vulturi de ninsoare
Pe la fereastra mică
Îmi trece ades o pisică
Ție ți se face pielea de găină
Teama de teamă o să revină
Vecinul exersează noaptea la clavir
Eu îmi înfund urechile cu glaspapir

Acum e nevoie să descoperi ceva
Ce nu ştie nimeni înaintea ta
Încetineală în pripă
O mână adună, două risipă
Când se apropie funia de par
Orice număr ți se pare impar

De foarte aproape

Din această fotografie lipseşte
Dascălul cu fața de ceară
Îmbrăcat în redingota de seară
Când fulgeră blitzul şi lumea clipeşte

El e totuşi prezent într-un tablou
Cu-o carte în față luând nişte note
Duhul lui aievea peste tot e
Ca aerul umed dintr-un cavou

Îl simt musafirii plutind ca pe ape
Printre fursecuri şi băutură
Ca pe o stare pe care-o îndură
Privind pe oricare de foarte aproape

Condorul

Fericit condorul
pentru care piscurile munților
nu sunt niciodată prea înalte

Condorul
invidiat de toate viețuitoarele pământului
şi care pe noi, oamenii
ne vede din ce în ce mai mici

Condorul
care nu moare
decât fulgerat de vânător

De vânătorul
care nu poate ajunge la el

O carte, două cărți

Mai erau din patru, trei
Una îşi luase zborul
Fericit el, cititorul
Dumnealui şi dumneaei

Şi de-acolo mai departe
Sufletul e mai uşor
C-un imbold sau un fior
Redescoperit în parte

Numai prețul cât disprețul
Toată lumea e o boală

Iar dintr-o cutie goală
Scoți o pildă. Sau județul

Şi-am plecat. Şi-am să revin
Însă banul tot lipseşte
Dacă fosforul la peşte
E mai mult, eu mai puțin

Bucura-mă-voi de dânsul
Varianta vice-versa
Nu m-a-vrednicit aversa
Bucuriilor cu strânsul

Dedicație

Şarja mea amară-dulce
Ca din pana lui Neculce
Biciuiască-ți telegarii
Ca husarii la fruntarii
Şi în goana lor, nebuna
Pulbere de aur luna
Poleiască-ți pletele
Căile, încetele
Şi din fiecare parte
Să se-adune într-o carte:
Orice vers ca un demers
E un pas în univers!

În ciuda lumii

Tare-aş vrea să-ți fac în ciudă, lume
Să-ți plătesc cu ceea ce la schimbul
Dintre noi, îndreptățeşte nimbul
Să-şi piardă strălucirea de traume

Şi nu e cazul să mă țin de glume
Atâta cât îmi intră-n carne ghimpul
Zadarnic fluturi la naivi olimpul
Până-au să vadă păcăleala cum e

M-aş izola ca Robinson Crusoe
Pe-o insulă pustie, pe-un atol
În Groenlanda, poate chiar la pol
Să n-am de tine-n nici un fel nevoie
S-aud cu merg moriştile-ți în gol,
Să-ți dau cu tifla şi să strig; „- Ahoe!”

Ureflecții nocturne

Unu doar şi cinci, aproape
Am în față-atâta noapte
Somnul legănat de ape
Dulce clipocit de şoapte

Gânduri, gânduri trec crâmpeie
Marea vremilor adâncă
Solitara lumii cheie
Şi pe care n-o am încă;

Şi se duc precum cocorii
Înspre suduri iluzoriu;
Peste-nsemnele comorii
Joacă flăcări de ivoriu

Şi se duc ca un remediu
La tristețile cu care
Suntem veşnic în asediu
Fiecare, fiecare

Unu doar şi jumătate
Noaptea vieții ne răsfață
Strecurată în cetate
Printr-o pâlnie de ceață

<u>Mizerabila poveste</u>

Iar sporovăie întruna
Gaițele, la trei, la patru
Ca pe scenă la un teatru
Până pică de somn luna

Şi cum trec luna prin sită
Se întreabă fiecare
Ce defect are sau n-are
Firea lor cea hămesită

Taci din gură că nu poți
Şi răspunde dacă este
Mizerabila poveste
Neschimbată pentru toți

<u>Veşnica scadență</u>

Se-aud paşi incipienții
Pe-un culoar indendent
Trecând prin strada Sapienții
Ca un mister spre orient

În rest e noapte. Şi repaos

Precum un dor de absolut
Ce l-a făcut pe domnul Klaus
Să sară iar din aşternut

Să se întrebe dacă este
Adevărat ceea ce nu e
Decât o singură poveste
Ca un sicriu bătut în cuie

Să-şi vadă chipul răvăşit
Mahumur juma', jumate treaz
Şi pipăind nedumerit
Atâtea riduri pe obraz,

S-audă clanța de la poartă
cum scârțâie. Şi să privească
Iubirea lui pentru consoartă
Care-a-nceput să se răcească

E vorba numai de iubire
Consoarta, când i-o suna ceasul
Dintr-un fuior câteva fire
Îi mai întârzie popasul

Şi i se pare că toți paşii
Spre casa lui acum se-ndreaptă
Că stau la uşa lui apaşii
Înşiruiți pe câte-o treaptă

Că au să-i ceară câte-o dare
Sau poate vechi, un împrumut
Pe care nu mai e în stare
Să-l dea-napoi cum ar fi vrut

<u>Veşnica poveste, pâinea</u>

Aroma pâinii circulă prin târg
Între sărăcii şi disperare
Gulerele albe depun sârg
În ceremonii de consacrare

Şi de la sămânță la recoltă
Totul parcă s-a mişcat din locuri
Bântuie cu izuri de revoltă
Nave fără mărfuri, între docuri

Creşte prețul la legume, praz
Ce-ai să faci cu-atâta penurie
Între agonie şi extaz,
La ora mesei în bucătărie?

Destule paragrafele de legi
Un expert devine mai abil
Sărăcia când îți dă s-alegi
Într-un sistem atâta de labil

Pe-atât de-mpovărată este azi
Sarcina ingrată pentru mâine
Norocul cu ce-aduni. Şi cu ce scazi
Să-ți rămână bani şi pentru pâine

<u>Spectacol fără impresar</u>

Stau la geam şi vând tutun
Asortat cu-o vodcă proastă
Un nebun, când eu compun
Poezie, şi cu-o babă

Ceartă-se c-ar vrea să bea
Pe creiți sau datorie
De-ar avea de un' să ia
O poşircă străvezie;

Îmi pierd timp, îmi pierd şi nervi
Dacă trece-un zurbagiu
Pentru care ceilalți, servi
sunt. Ca şi eu tarabagiu.

Trudă lungă, lungă, lungă
Precum sclavii pe plantații
Doar rachiu, tutun şi ciungă
Pe cari dau bani de-generații

Cu mai puțin de doi dolari
Pe opt sau poate nouă ore
La anii mei un salahor, e
Îndepărtat dintre pândari

Copii teribili ce fumează
Dau în rulotă cu piciorul
Iar eu iau cu binişoru'
Că ghinionu-i ca o piază

Cei mai mari cu câini în lesă
Şi false aere de prinți
Se plimbă-ncet fără adresă
Şi-i tot înjură pe părinți

Iar alții-aruncă pocnitori
În jurul meu. Şi eu tresar
De câte ori, de-atâtea ori
Spectacol fără impresar!

Domnule ministru de externe

Domnule ministru de externe
Ne simțim mereu mai vinovați
Umbra lumii peste noi se-aşterne
De jos, dinspre Danubiu, spre Carpați

Dumneavoastră sigur că ştiați
Sita interesul cum şi-l cerne
Domnule ministru de externe
Ne simțim mereu mai vinovați

Un atu când vreți să-l câştigați
E şi nu e-o treabă de guverne
La mesele de joc între pirați,
Principiul jecmănelilor etern, e
Domnule ministru de externe...

Circulați, bună seara, pardon!

Atâtea vise dorm în mine
Ca o brumă rece peste vrej
Sfârşit de toamnă cu manej
Şi-acelaşi circ care revine

Ca dintr-un secol perimat
Cu dansatoarele mulatre
La care câinii prind să latre
Dacă le văd pe înserat

Afişele-anunță efectul
Surprizelor fără răgaz
Lăsați acasă lămpile cu gaz
În seara asta vine şi prefectul

Se-nghesuie lumea. Doreşte să vadă
Pitici făcând tumbe, mersul pe funii
După care urmează, spun unii
Scene din filme cu capă şi spadă

Numai vardistul zâmbeşte cazon
A văzut el în viață mai multe
Baluri, conace, chestii... ocultе:
Circulați. Bună seara. Pardon!

Harfele din sufletele noastre

Am intrat iubito în eclipsă

Ne disputăm lumina de la soare
Neajunsu-i cu atât mai mare
Cu cât e duhul împăcării, lipsă

Fiecare zborul pe-o elipsă
Zodia îşi duce în spinare
Să udăm cu lacrimi câte-o floare
Altminteri vezi că nu e chip să,

Despărțim pustiul pe din două
S-ajungem la oazele promise
Pace dar străjerilor de vise
albe. Şi întinderii de rouă
Unde odihni-se-vor sihastre
Harfele din sufletele noastre

Aceste păsări

Aceste păsări care zboară
Într-un ocean doar aparent
Pun întrebări şi înfioară
Confortul unui cuget lent

În fond atâtea teoreme
Închid în ele un tabu
De care-un neofit se teme
Cum s-a temut şi pân-acu'

Rămâne numai un mesaj
La care nu avem acces
Oglinda apelor, miraj
Pune-ntrebări cel mai ades

Frumoasa sinucisă

Îşi tăiase venele la mână
Ca în tragediile cu vechii greci
Trista ei legendă să rămână
În amintirea pietrelor de veci

Doar copilul mai plângea alături
Căutându-i laptele la piept
Sângele peste cearceaf şi pături
Mai mustea a viață pe nedrept

Vorbim încet şi nu ridic privirea
Temători să n-o trezim din somn
Mai frumoasă decât însăşi rătăcirea,
Răpită de lunaticul ei domn

O viață rătăcită de copilă
De multe ori chiar vrei să te omori
Şi atunci s-a sinucis de milă:
Viața e săracă în culori!

Am ieşit la fel de trişti afară
Abătuți şi mai încovoiați
Ca purtând pe umeri o povară
De care ne simțeam mai vinovați

<u>Liniştea colinelor</u>
după tabloul cu acelaşi nume
al pictorului Gheorghe Coman

Liniştea colinelor încântă
Ochiul, iubitorul de miraje
Filmul vieții mele un colaj e
De himere care înspăimântă

Murmură izvoarele. Trecutul
Liniile palmei îmi ascund
geana viitorului. Rotund,
Periplul care-l săvârşeşte lutul

Pacea în balanțe se coboară
Din înalt în cele mai mărunte
Cine vrea furtuna s-o înfrunte,
Renunță la arcuş şi la vioară

Ce au eu comun cu toate astea
Decât numai că le întinez?
Omul câte născocit-a caste-a,
Pierdut din moştenirea lui un crez

Liniştea colinelor încântă
Veneticul reîntors la vatră
Seci fântâni zăvozii nopții latră
Şi se iau cu mine-n somn, la trântă

<u>Puntea</u>

Mi-e dor de-o poezie bună
La care se ajunge greu
Iar oboseala ca arvună
Nu este-n sine,-un minereu

Invidiez pe cei cu har
Că nu le pune nimeni frână
La tot ce-au scris şi scriu. Măcar,
Că judecata se amână

Dar e ca peste tot o lege
Pe care nu poți s-o ignori
Şi cine-o calcă, se alege
Cu cea mai grea dintre rigori

Căci sunt, există. Nu se poate
Să fi murit toți cititorii
de poezie. Cum socoate
nu'ş care critic, apriori

Şi pentru ei îmi plec eu fruntea
Izvorului de armonie
Şi poezia este puntea
Ce mi-a lipsit ades şi mie

Iubire fără rost

Iubirea noastră fără rost
Ca postulat sau axiomă
Din toate, toate câte-au fost
Îmbătrânind ca vechea Romă,

I-a lipsit tactul şi măsura
Ca să se-nchege-ntr-un concert
Că noi uitarăm partitura
Brevetul devenind incert

Şi ne-am pierdut fiind aproape
Ca prinşi de propriile cârlige
Şi-am rătăcit prin horoscoape
Cum merg copii pe catalige

A fost de vină poate-o muză
Acaparați de circumstanță
Ca un poet care refuză,
Să scrie ultima lui stanță

Iubirea noastră câtă fuse
Ca un permis de vânătoare
Pe care şansa ni-l aduse
Să ne dăm seama de-o eroare

Ca postulat sau axiomă
Desprinşi de capetele sforii
N-a dus la nici un fel de Romă,
Murind când se iviră zorii

Grija de cuvinte

Sunt un depozit tandru de cuvinte

Cum ar fi spus poetul inspirat
Şi le transcriu din inimi pe curat
Pentru adulți ca să le țină minte

Le-am moştenit ca de la un părinte
Că mulți sunt cei ce-au plâns şi au oftat
Trăiesc şi mor într-un anonimat
Şi nu se plâng de lacrima fierbinte

Iau partea ce-mi revine din osândă
Le răsădesc în mine şi la termen
Când înfloreşte fiecare germen
Vi le restitui pururi cu dobândă
Că ele vin adânc din preistorii
Şi purtătoare singure-s de glorii

A iubi, iubire

A iubi, iubire
Numai amăgire

Ochii tăi de doruri şi văpaie
Foc de paie

Iubirea ta ca un migdal în floare
Între eroare şi o floare

Iubire castă, roua din livezi
Du-te la serviciu, aiurezi

De dragul tău eu ard precum o pară
Pe dinafară

A iubi, iubire
Încâlcite fire

Întrebări, întrebări

Dintr-o parte a cerului până
La un hotar necunoscut
Doar întrebarea e stăpână
Pe fiecare om şi scut

Şi orice zodie propice
Relevă noi şi noi surprize
Dărâmă bilele popice
În serii scurte sau reprize

Rămâne numai bănuiala
De n-ai greşit cumva busola

Acelaşi cifru-nchide yalla
Grădinii-n care-ți lucrezi sola

Cum ar putea să nu te doară
Când mugurii mai mor pe ramuri?
Poeții lumii încă zboară
Ca fluturi prin epitalamuri

Şi mă cufund fără de voie
În scrisul meu cotidian
Precum descoperea Ahoe
Un nou şi nou meridian

Şi-acela încă are-o cheie
De furii nopții să te aperi
Câştigi războiul cu-o idee
Când licuricii minții scapăr'

Rămâne numai partea până
La un hotar necunoscut
Unde-ntrebarea e stăpână
Pe fiecare om şi scut

<u>Comentăm</u>

Comentăm politică la colțuri
Decrete, legi sau ce mai vrea guvernul
În ce sicriu mai bate Roman bolțuri
Afişând sarcasmul lui, eternul

Cine e la Cotroceni spion,
Alt ministru ce rival îşi sapă,
Ce buton s-apeşi ca un pion,
În barca celorlalți să toarne apă?

Cine mai trădează şi pe cine?
S-a demodat otrava. Şi pumnalul;
Cum ai putea de rău s-o duce mai bine
Maestru de ceremonii, să conduci balul?

Cine, declarații belicoase
În spatele imunității, pe scaun
Face să le intre frica-n oase
Celor care joacă rol de claun?

Ce țigări s-au mai adus pe şest
Pentru care grangur din culise?
Cât va sta cutare la arest
Că e mai şiret decât Ulysse?

Cum să meargă treaba bine dacă

Domnii fac afaceri pe picior?
Din bogată, a ajuns săracă
Țara şi, de râsul tuturor

Dirigenții noştri fac un show
În loc să ne păzească de necazuri
Fiii noştri-nvață în argou
Străini, acarii schimbă la macazuri

<u>Interviu</u>

Scoate mă' prunele din gură
Nu vezi că ți se ia un interviu?
Toată țara suferă şi-ndură
Că nu-nțelege ce spui tu pe viu!

Ce dihonii, bazaconii
Îți încurcă iar limbajul?
Dacă se rup pantalonii,
Compromitem reportajul

Ce-oi fi căutând tu-n for?
Nu mai da din mâini cu nu prinzi peşte
În locul tău un cartofor
Vorbea mai bine româneşte

Ce ştii tu despre mălură
Pe care semenii nu-l ştiu?
Scoate mă' prunele din gură
Nu vezi că ți se ia un interviu?!

<u>Acarul</u>

Toată lumea vrea ovații
Şi ogarul şi măgarul
Fac gealații combinații
Şi trec altora samarul

Un conflict de generații
Umple cu pelin paharul
Că greşesc şi împărații
Dar plăteşte tot acarul

Că se-ascund toți vinovații
Şi greşelile cu carul;
Când greşesc şi împărații
E de vină tot acarul

Bea-ți sărmanule amarul
Şi să nu faci contestații

Că greşesc şi împărații
Dar plăteşte tot acarul!

<u>Albe, albe</u>

Polul nord. Şi albe
Nefireşti ținuturi
Ghețurile salbe
Veşnic aşternuturi

Oameni de zăpadă
Cu umbrele reci
Munți ce stau să cadă
În adâncuri deci

Soarele pe boltă
Râde strălucind
Fiecare voltă,
Fiecare grind

Pace. Numai pace
Cât vedem cu ochii
Gerul din cojoace,
Spaima mamei Dochii

Urşi pe vreo banchiză
Oaze călătoare,
Circul' fără viză
Înspre larga mare

Raza jucăuşă
Îi usucă pielea
Focii, de păpuşă
Din apele ce le-a,

Făcut să tresară
Privind înapoi
Fulguind uşoară
Printre ghețuri sloi

Pinguini, de frig
Nu-şi doresc mai cald
Străbătând, intrig'
Țărmul lui Harald

Este-aici o lege
Nouă pentru noi,
Cine n-o-nțelege,
Îi face război

Bate vântul domul

polului. Şi nici
Nu e rău că omul
Vine rar pe-aici!

<u>O singură noapte</u>

Lasă-mi numai una
Din nopțile toate
Amiroase luna
A singurătate

Ci dacă mă văd
Admirând stingher
Ca la un prăpăd
Cum plouă din cer,

Auru-n şuvițe
Pentru plete lucii
Prin livezi şi vițe
Cântă iarăşi cucii

Şi tu poți să mergi
În altă galaxie
cu oglinzi. Să ştergi
(Ce profilaxie!),

Rănile ca semne
Ce-au să ni se-ntâmple
Morții noastre demn e,
Să ne bată-n tâmple

Şi-ai să-mi trimiți veşti
Eu le voi percepe
Când bat în fereşti
Luceferii de pe,

boltă. Şi-am să spun
oamenilor: - Vai,
Mai bine nebun
Mă năşteam şi-ncai

Le strigam amare
Vorbele spăşit
Tragică eroare
Mitul s-a sfârşit!

Ori aşa, întruna
Nopțile, cu toate
Că le ştie luna
Îmi sunt numărate

Una numai lipsă
Aş putea să-ndur
Şi dacă nu-i chip să
O obțin, o fur!

Dă-mi din nopți atâta:
Una care-ți cer
Rugăminți, a câta
Ultima, Prier

Mi-o va da. Şi darul
Cade-mi rău. Sau nu-mi,
Ca din calendarul
Unei alte lumi.

Noi, copacii

Dacă seva se va dovedi
Pe noi copacii refuzând
(De ce? Nu ştiu) a ne hrăni
Ne-om sinucide rând pe rând

Şi vom lăsa un testament
Pe coja noastră de onoare
Nici un incendiu aparent
Să nu se stingă de sub soare

Şi va rămâne trist un semn
Că ne-a fost sos pe toți din traiul
Cotidian, la un îndemn
De dinăuntru, putregaiul

Vremea rătăcirilor

Rod sectanții dintr-o vreme
Cum roade cariul dintr-un lemn
Şi lasă ca satana semn
Măcar acesta tot se teme:

De Dumnezeu, de Judecată
Şi de pedeapsa ce-o să vină
Ci ei se cred fără de vină
Şi-ntru osârdie curată

Despart cuvinte şi le-aleg
Din Biblia ce-o-nalță-n sus
Şi tot proclamă un Iisus
Pe care nu-L mai înțeleg

Şi-aleg versetele din care

Ei scot atât: ce le convine
Şi se înalță doar pe sine,
Că ei n-au sfinți în calendare

Dar Cartea Sfântă nu e plină
De recompense pe ales
Şi tot strecoară un eres
Frământăturii de făină

Ci pentru călcători: osândă
Mustrări, pedepse la tot pasul
Aicea li se-nmoaie glasul
Şi stau cu ochii-nchişi la pândă

Garvriil trimis de Dumnezeu
Pe Maica Domnului cinsteşte
Cu ce atunci vă osebeşte
Purtarea voastră de-un ateu?

Ar scoate-un demon printr-o slugă
Din Cartea Sfântă ce nu-i place
Dar fuge când a prins să toace
La mănăstire pentru rugă

Căci mântuirea e-n biserici
În care nu vă văd intrând
E plină lumea de sechele,
Că nu mai au loc în americi!

Fugiți de cruce, de tămâie
De ce-ați pierdut sfintele taine?
De ce purtați străine haine
Şi care umple-vă de râie?

Ce libertăți în plus mai vreți
Când voi aduceți doar sminteli
Şi prinşi de alții cu momeli,
Purtați otrava în peceți?

Biserica e-a lui Iisus
În care nu vă văd intrând
Ci în afara porții stând
Cu vorbe care le-ați mai spus

Mai multă zarvă decât zestre
Mereu tot mai săraci în rod
Că simbriaşii lui Irod
Dansează pururi în căpestre

Despre voi Apostolul a zis:
Cine nu-i de-al nostru, pleacă
La curți străine să petreacă

Fiecare-n spate c-un abis

Decât să fiți ai nimănui,
Vă-ntoarceți. Dumnezeu primeşte
Pe-acela care se căieşte
Şi-i ştie bine care sunt ai Lui!

Îngeri în grădină

Îngerii coboară din înalt
Răsună-n jur o muzică de sfere
Peste-ntreg ținutul de bazalt
Suav şi dulce ca o mângâiere

Restul lumii a rămas departe
Îngropată percă pe retină
Şi de care luna mă desparte
Cât mai e o geană de lumină

Metronomul parcă nu mai bate
Am rămas o clipă interzis
Pasărea din suflet mi se zbate
Spre edenul ce i s-a promis

Fantezie la un ceai

Vă rog un ceai. Îl vreau fierbinte
Cafeaua e mai scumă. Şi nocivă
Treceți-mi-l în cont. Şi cu-o misivă
Să-l plătesc, aduceți-mi aminte

C-o fi rusesc sau chinezesc, nu-mi pasă
Eu sunt atât: un musafir
Şi mai doresc o ceaşcă de kefir
Să mă retrag discret înspre terasă

Pe termen lung, benefic, longeviv
Din fel şi fel de cunoscute poame
Cusurul lui că nu ține de foame
Altminteri e un minunat conviv

Un ceai de mentă. Sau de sunătoare
Îl pot gusta şi singur la adică
Mai mult pretextul dacă se ridică
Problema companiei de rigoare

În ceşti de porțelan ca pentru rigi
Pot să lipsească fastul şi valeții
Obosiți de protocoluri, bieții
Cu teama de-a ajunge la covrigi

Dar nu-l vreau dulce: zahăru-i un lux
Şi vă invit la un taifas de gală
Înțelepciunea creşte cu migală
Şi nu ca Adriatica la flux!

E tot ce ne-a rămas la îndemână
VenințI senini: un tratament cu ceai
Spărgând prognoze, depăşeşte ce-ai
Pus la cale-ntreaga săptămână

Dar iată văd saloanele pustii
Şi toți clienții au plecat de mult
Când faci aparte pentru ceai un cult
poți să dai greş. Şi iarăşi să revii

Păcat de convorbirea mea ratată
Pierd alții lucruri mult mai mari şi-ncai
Îmi pare rău că nu mai aveți ceai
Şi-am să revin desigur, altădată

<u>Furtună în noapte</u>

Hălăduie furtuna. Şi de frică
Parcă bate nu ştiu cine-n geam
Puricele inimii abdică
Trezindu-se când nu mă aşteptam

Îmi trag pest cap aşternutul
Mă ghemui mai mult în culcuş
Alături de mine trecutul
Şi spaima venind pe sub uşi

Nu mai am curaj. De teamă,
Parcă se aud paşi alergând
A cui o fi aceea care mă cheamă
Vocea ştrangulată, tremurând?

Zgâlțâie-se uşa din țâțâni
Eu rămân ca un semn de-ntrebare
Parcă stau aşa de săptămâni
Fără ajutor şi scăpare

Alături de mine consoarta
Sforăie confortabil, discret
Să vezi cum desparte-ne soarta
Pe omul de rând de-un poet

Cu inima-n dinți şi lucid
Trec peste acea interzisă
clipă. Mă scol şi închid

O uşă ce nu era bine închisă

Furtuna-i departe acuma
Zgomotele trec printr-o surdină
Îmi sporesc resursele cu suma
temerilor: S-a făcut lumină!

<u>Un buchet cu lotuşi</u>

Ziua mea de azi
Nu mi-a fost prea fastă
Sufletu-mi adastă
La păduri de brazi

Jinduieşte riscuri
Şi necunoscut e
Prin poieni cu ciute
Drumul către piscuri

Polițe cu cărți
Mă cheamă, m-alungă
Bate vântu-n strungă
Din mai multe părți

Şi pustie casa
Parcă azi e alta
Sulptorului dalta
Îi sfâşie rasa

Nu'ş ce fel de pastă
Mi s-a scurs în oase
Clipele rămase
Dintr-o mai nefastă

Zodie, mă poartă
Hohotind buimace
Un fachir pe ace
A căzut din soartă

Bate metronomul
Parcă-mi bate-n tâmplă
Tot ce mi se-ntâmplă
E numai simptomul

Morții aparente
Şi continui totuşi
Un buchet de lotuşi
Mult mai coerent e

<u>Cu cireşe la urechi şi cu fragi</u>

Această femeie pe care
O iubeam nebun în tinerețe
S-a şters ca un semn de-ntrebare
Când mor între vârstnici povețe

Din toate-a rămas doar consemnul
Uitării precum o nălucă
De unde şi poate, îndemnul
Cu veşnice doruri de ducă

Această femeie de care
Întreabă amintirile-mi vagi
M-aşteaptă în nopți viitoare
Cu cireşe la urechi şi cu fragi

<u>Întâlnirea</u>

Această teamă de ceva aparte
Adumbreşte limpede izvoare
Îngerul stingher noaptea împarte
Destinele noastre viitoare

Ție, o moarte mai blândă
Mie – una mai grea
Destinul ca o osândă
Pe care totul se sprijinea

Zvâcneşte cu zorii sângele-n tâmple
În liniile palmei se vede un drum
Ce trebuie să ni se-ntâmple,
Bate la uşă de-acum

Şi cum se aud fâlfâiri
Trecându-ne pe la ureche
Nedesluşită din presimțiri
Teama aceea mai veche

E o teamă de necunoscut
Rămasă de veacuri în sânge
Pentru fiecare există un scut,
Pe care o suliță-l frânge

Nu există adăpost blindat
Nu e bună vesta antiglonț
Să nu te găsească vinovat
La scadență, pasărea cu clonț

Nu există nicăieri refugiu
Să te protejeze pe deplin
Nici un truc. Şi nici un subterfugiu

Când îți sună ceasul în destin

Toată viața atârnăm de-o ață
Suspendată parcă de noroc
Pericolul vine din față:
Întâlnirea are sigur, loc!

<u>Balanța vanității</u>

Umflat de cât orgoliu
Şi fără de virtute
Să te găseşti când tu te
Aşezi într-un fotoliu;

Să iroseşti oglinzi
venține. Praful
să-l strângi precum cavaful
Paingii de pe grinzi

Şi teama că te-nțeapă
Neghiobii cu vreun bold
Să-ți fie un imbold
Şi spectru: trasu-n țeapă!

Că n-ai să fii tu centru'
Când valuri succesive
Aduc rumori, misive
Şi-s împotrivă pentru,

Alt drum de presupus
Când, nebăgat în seamă
Soseşte şi te cheamă
Un curier de sus

În toate, o menire
Da-n fiecare-o altă
Cântare care saltă
S-auzi îți dă de ştire

În tine cum stă miezul
Ca-n coaja unei nuci
Sub aburi vălătuci
Se mişcă titirezul

În'untru te descoperi
Pe tine, cel de-afară
Pe care cu ocară
Smerit să te acoperi

Şi focul care arde
Petuniile-n iezer

Ţâşneşte ca un gheizer
În sute de petarde

Ia loc deci în fotoliu
Şi corzile acute
Să rogi să-ți împrumte
Şi teama de orgoliu

Dine Costandine

Dine, Dine Costandine
Nu mai, nu mai da în mine
Cu stele şi cu potcoave
Că mi-s nopțile bolnave
De urgie şi adaos
Şi mă pierd, mă pierd în haos

Dine, Dine Costandine
Nu mai, nu mai da în mine
Că mi-s nopțile pustii
Bântuite de stafii
De mândre şi de cârlani
De jandarmi şi pungi cu bani

Dine, Dine Costandine
Nu mai, nu mai da în mine
Cu luceferi şi cu sori
Că-i fac galbeni sunători
Să-ți ia ochii, să te-mbete
Şi să-i pun la mândre-n plete

Dine, Dine Costandine
Nu mai, nu mai da în mine
Cu vin vechi şi grâu domnesc
Că-n somn poteri mă-ncolțesc
Să mă fulgere sub lună
Să nu mor de moarte bună

Minutul de adevăr

Acesta-i un minut de adevăr
Pe câte-un taler, noi stăm față-n față
Un plus şi-un minus veşnic în răspăr
Aceiaşi combatanți suntem de-o viață

Bagaje, arme, ideologii
Cuvintele se coc la focuri rare
De teama unei vechi morfologii
Se-ascunde şi demască fiecare

Că vine vremea şi ieşim la rampă
se duc toți spectatorii. Şi rămâne,
Drojdia petrolului din lampă
Cine-ar putea scadența s-o amâne?

Sub patine gheața ne cedează
A muşcat orgoliul din castre
Discordia pe geamuri ne schiază
Orice plută trece prin dezastre

Nu-i aşa cum am fi vrut să fie
Cu cât mai mult ne costă,-atâta face
Victoria în orice bătălie
Chiar şi-n aceea de la Samotrace

Orice împăcare mai subzistă
Cât nu bate vântul din contrarii
Toată viața noastră e o pistă
Pentru reparatul de avarii

Hai să ne re-ntoarcem în banal
Să ne-ntindem mâna armistițiu
Floretele - de azi la arsenal
Ca cel din urmă-al nostru exercițiu!

<u>Vânătoarea</u>

Îmi scot ochelarii
Pun alături pixul
Din motive varii
Mă inhibă chicsul

Şi cedez rutinei
Care de plictis
Avutul din tine-i
Tăinuit în vis

Dornic de repaos
Dar ieşit din vervă
Fiece adaos,
Trece în rezervă

Câte-mi mor proiecte
Geana mi se zbate
Bogat în defecte
Şi sărac în toate

Că adorm cu duşii
Şi dorm până când
Scârțâitul uşii
M-a trezit plângând

Îmi iau ochelarii
Pun mâna pe pix
Câte sunt contrarii
Unul singur, fix

Poate-i o eroare
Faptul că mă cere
La o vânătoare
Zilnic de himere

Ultima carte

Au fost patru. S-au dat trei
Rămăsese una
Cartea bună dacă vrei
Nu e-ntotdeauna,

Nici acolo unde cauți
Rafturile pline
Cititorii sunt precauți
Ca un semn de bine

Poate sunt şi ei mai rari
Se mai pierd pe drum
Floare albă să-mi răsari
Cu noroc de-acum!

Mai aleargă dând din coate
După vreun folos
Dar nu piere, nu se poate
Setea de frumos!

Au fost patru, s-au dat trei
Mai rămase una
Nu sunt vârcolacii zmei
Ca să-nghită luna!

Ce frumos se vede luna

Ce frumos se vede luna
Printre plopi tremurători
Pe sub care gânditori
Plimbă-se poeți întruna

Fruntea lor ca luna pală
Oglindeşte-se în ape
Într-un veac mărunt, nu-ncape
Puritatea de vestală

Ce frumos se vede luna
Printre plopi tremurători
De sub care dând fiori
Ne pătrunde-n suflet runa

Donquijotescă

Iubesc de-o viață morile de vânt
Că sunt din Andaluzia, Brabante,
Din vremea când cu pana lui, Cervante
Le-a pus pe scenă dându-le avânt

De-atunci în slujba Dulcineei sunt
Fidel îmi este Sancho, primul fante
Cu sulița şi scutul: - Adelante!
Prin veacuri odiseea să o cânt

M-ați luat în râs şi mi-ați țesut istorii
Dar fiii voştri mă iubesc mai mult
Căci mai naiv se-ntoarce un adult
Un coate goale pierzător de glorii
Trecând prin viață ca o amintire
Şi poposind în cartea de citire

Scriu şi şterg

Întorc caietul filă după filă
Cu toate câte scriu şi-apoi le şterg
Nu mă sileşte nimeni să alerg
Dar nici în urmă să le rup de milă

Şi nu e cum s-ar crede, o idilă
Puține lucruri sunt care converg
Ce greu când ai în față un iceberg
Să treci peste condiția umilă

Şi mai ales mă războiesc cu mine
Când simt că mi se uită peste umăr
Un ins închipuit. Atuncea număr:
popasuri, oaze, trepte. Ce puțin e,
parcursă calea. Neparcursă alta
În față, creasta muntelui, înalta!

Dacă ne-ar iubi americanii,

Dacă ne-ar iubi americanii,
Ar mai scade din dolar la bursă
Că le-am fost atâta vreme fanii
Când n-aveam pentru trai o altă sursă

Ne-au adus în sapă de lemn banii
Până când căzurăm într-o cursă:
Dacă ne-ar iubi americanii,
Ar mai scade din dolar la bursă

Ne-arată toți cu degetul: - Golanii!
Ne dă cu tifla şi puterea scursă
Sugarului când plânge după nursă
Zadarnic i se cântă: nani, nani
Taci că ne iubesc americanii!

Rondelul unui statut neclar

Statutul meu nu e prea clar
Şi situația atestă
Că toată lumea mă detestă
Fără vreun motiv elementar

Mai mult calic decât avar
Sătul să jindui o siestă,
Că toată lumea mă detestă
Fără vreun motiv elementar

În jurul meu prietenii dispar
Deşi păstrez dorința manifestă
Să mă iubească cei ce mă contestă,
Ceea ce se-ntâmplă foarte rar,
Că toată lumea mă detestă...

Rondel sărman

Bate vântul cancelarii
Noaptea plouă prin tavan
Că din fondul de avarii
N-a rămas un gologan

Ce să mai zic de salarii
Care stau sub paravan?
Bate vântul cancelarii
Noaptea plouă prin tavan

Proful cât e de sărman
Scrie versuri, cântă arii
Că lipsesc şi titularii
De vreo şase luni, un an
Bate vântul cancelarii...

Se schimbă timpul

Se schimbă timpul, Excelență
Şi suferim mai mult de stres
Ce l-am ales şi l-am cules
Cu-atât de multă competență

Am purtat atâta vreme fes
C-am sărit şi noi din coerență
Se schimbă timpul, Excelență
Şi suferim mai mult de stres

Adio dor după regență
Şi vânătoare mai ales
Că-ntr-un final de complezență
Am înțeles c-ați înțeles:
Se schimbă timpul, Excelență...

Prea multe vorbe

Împrejurul meu prea multe vorbe
Cuvintele sunt mai puține
Se-nghesuie mesenii la festine
Bătrân povestitorul orb, e

Vântul foamei bate prin livezi
Tot mai greu ajungi la un covrig
Afară frig şi înăuntru frig
Toată viața plină de corvezi

Nimeni dintre semeni nu mai ştie
Ce ghiuela ne trage de picioare
Ce povară ducem în spinare
Şi nici mâine ce va fi să fie

Revelația

Şi după ce ne-am îngropat fiecare
în privirile celuilalt
căutându-ne cu disperare copilăria
dincolo de care nu mai putea
să ni se întâmple nimic,

Ne-am dat seama
că visele nostre de aur
fuseseră jertfite
unui zeu mincinos

Înfrângere

Strada urcase până în pat
iar eşecurile zilnice
îmi țineau loc de acoperământ

Incursiuni nocturne

Noaptea camera mea se desprinde
de restul clădirii
şi porneşte în căutarea
unei comori aparte

Revine apoi înainte de răsăritul soarelui
astfel că nimeni nu îi observă, lipsa

Trecerea punții

Bătrânul şedea la capătul punții
cântărind trecătorii
după cât de sprinten le era pasul
sau cât de senină privirea

Cei pe care fărădelegile din timpul vieții
îi făceau să meargă încovoiați,
trebuiau să se întoarcă din cale
altminteri puntea s-ar fi rupt

Înstrăinare

Părăsind scena şi demachindu-se
actorul nu s-a mai recunoscut

Încercând să se regăsească
în ochii spectatorilor,
a ajuns să se considere
un impostor

Fericiți copiii în somn

Mersul către țintă
mai important ca atingerea ei

Bătrânul flaşnetar -
amintirea dureroasă a copilăriei

Înfrângerile zilei iau seara
proporții catastrofale

Noaptea o cometă
veghează dasupra noastră

Fericiți copii o zăresc în somn

Prințul apelor

La miezul nopții ieşea din apele lacului
un tânăr cu fața de ceară
şi pornea cântând din fluier
spre inima pădurii
Primele raze ale dimineții
găseau apele tanslucide
adânc încercănate

Spleen

Oboseala trupului
nu mai încape în pat,
Oboseala spiritului
nu mai încape în cuvinte

Psalm

Fericiți cei care Îl caută
toată viața pe Domnul

Şi, mai fericiți,
aceia care Îl găsesc!

Chemarea piramidelor

La miezul nopții
piramidele devin transparente
şi în jurul lor se aude o muzică vrăjită

Dimineața
sunt mai pline de mister

Senectute

Toamna – anotimpul rănilor
Moartea lebedelor neluată în seamă
Sunt prizonierul tău dintotdeauna
Trăiesc o moarte perpetuă

Romanță

Amintirile brumei se cern lent
ca o ninsoare de aprilie
Capătul bastonului meu lustruit
îl cercetează cu osebită neîncredere
antenele unui melc ieşit din cochilie
Copilul cu scutecul alb de lângă mine
pune cu ochii larg deschişi
întrebări existenței

Şi eu asemeni

Inima cioplitorului

Toată viața cioplise piatra
pe care o făcuse să vorbească
în fel şi chip;
După moarte oamenii au considerat
că a sosit timpul ca el să ocupe
un loc mai mare în recunoştința lor
Drept pentru care s-a zidit în grabă
un muzeu impunător
şi toate obiectele sale mărunte
adunate acolo

Şi chiar inima ciolitorului
trebuia expusă într-un recipient
ca privitorii să-l simtă
măcar de acum înainte
mai aproape de ei

O inimă bătrână şi plină de cicatrici
Înaintea vernisajului însă, cineva grijuliu
a înlocuit-o cu una tânără şi viguroasă
aparținând unui donator necunoscut
decedat în împrejurări neelucidate...

Liniştea de gradul trei

În fiecare zi la aceeaşi oră
zvârlit de furnicarul străzii
în dreptul locuinței,
cum face banda rulantă
cu o piesă de care nu mai are nevoie
Două trei uşi închise în urma mea
în căutarea unui refugiu iluzoriu:
liniştea de gradul unu;

Cicăleleala zilnică a soției

mărunțişurile ndramei diurne
în aşteptarea gheizerului interior
şi a calmului răspândit de acesta:
liniştea de gradul doi

Desenatul florilor pe colțul ziarului,
pe şervețelele de hârtie,
în aer, în podul palmei,
în oglindă, în minte,
până când una din ele,
una singură
prinde viață
şi mi se apleacă la ureche

Vă rog, vă implor domnilor
lăsați-mi această favoare:
e floarea care îmi dictează la ureche
toate poemele într-o desăvârşită
linişte de gradul trei!

<u>Ultimul vis</u>

Mieii albi
veniți să-l întâmpine
pe el condamnatul la moarte
la marginea câmpiilor
veşnic înverzite

Florile brumei
străluceau ireal
pe sârma ghimpată
Fereastra, zidul gros
vedere către lumea cealaltă

În dimineața aceasta
vor veni după el

Şi se aud paşi...
paşi apropiindu-se

Şi uşa s-a deschis pentru el,
ultima dată...

<u>Stop-cadru</u>

Prin lentilele sfărâmate,
cioburi de lumină sfâşiată
Un trup de răni în locul celui de iubire
Mâna dreaptă înțepenită în buzunarul
de la piept, cu degetele încleştate

pe cea din urmă scrisoare a mamei

Regatul sunetelor

Vino cu mine în regatul sunetelor
al sunetelor chinezeşti
pe care nimeni afară de noi nu le aude
Pagodele de porțelan
limpezite de mai multe ori în foc
Umbrele vremii ca un fragment
de explozie stelară pe retină

Marină

Porturi de marmoră-şi trag
Corăbiile noaptea-napoi
Sirene plâng albastru peste zări
Şi lacrimile lor inundă țărmul

Şansă unică

Lăsați-mă să plec
atâtea drumuri mă aşteaptă
Mai bine renunță
tot nu vei schimba nimic;
Lăsați-mă să plec:
călătoria e şansa mea!

Dreptul la fericire

Dreptul la fericire
se cumpără cu lacrimi
Domnul i-a făcut pe oameni liberi:
împilarea vine din partea oamenilor;
Odată cu muniția,
soldaților li se înmânează
şi ordinul de a ucide;
Cine nu caută pacea
în toate drumurile vieții lui,
nu va avea parte de ea;
Lupta cu monstrul,
cu monstrul din sine,
durează toată viața

În drum spre front

Trenul ocolea mlaştinile câmpiei

ca un şarpe obosit
Cântecul soldaților tăind aerul uscat
ca un avertisment
Miriştile arse, gropile obuzelor
fața ciupită de vărsat a mamei,
a țării
În depărtare orizontul
aprinsese cerul

Ehei, călătorule

Păduri zăvorâte-ntr-o ghindă
cin' le colindă, cin' le colindă?
Încetineală în pripă
o mână adună, două risipă
Coboară cărarea şi suie
totul îl vedem astfel cum nu e

Corabia aceasta

Iarna ne coboară în priviri
dragoste târzie

amintiri claustrate în peştera sufletului
stalactite vibrând pentru auzul nimănui

După program îngrijitorul de statui
urca pe un soclu improvizat
şi rămânea mult timp nemişcat

Melancolia pescăruşului
scuturându-şi ceața de pe aripi

Tristețea măturătorului
adunând iluziile verii

Corabia aceasta navighează
contra timpului

Pustiire

După ce a îngropat
toți oamenii din oraş,
cioclul s-a spânzurat
Fântânile secate alungaseră păsările
Copilul bolnav vine din urmă
Ultima reculegere pe locul
unde va îngenunchea inocența

Ce e de făcut?

Ce scumpă e fasolea şi cartoful
Coşnița ne e din ce în ce mai goală
Cui să-i spui păsul,
Cui să-i spui oful?
Sărăcia noastră e un fel de boală
Din care nimeni nu ne mai scoate
Că nu se poate, că nu se poate
Degeaba dai telefon la primărie
Că mai sus nu se aude
Iar primarul lipseşte
Şi nimeni nu ştie care-i remediul
Şi ce-o să mai fie?
Şi ce-o să mai fie...

Salcii putrede
suflete zbuciumate
numai înfrângeri

Voroneț

Aur limpezit în cuptorul soarelui
Albastru cules din seninul boltei
Sufletul neamului

Purificare

Ploaie de primăvară
lacrimile cerului
ne pătrund în suflete
Curăția de impietate
Împăcarea

Saga

În fiecare zi pierdem o saga
De care ne dăm seama prea târziu
Că tot mai goală-n spate ni-i desaga
Şi dunele ne duc înspre pustiu

Demolare

Cecil Rhodes coboară de pe soclu
Intonând o muzică de Bach

În zdrențe alături aşteaptă un cioclu
La-nchiderea bursei, un crah

Nicăieri de plăcere corvoadă
În față n-ajungi pe uşa din dos
Când apar pe boltă stele fără coadă,
Arhimede va striga: Axios!

Unde să te mai ascunzi?

Încăperea lui e scundă
Unde să se mai ascundă
De belele şi intemperii
Că de la o vreme plouă întruna
Plouă-năuntru, plouă afară

Iar cineva îl trage cu-o sfoară
Ca o cârtiță prin galerii
Nici nu-l întreabă
Dacă are vreo treabă,
Dacă îi place sau nu-i place locul
Cineva de sus face tot jocul

Semnul balanței

Strămutarea cerbilor în oraş
şi a oamenilor în codri
Megalopolis -
toți oamenii vorbesc în acelaşi timp
Noaptea stejarii se sinucid
cu focuri de armă
O singură săgeată nu ajungea
niciodată la capătul podului

Robii purtau în spate
amintirea unei alte vieți
Cu fiecare pasăre ucisă
moare un cântec
Cine este străinul care vine spre noi
cu semnul balanței?

Chipul suferinței

Ori de câte ori
asista la o nedreptate,
în sufletul lui se deschidea
o rană de iubire

Şi tot astfel

până când a luat
chipul suferinței

Şi de atunci
roua dimineților se primeneşte
cu lacrimile sufletului său

Două paturi libere

Dacă veți vedea într-o zi
doi oameni în cearceafuri
alergând îndârjiți un câine
asta înseamnă,

Că vizita medicului şef
în spitalul acela,
ştiți dumneavoastră care,
va consemna două paturi libere
două paturi libere...

Licența de cocori

Mai doresc iubito o cafea
Cu arome aburind în ceaşcă
În seara noastră ca de catifea
Să chemi un surugiu şi o caleaşcă

O trăsură-aşa din evul mediu
Telegarii ei hrăniți cu droguri
Viața noastră fuse un asediu
Dintr-un veac zămislitor de smoguri

Boala vremii ni s-a scurs în plete
Cântăreți ai vechii Andaluzii
O cafea sorbită pe-ndelete
Lângă lampa fumegând iluzii

Ne-om minți de rău că ne e bine
Şi că toarcem firul după plac
Streşinile-ngheață, noi avem patine
Şi-om pluti ca lebede pe lac

S-acceptăm deci vremurile-atari
Cum îți sorbi pelinul din cinzeacă
Spală crapii banii lor murdari
Într-un râu de lacrimi ce nu seacă

O cafea fierbinte să-mi priiască
Să mă cred nababul de iluzii
Să m-ascund într-un sicriu de iască

Să mă plângă-n nopți cu lună, duzii

Să ne stoarcem creierul de idei
Cu câte circuite-avem în schemă
După miezul nopții vin ahei
Decupați abstract din câte-o stemă,

Dacă n-au să afle cei ce sunt
Puşi să ne păzească până-n zori
Când vestitori veniți din Trapezunt,
Ne-or înmâna licența de cocori

<u>Răsu' plânsu'</u>

De-aş reuşi să-mi pierd iar casa:
Să iau în loc una mai proastă
Ca dintr-o zodie nefastă
Să mă recompenseze pasa

Aceeaşi veche recidivă
Îmi sugerează-un tragic gest
Bătut de soartă manifest
Cu pluta vieții în derivă

Eram bogat cu două case
Fără arginți în fundul lacrei
Dar i-am vândut-o şi pe-a soacrei
Şi punga goală ne rămase

Un altu-n locul meu nici mort
Nu s-ar fi hotărât asemeni
Ci eu voi locui-ntre semeni
Cu bunăvoie şi-ntr-un cort

Nu mi-a plăcut pe Uverturii,
De ce să stau eu pe Lăceni?
Cetate Veche-ntre moşneni
n-au fost de-ajuns. Simțul măsurii

M-alungă din Pantelimon
Spre nu'ş ce mahala sordidă
Să-mi cadă trocul cu obidă
Şi cu noroc în ghinion

Să-mi pierd şi locul meu de muncă
Tot nu puteam eu să-mi țin traiul
Şi te uimeşti că-ți piere graiul
Cu lipsă pâine, lipsă şuncă

Tot sper să pun ceva la cec
Fără venit, măcar dobândă

Că sărăcia stă la pândă
Şi mă ia viața la refec

Pierzând aşa ca prostul, postul
Să sufăr deci că nu mai sufăr
Cu poeziile-ntr-un cufăr
Să nu mai ştiu care mi-i rostul

Şi toate astea numai dacă
Afacerea e păguboasă
Rămas mofluz şi fără casă
Să-mi cat la anii mei dădacă

Şi să mă lăfăi ipocrit
Robit de propria mea lene
Mai languros ca Demostene
Dar mai şiret ca Democrit

S-aud când bate ora şase
Pendula care ne lipseşte
Şi strigă negustorul: - Peşteee,
E ultimul care-mi rămase"

Să stau ca leneşul ce-abia
Deschide câte-un ochi agale
Într-un pat larg de catifea
Cu catarame şi paftale,

Să cred c-aşteaptă un valet
S-aducă-n orice dimineață
Cheseaua veche cu dulceață
(Atenție la diabet!)

Şi dac-am poftă, să citesc
Şi-ajuns aşa de râsul lumii
Să-mi pierd umorul, simțul glumii
Oricât ar fi de pitoresc

De-asta vedeți, mă bate gândul
S-o vând silit şi alta n-am
Că toată viața-am tras la ham
Şi-odihnei nu-i mai vine rândul

<u>Promisiune ratată</u>

Stimată doamnă vă mai ştiu
Puțin precum un mizantrop
Din mizanscenele pe viu
Cu midinetele-n galop

Podoabe văruite care

Trecute-n poze indecente
Îşi lasă-adesea în sertare
Păcatele adiacente

Mărgăritare la un pas
Rugina-ncet le copleşeşte
Cu amintirea ce-a rămas
Când totu-n noi se prăbuşeşte

Orice copil e-un înger când
În ochii lui se vede cerul
Adultul doar alunecând
Printre nămeți, îl prinde gerul

Şi când îl urgiseşte firea
În fiecare dimineață
C-un alter ego față-n față
Îşi plânge-amară rătăcirea

Zadarnic alăute-acum
Tingiri bătute pe nedrept
Ne mai opresc pe noi din drum
Când nu mai am ce să aştept

Promisiunea deci ratată
Speranțele-n adânc coboară
Dintr-o legendă amânată
Şi nu mai nasc a doua oară

<u>Greva mea de zel</u>

Lâncezesc într-un fotoliu
Am probleme cu genunchiul
Până-mi amorțeşte trunchiul
De necaz şi de orgoliu

Noaptea omuleți cu nu'ş ce sculă
M-au supus la niscai intervenții
Cine ştie cum îşi aleg ei clienții
Numai la o singură rotulă:

Că se vede urma! Nu ştii ce să crezi
Altădată-n patul meu pliant
M-au doatat în somn cu un implant
Uite ce fac noaptea, omuleții verzi!

Şi mai e o gheară ce-mi înțeapă
Printre coaste, inima bătrână
Şi atunci îmi iau repaos până
Trece la suspecți din altă teapă

Şi intrat în greva mea de zel
Înțelegeți, masa n-o refuz
La fel de bosumflat ca un harbuz
Când te faci cu brişca înspre el

Vreau nu vreau, am pus la roată frână
Şi-am să fac abstracție cu totul
Cum să treci tu mările cu-notul
Dacă startul iarăşi se amână?

Drept aceea plângi. Dar te şi bucuri
În cămară am doar datorii
Şi tu lume, n-ai de un' să ştii
Cum îmi cresc dobânzile prin trucuri

Strâng nemulțumiri în portofoliu
Şi voi oferi cu drag mănunchiul
Chiar dacă mă-njunghie genunchiul,
Unuia cu mai puțin orgoliu

Să dorm

Dacă m-ai lăsa lume să dorm
Şi să uit că-mi eşti contemporană
Deliciul tău: să-mi pui sare pe rană
În operații fără cloroform

Mai fericit sunt eu dacă adorm
Cu vise-n loc de amăgire, hrană
Decât să cad la tine-ntr-o capcană
Unde-aş avea un handicap enorm!

Să trec acolo unde n-ai, nici nu e
Oricât ai vrea, putința să mă-nşeli
Sătul aici de câte am, cucuie
Şi imun la câte ai momeli,
Să-mi pregătesc în voie aşternutul
Pe care mi-l pretinde încă lutul

Rondelul maimuței care pictează

Pictorul frământă pasta
Şi maimuța o întinde
Însă nimeni nu pretinde
Că e bună treaba asta

Şi-a-ndrăgit maimuța Lasta
Nebunia ce-o cuprinde:
Pictorul frământă pasta
Şi maimuța o întinde

L-a bătut (că nu surprinde)
Numa-n cap, un ceas, nevasta
Cu pantoful şi-a zis: - Basta!
Du-te-acum în târg şi-o vinde!
Pictorul frământă pasta...

Cu pânzele de vânturi ridicate

Închid în mine marea de corăbii
Şi goelete pline de corsari
Ca-ntr-un tablou de luptă cu husari
Şi-un cer pe care scânteiază săbii

Dau zvon de luptă gureşele vrăbii
Străbat câmpia-n goană armăsari
Prin holdele ce cresc pe icusari
Şi flutură eşarfele pe găbii

În adunări de vază vin piraţii
Dând interviu la ziarişti de samă
Că nu mai au de cine să se teamă
Când văd umplând prezidiul confraţii
Reconvertiţi în tandre congregaţii
Pe care toţi naivii le aclamă

Veriga

Nu sunt eu veriga
Care-nchide lanţul
Poate doar feriga
nobilă. Bizanţul

M-a ţinut departe
De orice vâltori
De cea care-mparte
Falsele comori,

Străluciri ad-hoce
Noaptea mea adâncă
Judele precoce
Nu a sosit încă

Cel fără pretenţii
Am ştiut s-aştept
Prin câte detenţii
Am trecut de drept,

Pentru care ghimpul
Lucrând cu dispensă

Adusu-mi-a timpul
Altă recompensă

N-am cucerit restul
Dintre continente
Nici tu, Everestul
Cu: festina lente!

Plin de modestie
După cum vedeți
Mi-aştern pe hârtie
Lauri şi bureți

<u>Avere de naiv</u>

Cu ce pun pe terezie
Sau aceea care-mi scapă
Eu mă simt în poezie
Cum e peştele în apă

Dac-aveți altă părere
Domnilor, spuneți deschis
Orişice naiv, avere
Îşi va face dintr-un vis

Dacă eu am scris şi voi
Nu mă veți citi deloc,
În plăcinta mea de foi
Un răvaş nu-şi are loc

Iar contrara dimpotrivă
Cumințindu-mi modestia
Îmi stă adesea împotrivă
Pe cât mâzgălesc hârtia

Vechi aceste contoverse
de când lumea. Dezlegare:
Dacă plouă cu averse
Capodoperele sunt rare

Vreau nu vreau, asta-i oglinda
Țepii sunt şi pentru mine
Țomurile care prind a
Se-nvechi, nu miros' bine

Poate-am zis, au m-am dezis
Chiar de mine ca intrus
Nici un merit dac-am scris
Ce-am primit ca dar de sus!

În cort

Această clipă de repaos
Când bate darabana ploaia
Precum un cer senin în Laos
Ori un zenit în Himalaya,

Când totu-n juru-ți pare mort
Ori poate gata să renască
Singurătatea dintr-un cort
E cât se poate de firească

Eşti parcă la-nceputul lumii:
acelaşi tu. Şi totuşi altul
Şi se aude glasul humii
Când stă de vorbă cu înaltul

Grieg

O vioară tristă
Susură acorduri
Încă mai subzistă
Gheață în fiorduri

Lung concert. Şi sala
s-a-ncălzit. De frig
Fiecare val l-a
Intuit pe Grieg

Rele câte încă
Mai dospesc în noi
Noptea mea adâncă
Gheţurile sloi,

Ni le ia cu mâna
La un gest încât
Muzica-i stăpâna
Şi mai mult de-atât

Marină

Mor pescăruşi
Pe țărm aduşi
De-o furtună
Fără lună
Dinspre larg
Fără catarg
Un vas pirat
S-a scufundat
Şi-o comoară

Ce omoară
Că-i de fată
Înecată
S-a dus la fund
Vărsând pe prund
Cadavre moi
Şi perle noi

Rondelul dactilografei

Uneşte coalele agrafa
Cu reproduceri de Matisse
Pe care cineva a scris
Ce n-a-nțeles dactilografa

O vază de cristal. Garoafa
Şi-un plic ce nu l-a mai trimis
Pe care cineva a scris
Ce n-a-nțeles dactilografa

Vă cer iertare. Mi-am permis
Să iau asupra mea şi gafa
Cu semnătura şi parafa
Sub care cineva a scris,
Ce n-a-nțeles dactilografa...

Reflex

Clopotul zilei resemnat peste zare
Pe mese, cabotini de vânzare
Lângă o poşetă delicată cufărul
Aşteptându-şi stăpânul scrobit de la Nufărul
Pe câte-un scaun în poartă la şuşanea
Două coțofene îşi ghicesc în cafea
În cuiere domnii cu numere pe piept
Unul mai strâmb, altul mai drept

Un pudel alb ca o arătare
Îşi duce stăpâna de lanț la plimbare
Şi-ntre ei un miros de latrină
Se oprea la fiece vitrină
Pălării şi bastoane fac animație
Circulație, circulație
Întunericul înghite lumina din opaițe
La urechile porții şuşotesc gaițe
La închiderea ediției, un marş de fărașe:
Defilează măturătorii marilor oraşe

Rondelul tandreței

Nevoia de tandrețe e vitală
Pe fiecare dintre noi 'l-nvinge
Dorul după-o floare sau petală
Pe care-nsingurarea se prelinge

Melancolia-nscrisă pe meninge
Se-ascunde-n fiece vocală
Nevoia de tandrețe e vitală
Pe fiecare dintre noi 'l-nvinge

Suav o siluetă vag florală
La ivirea zorilor se stinge
Un duh aievea vine şi ne spală,
cu tristețe sufletul. Şi ninge
Nevoia de tandrețe e vitală...

<u>Pescari în jurul focului</u>

Ca şi-n poveşti cum altădată
Popas pescarii cu tain îşi fac
În jurul focurilor roată
La cherhana sau lângă bac

Şi fierb în apa grea din baltă
Peşte mărunt cu chimion
Într-un ceaun în care saltă
Bucăți mai mari de sturion

Şi pun pescarii la taifas
Necazurile lor la cale
Să-şi scoată viața din impas
Şi sorb cu vinul stelele din oale

Şi-ajung târziu la ei în sat
În case mici de stuf şi var
'şi-ngoapă truda-n câte-un pat
A doua zi să-nceapă iar

<u>interior</u>

menajez menajerii
partituri în sol diez
ziua când amenajez
holuri şi bucătării

şi nu-mi pasă dacă-mi lasă
întrebări fără răspuns
din doi, unul s-a ascuns
celălalt se-ntoarce ca să

spioneze; măi să fie
printre lucruri, obiceie
niciodată nu ştii ce e
la vecini în colivie

dar m-apasă lenea crasă
de curent, uşa deschisă
din tablou o monalisă
îmi surâde şi m-angoasă

Ninge

Ninge fără nici un rost
Chiar când nu ne mai convine
Că de-un timp dau adăpost
Numai la erori străine

Doamnă, mai luați binoclul
Şi priviți în amintire
Plin e de zăpadă soclul
Şi schiorii de iubire

A trecut prin burg un orb
Cu desaga de ozon
Domnul Poe şi domnul corb
Ne privesc trist din plafon

Înfrigurata aşteptare

E din ce în ce mai cald afară
Mugurii pocnesc şi se deschid
Vino iar cerească primăvară
Sufletu-mi de tine e avid

Aerul se simte mai subțire
Ca venind din neştiute sfere
Aprindem lumânări în cimitire
Cerul amiroase-a Înviere

Clip

Vărjitori, vrăjitorii
Ignoranța se mai poartă
La-nchisoare î din din i
Şi străjerii stau de strajă

Şi tot plescăie semințe
Azvârlindu-le dibaci

Nărăviții cu tendințe,
Stând cu deştiul pe trăgaci

<u>Pas cu pas</u>

Un distih sau două strofe
Creşte prețu-ncet la bursă
Scade ziua cu cea scursă
Zarea celei limitrofe

Mult, puțin, cât să fi fost
A trecut în amintire
Cât mai e? De care rost
Amintescu-ți cimitire?

Auroră şi amurg
Iar amurg şi auroră
Bate fiecare oră
Clipele ce ți se scurg

Nu e rău că se tot duc
Rău, dacă nu laşi în urmă
Decât plânsul care scurmă
Singurateci nopți de cuc

<u>Rondelul celor patru rațe</u>

Zburau o dată patru rațe
Fantastice, într-un decor
Cu patru plopi ca nişte brațe
Ce se-nălțau în calea lor

Şi cum pluteau aşa uşor
Parc-ar fi vrut să le înhațe
Zburau o dată patru rațe
Fantastice, într-un decor

Şi când mă prinde visător
O nostalgie de becațe
Revăd acelaşi vechi decor
Cu patru plopi ca nişte brațe
Spre care zboară patru rațe...

<u>Veşnicele reîntoarceri</u>

Atât delir într-un prăpăd
Cu mari banchize de răcoare
Şi amintiri ce le revăd
Ca dintr-o viață viitoare

Scenarii vechi se reîntorc
În ambalaje de hârtie
Din care parcele îşi torc
Accesul la butaforie

Şi văd un marchidan cu marfă
Trecând ades cu căruciorul
Suferind precum o harfă
Când s-a rupt din ea fiorul

Copii pe strada Zece mese
'şi-aruncă zmeele în nori
Tarabagiii pe alese
Vând fructe, zarzavaturi, flori

<u>Frumoase ghete de bovine</u>

Frumoase ghete de bovine
V-am pus lângă biroul meu
Şi vă admir ca pe-un trofeu
Şi semn prevestitor de bine

Mă uit la voi ca-ntr-o oglindă
În care văd cum iarna ninge
Şi gerul nu mă mai atinge
Şi temeri nu mă mai colindă

Vă-nalț la rang de talisman
Căci am de partea mea norocul
Eu care-n fiecare an
Pierdeam la roata vieții, jocul

Mă uit şi parcă-mi vine-a râde
Că-n jur e-atâta sărăcie
Şi vă mângâi adesea. Ci e
Un timp sordid de trai. Şi hâd e

Şi vă implor pe fiecare
Să-mi creşteți vor măcar prestanța
Când judeca-mă-va instanța
Lumii acestea bârfitoare

V-am dat cu seu, vă dau cu Gladys
De parcă mi-ar veni să mustru
Meteahna unui om ilustru
Ce se credea un rara avis

Frumoase ghete bej spre braun
Căzute ca un dar din cer
În universul meu stingher

Cu care s-ar mândri un claun

Şi vine vremea să închei
Şiretele cum se cuvine
Să zburd pe gheață şi polei
Frumoase ghete de bovine!

Vis

Albastre cascade destramă
Părelnice ciute, imagini
Un ghem de angoase, o tramă
Din cărți necitite şi pagini

Sunt zorii căzând pe retină
Un roi de albine distincte
Când pierde-se noaptea-n lumină
Şi-un tremur uşor în instincte

E pragul chemării la viață
Când treci dintr-o lume în alta
Când soarbe mirajul o ceață
Cum ploile toamnelor balta

Adio spui fetei morgana
Plin e misterul de vise şi şoapte
Se-aşează-ntre noi paravane
Şi iarăşi o zi pân-la noapte

Cozi de topor

Iar scot capul politrucii
Biet popor te vor cobai
Zboară peste cuiburi cucii
Ca zăpezile de mai

Lefegiii de pe liste
Îşi vând țara cu ocara
Şi tot flutură batiste
De la Tulcea la Amara

Şi adesea mor de pismă
Că vânduți cu totul, vor ca
Să ne-aducă iar sub cismă
Cu niznaiul şi mahorca

Nu ne-a apăsat destul
Jugul, cât a fost să fie?
De te-aş vede şi stul
Mişa, de purtat tichie!

Drept că-n orişice pădure
Vei găsi şi uscături
Cine-i pune să abjure
Şi să-noate în lături?

Ce uşor inchizitorii
Devin cozi pentru topor!
Când spargi zidul închisorii
Nu-ți mai trebuie zăvor!

Signora

Pendula obosită ora
Marchează sadicul tic tac
Şi jocul ăsta fără trac
Îl cunoştea de mult, signora

Priveşte chipul din oglindă
Pe cât e de străin şi rece
Privirea peste care-şi trece
Adânc fiorul o colindă

Acelaşi demon ce perfid
Ascuns sub fiecare pliu
Îşi bate joc ca de-un crochiu
Pe care mai lipeşte-un rid

Strigoi din umbră parcă-şi râd
De fața-i galbenă ca ceara
În care se ascunde seara
Un alter ego slut şi hâd

Îşi simte pielea de găină
Zâmbeşte strâmb întâia oară
De parcă prinde să o doară
Un trup străin şi se cainã

Largi ape ochiuri îşi deschid
Capcanele ce vor s-o prindă
Într-un salon dintr-o oglindă
În care plouă cu acid

Comoara

Mi-am risipit cu dărnicie
Nopți cu lună, cântecul de graur
În străinele ținuturi. Ci e
poate, semn că un filon de aur

Tinde să ajungă la lumină
Umbra unei umbre ne desparte
Acele balanței când înclină
Nevăzut, în nu ştiu care parte

Sfârşeşte-se un drum. Începe-un altul
Soarta hotărşte voluntarii
Să culeagă zorile cu şpaltul
Pentru noi şi pentru noi fruntarii

Toți purtăm în ochi câte-o comoară
N-a zâmbit Fortuna orişicui
Bilele popicele doboară
Regulilor veşnic te supui

<u>Numărătoarea inversă</u>

Dragul meu să ştii că nu-i de glumă
Dacă va veni domna cu coasa
Ne schimbăm veşmintele de humă
N-ai unde s-o rupi la sănătoasa

Poate că aşa ne e osânda:
Fiecare să murim pe rând
Şi ne trecem timpul aşteptând
Nimeni n-a putut să-nşele pânda

Că ne-om strânge umbra şi ne-om duce
Fiecare-n parte la un semn
În acelaşi fel ca domnul duce
Unde suflă vânturile de lemn

Şi-ai să vezi la termenul de plată
Că vom fi complet nepregătiți
Pentru-a noastră cea din urmă rată
Şi ne-asistă-o droaie de chibiți

Că nu ştiu din câte ştiu vreun strop
Noi să fi băut de apă vie
Câtă parte-avurăm de potop
Nu-ți mai spun eu ție. Nici tu mie

Poate că e lângă noi şi-ascultă
Şi vine deseară. Peste-un an
Moartea e o chestie ocultă
Şi coboară veşnic prin tavan

<u>O altfel de criză</u>

Cenzurează toți guvernul

Cu demisia şi strigă
Dând în geam cu mămăligă
Până când îi doare sternul

Înființează câte-o ligă
Cumpără mălai şi cernu-l
Dând în geam cu mămăligă
Până când îi doare sternul

Numai cei ce fac averi, nu-l
critică. Şi nici nu-i strigă
Că vrem rigă sau cvadrigă
C-ar mări şi ei infernul
Dând în geam cu mămăligă...

Patru scânduri

De unde dar simbolurile-aceste
Spre care alergăm fără-ncetare
Mor brazii tineri dincolo de zare
Şi umbra lor se proiectează peste

Supuşi de soartă la atâtea teste
Pe care le-nfruntăm cu disperare
Vom adormi încet în anuare
Când ne-o cuprinde frigul fără veste

Şi-or cade peste noi amurguri fade
Cum albul pur în toamnă de narcise
Şi-n van bat cavalerii drumuri. Ci se
vor sprijini de propriile spade
Şi de teroarea celor patru scânduri

Despărțirea

Ard sfeşnicele lumânări de ceară
Şi lacrimile curg pe îndelete
În picuri pe covorul de regrete
Iertarea cea din urmă să şi-o ceară

A amuțit un cântec de vioară
Şi pâlpâie lumina pe perete
În tânguiri ca apele încete
Stejarii mari securea când doboară

S-a sfărâmat o luntre. S-a pus punctul
Între ce-a fost şi nu ştim ce-o să fie
Un martor rugul suferinței. Şi e
Lipsit de griji şi luminat defunctul,
Sclipiri lăuntric adumbrindu-i chipul

Clepsidra moare când s-a scurs nisipul

Scara din întuneric

Se dedică poetului Radu Cârneci

Dezgolește lumea vorbele de tâlc
Şoricarii dau prețul la palavre
Căpătând medalii nobilele javre
Şi cu care merg la serbări în pâlc,

Toți coşarii zilei. Doar tăcerea mâlc
Nu te-nțelepțeşte neiculiță Stavre
Şi cât se mai cere cota de cadavre
Cel ce cade-n apă, face bâldâbâlc!

Stau degustători în adâncul cramei
Dar butoiu-i gol. Crâncenă pedeapsă
Chemați-l pe rege: - Domnule Priap să,
Tai ca Alexandru nodurile tramei
Să ciocnim o cupă. Şl s-o spargem deci
Că nu e prea bine, să stai mult la beci!

Somn uşor

Oaselor trudite, noapte bună
Ceasul morții peste văi răsună
Precum o chemare la repaos dulce
Leşul vostru merge să se culce,
Grijile lumeşti nu-l mai ajung
Pentr-un somn mai scurt. Sau poate lung
Oaselor trudite somn uşor
Oamenii se nasc şi zilnic mor
Pentru-un trai de temeri încărcat
Şi râvnesc odihna dintr-un pat;
Ați purtat cu toate împreună
Doar poveri ce omul le adună
Precum buchea slovele din carte
Câte sunt ambiții, toate sunt deşarte,
Oaselor trudite, noapte bună
Auzi cornul peste văi cum sună
Dulce melancolic precum o chemare
slabă şi distinctă. Sau doar mi se pare?

Întoarcerea vânătorului

M-a udat ploaia până la oase
Nasturii hainelor, cine mi-i coase?
Drumul degeaba, tolba e goală
Vânătoarea ca hobby, e doar o boală!

Recunosc şi vă spun cu toată sfiala
Pe mine mă-nvinse în van oboseala:
Fazanu-mi zboară peste cap, frigu-l
Şi-n vechi surtucul, mă pride frigul
Ce bine-i acasă la foc lângă vatră
Iubitul meu câine mă ceartă şi latră
Că nu ştim ce vrem în pădure-amândoi
Cu hainele ude şi plini de noroi
Şi-n plus veverița mă ia în răspăr
Cum dă ea din coada-i plină de păr:
O fi sfidare? O fi respect?
Şi mi se pare prea circumspect
Că eu vânătorul am căpătat
Mirosul amabil de câine plouat;
N-ar fi mai bine s-abandonez oare?
Haidem acasă, halal vânătoare!

Echilibru

Mă mustră luna. Stau de cart
De parc-aştept ceva anume
Cel care pierde clipa de start
Cum ar putea pe-un altul să îndrume?

Soarta ce ne joacă-atâtea feste
Nu ne lasă loc pentru tipare
Geaba nerăbdarea fierbe peste
Că veşnic împlinirile-s mai rare

Mă-nchipui, cât ar fi de nefiresc
Căpitanul unui vas în radă,
Ploaia moale de argint ceresc
Cămătarii nopților o pradă

Stau la geam şi nu vreau să ating
Echilibru-acesta suprapus
Peste vânzoleala unui ring
În care să cobor mi s-a impus

Linişti de sticlă

Bate vântu-ncăperile largi
Nasc amintirile melancolie
Jur împrejur-mi temeri adie
Linişti de sticlă, n-ai să mai spargi

Averi

Prea multe zboruri irosescu-se iară

Închide-se zarea cu un fior
Plâng ciocârliile dacă nu zbor'
Şi-atâta povară, cine-o mai cară?

Toate acestea parcă le văd
Ca nişte scene dintr-o mai veche
Carte citită, fără pereche
Şi care anunță un alt prăpăd

Fântâni de doruri

De multe ori aş vrea să dorm, să dorm mereu
Şi viața-ntreagă să-mi petrec în somn
Cum altora în veghe le e greu,
Să-mi fie somnul singurul meu domn

Pe cât aş vrea să mă golesc de umblet
Şi să mă-mpart în sute de privelişti
Să trec prin evuri fără de opreliști
Fântâni de doruri să-mi zidesc în suflet

Prima zăpadă

A căzut şi cea dintâi zăpadă
Peste sufletele noastre reci
Ce alb se vede lumea într-o spadă
Privirea peste care-ai vrea să-ți treci!

Genele ni s-au umplut de brumă
Promoroaca ne-a pătrus în păr
Şi dinții noştri parcă sunt din spumă
Ce s-o topi la primul adevăr

Pământul parcă nici nu mai respiră
Sub stratul alb de puritate dens
Îşi duce lumea un păcat imens
Şi la iertarea cerului aspiră;
S-a oprit ninsoarea ca la un imps
Aşteptând s-o-ntine, primul nostru pas

Întrebări

M-am obişnuit cu soarta
Nu mai am nimic de spus
Dacă mi se-nchide poarta,
Cine-s eu? Doar un intrus

Ammertume, detresse, helas
Cine poartă-aici vreo vină

Când la fiecare pas
Nu găseşti banii de cină?

Zodia să fie sau
Alte-asemenea ce-mi scapă?
Câte lucruri care n-au
De izbândă sorți, o trapă

Mi se tot deschide-n vis
Şi mă văd cu frica-n sân
Că trăind fără permis,
Rob la nu'ş ce zmeu hapsân,

Mi-am tot zis că-n viitor
Astăzi, mâine sau poimâine
Voi ajunge mai uşor
La bucata mea de pâine

Şi credul ca un naiv
Am ajuns copil bătrân
Închid ochii şi, tardiv
Mă înşel şi tot amân,

Dacă e sau nu propice
Înălțarea din ruine
Sau momentul să abdice
Toate zborurile din mine

<u>Demers</u>

E o vreme de restrişte
Şi de capotări, vezi bine
Ochii tăi de ce sunt trişti? E,
doar simptomul ce ne ține,

Precum zaua unui lanț
Proba unui zbor în doi
Trăgând linie, bilanț
Plus şi minus amândoi

Cad simboluri, cad statui
Demolări definitive
Mor aromele-n gutui
Absolut şi relativ e

Tot ce ştim din univers
Înăuntru şi-n afară
Ce fragil e un demers
Prematur în primăvară!

Trecătorii grăbiți

Şi trec cu zori neştiutorii
Ademeniți de câte-o vană
comoară. Ca o caravană
Deşertăciunile strâmtorii

O luptă surdă-n care soarta
Nu le dă şansa să câştige
Prinşi între furci şi-ntre cârlige
Pe cât de des e-nchisă poarta

Privesc şi parcă nu-i a crede
Se duc grăbiți, se-ntorc supuşi
Cum joacă bietele păpuşi:
Doar păpuşarul nu se vede

Trudă

Greu ca salahorii la galere
Zilnic într-un schimb sau poate două
Noaptea mea şi ziua, amândouă
Veşnic una alteia mă cere

Nu voi fi mai mult decât o pradă
Stors de vlagă căutându-mi patul
Somnambul de-a lungul sau de-a latul
Îmbrâncit de lumea de pe stradă

Dor de poezie

Dor îmi e de tine, poezie
Însetatul cum un strop de apă
Suferă de sete până crapă
Pielea de pe trupu-i arămie

Tot amân de astăzi pentru mâine
Bucuria revederii-n doi
Ce să fac: mi-au declarat război,
Lumea şi bucata mea de pâine?

Greu ca salahorii la galere
Zilnic într-un schimb sau poate două
Vipera mizeriilor ouă
Îmi încredințează ca avere

Altă melodie, aceleaşi strune
Umple-mi-se cu pelin paharul
Că lăsm în urmă doar tiparul
Traiului numit deşertăciune

Dor îmi e de tine, poezie
Ca prizonier mă vreau întors
pe tărâmul tău. Deşi mi-a stors
Viața, stropul meu de energie

<u>Singurătate</u>

Şi dup-atâta pierde vreme
Îmi plâng regretele pe drum
Pirații, flota de trireme
Şi nostalgia ce-o avum

Oamintire dintr-o altă
Pierdută lume se strecoară
E viața mea atât: o haltă
Văzută doar pe dinafară

O clipă numai suspendată
Desparte zori de presupus
Şi cade iar ghilotinată
Însingurarea la apus

Îngheață apele. E frig
Şi vine iarna mai devreme
Singurătate, dacă strig
Cade rugina de pe steme!

<u>Tot mai stingher</u>

Am văzut deunăzi că-i târziu
Chiar dac-aş vrea, nu mă mai pot întoarce
Vârstnicul e-acelaşi tânăr fiu
al timpului. Al vieții lui. Un dar ce,

Îl primeşti ca singur privilegiu
Şi răspunzi de arderea lui toată
Dureros de dulce, un arpegiu
Răsună noaptea împrejururi. Iată,

ne coboară firea. Ne coboară
În cele mai de jos. Pe zi ce trece
În jurul nostru păsările zboară
Prin aerul din ce în ce mai rece

Am pierdut iubirea şi credința
Rugile nu mai ajung la cer
Bicisnică făptura mea. Căința
Mă face să mă simt tot mai stingher

Inima mea

Bună dimineața cuvinte
soldați ai luminii
păzitori de morminte
fără de care
pe noi, pe fiecare
ne-nsângeră spinii

De când se naşte
şi până moare
poetul caută întruna
o nouă formă de dezagregare

pasăre de dor
pasăre de stea,
aceasta e inima mea

Plin de cimitire

E holul meu un dormitor de gală
Cu şase uşi. Pereți sunt numai patru
Mă simt ca spectatorul de la teatru
Pe care orice nou venit, îl scoală

Şi nu-mi e neajunsul întru fală
Bruiat de lift şi câinii care latru
N-am nici măcar un body guard mulatru
Nici altceva, mai abitir, scofală

Şi tot aştept că poate mai există
O sinecură sau o recompensă
Ce vine prea târziu ca o ofensă
Din cele care le tot scriu pe listă
Şi trec apoi treptat în amintire
ca să le-ngrop. Că-s plin de cimitire

Melancolie, rugă către ceruri

Bat în geamuri stropii grei de ploaie
Şi darabana pe acoperişuri
Fugare amintiri din ascunzişuri
Defilează leneş prin odaie

Ingenui, melancolice şiroaie
Din clar-obscur țâşnesc în luminişuri
Tâlharii nopții înarmaşi cu şişuri
Frumusețea lumilor despoaie

Mă simt un rege detronat. Şi totuşi
O fericire stranie mă cere
Cufundat de voie-n priveghere
În liniştea capelelor cu lotuşi
Cu muzici îngereşti venind din strană
Şi stând de vorbă singur cu-o icoană

<u>La fereastră</u>

O picătură de tristețe
Paharul vieții se tot umple
Coboară toamna pe fânețe
Să poată iarna să se-ntâmple

Şi valurile izbesc zidul
Iar marea presimțind uscatul
Coboară valurile frigul
De-alungul țării şi de-a latul

O picătură de tristețe
Prin poienişuri şi răsuri
Cu amintiri de vechi sânețe
Şi cai în trap purtând trăsuri

<u>Asta-i coane Alexandre</u>

Fericite Alexandre
Micşunele şi micsandre
Poți să cumperi cât voieşti
Cu dinari împărăteşti;
Una n-ai să poți din două:
La castelul tău de rouă
Nici în vis n-ai să ajungi
Cu tot aurul din pungi
Strâns cu-atâtea tabieturi
De la chioşcul cu falseturi
Într-o tristă sarabandă
Cu momeli de contrabandă
După vodcă şi tabac
Numărându-ți pe abac
Jinduitele averi
Viitoarele poveri;
Tu nu vezi că nu mai poate
Lumea de singurătate
Nici să-şi poarte crucea care
O refuză fiecare?!
Ce-oi, de două ori, fi spus
Nimeni când nu ți-a impus
(primul i pierdut pe drum
Restul e mai clar acum)

Că lumina nu pătrunde
Nici tenebrele profunde
Care-ți dau bătăi de cap
Hand-i-cap şi handicap
De la crustă pân-la miez
Nici cât bobul de orez
Dac-acela care-mparte
Numai lui îşi face parte?!
E zadarnic să te scuzi
Geme lumea de mofluzi
Care au păreri înalte
Despre ei şi celelate
Dar se judecă, vai ție
Acel strop de apă vie
Şi smerenia pe care
O calci zilnic în picioare

<u>Scrisoarea</u>

În metronom numai aluzii
O sonerie, o scrisoare
Primesc pe preşuri zburătoare
De la o bursă de iluzii

Şi n-am curajul s-o deschid
Cocorii tineri fără număr
Mi se aşează blând pe umăr
Şi mă îndeamnă s-o desfid

Ce căi ascunzi tu, subterane
Cu scrisul tău indescifrabil
Când orice zbor în dirijabil
E plin de riscuri veterane?

O neglijez pe noptieră
Cascade vag îmi asaltează
Zadarnic vigilența trează
Pe-aceeaşi veche filieră

Poate vreo rudă dispărută
Să-mi fi lăsat vreo moştenire?
Eh aş, la simple ei citire
De andrisant, văd o bancrută

Frustrarea duce la impact
Şi abstinența la virtute
Busole sar din ace. Nu te
Mai amăgi lipsit de tact

Deschide-o. Încă nu. Şi totuşi
Îşi joacă rolul ei prudența

Că tot privesc corespondența
Ca un buchet târziu de lotuşi

Şi-o presimțire mă apasă
Ca o somație scadentă
Scrisoarea asta decadentă
Ca nişte struguri de melasă;

Noroc să fie? Ghinionul,
Care mă ştie mult mai bine?
Cu banii pentru aspirine,
Nu pot să strâng eu milionul

Statui de var, scrisori surpriză
Şi tot elanul retezat
Pe piscuri, sus pe Retezat
Adie vag de tot o briză

<u>Baladescă</u>

Împrejur a toate liniştea domnind
Vechile domenii pline de comori
Peste care nopțile aprind
Licuricii palizi lămpile surori

Valuri urme au depus pe grind
Dulce melancolic cântă sicomori
Unde eşti iubire? Nu-ți aud venind
Paşii pe poteca vechii noastre mori

Picură înaltul muzică de Liszt
Susurând acorduri parcă vinovat
Am ajuns un Don Quijote trist
De care Dulcineea a uitat
C-o aştepta din secolul trecut
Semnându-se în sarea de pe scut

<u>Spital</u>

Surorile pluteau ca nişte servi
Tu mişcai întruna evantaiul
Că-mi luase ochii galben paiul
Şi-mi toca ce-a mai rămas din nervi

Țipete zănatice vreun plod
Arunca prin geam dintr-o trăsură
Cu tifonul doctorii, la gură
Operează mirosind a iod

Bisturie albe în colecții

Ultima privire spre tavan
Zâne trec prin aer diafan
Şi limpede pe monitor, disecții

Măruntaie scoase la lumină
Cum arată omul despicat
Parcă-i o maşină de spălat
Când aştepți mecanicul să vină

Ochii tulburi sub pupile dorm
Mângâiați de cine ştie ce balans
Viața se re-ntoarce lentă din suspans
Prin bandaje, greu de cloroform

Carul, carul, buturuga

Atitudini, aptitudini
Ce ratează țintele
Şi retează ținte, le
Duc în spate platitudini

Nici o lege să dezlege
Fiecărui voia, traiul
Piuitul îți ia graiul
Piu Itu nu alege

Unul goarnă, altul toarnă
Butia prin gâtul sec
Pântecele intrinsec
Se îmbată şi-l răstoarnă

Criză de guvern

Azi avem o criză de guvern
Pe care-l sprijinim: să cadă!
Că alianța e o nadă
Şi nici un pact nu e etern

Ne-au scos vapoarele în radă
Cu: - Huoo!, ca la komintern
Azi avem o criză de guvern
Pe care-l sprijinim: să cadă!

Fiecare câte-un vârf de spadă
Sub veşminte ascundem „fratern”
Aşteptând ca Brutus din infern
Un moment propice la paradă:
Azi avem o criză de guvern...

Să chiuim pe Everest

Veniți cu noi pe-acoperişul lumii
Să ne înscrim în cartea de recorduri
Cum statele semnează în acorduri
De dragul adevărului şi-al glumii

În glaciale forme ale humii
Să ne luăm frugal gustarea-n corturi
În cel mai greu şi mai frumos din sprturi
Şi pe musteți, cu stratul gros al brumii

Vom scoate poze cu ghețari în spate
Cu fanioane lângă noi, trofee
Şi vă vom scrie lapidar crâmpeie
Cu degetele noastre degerate
Pe care voi cu gusturile snobe,
Le veți citi-n papuci, pe lângă sobe

Un ghem de drumurilor

Drumuri ies de sub arcade
ca un ghem. Se desfăşoară
anevoie. Şi coboară
Printre îngerii cu spade

Focuri mari se-aprind în noapte
luminând întinderi. Albe,
Diminețile pun salbe,
Umbrelor din miazănoapte

Ciocârlii de rouă zboară
spre înalt. Şi-aduc azur
Pentru toate câte-ndur'
Şi se duc apoi să moară

Rondelul cărții care s-a deschis la întâmplare

Atunci când mă temeam prea tare
S-a auzit o notă mai acută
Şi cartea s-a deschis la întâmplare,
Atinsă de o mână nevăzută

O coardă, numai una dintr-o sută
A tresărit pe dată cu mirare
Şi cartea s-a deschis la întâmplare,
Atinsă de o mână nevăzută

Din amintiri desprinsă ca o ciută
Părea că o zăresc lângă izvoare,

făptura ta. Şi care împrumută
O duioşie-ascunsă care doare
Şi cartea s-a deschis la întâmplare...

N-ai să vezi că trilurile pier

A plecat patronul după marfă
Eu înstrun metaforele-n ham
Muguri pun în glastră lângă geam
Şi aici, la inimă, o harfă

Cumpără geambaşii la tabac
Matroanele coboară după vodcă
A pătruns sminteala peste tot, că
Miroase Bucureştiu-a basamac

Şi cu toate astea viața
Nu e mai lipsită de mister
N-ai să vezi că trilurile pier
Sau că ni se fură dimineața

După amiază

Cenuşie-n gust cafeaua
Nici n-am timp să mă mai mir
Derbedeii cu şundreaua
Taie-n parc un trandafir

Alții de prin cimitire
Fură flori de la cei morți
Şi le-atârn ca amintire
În batjocură la porți

Doar pisicul nebunatic
Zburdă-n casă ca neghiob
Într-un timp mai democratic
S-ar da şi le în scânciob

O tăcere peste burg
Din înalt încet se lasă
Dimineața de amurg
Leagă-se ca o mătasă

Dor

Parcă ieri eram un țânc
Anii mei unde s-au dus
Izvorâți dintr-un adânc
Şi pierduți în ce apus?

N-am să ştiu de unde vin
N-am să ştiu ce mă aşteaptă
Zilier la un destin
Bâjbâind pe câte-o treaptă

Ne-a bătut orice furtună
Şi de-atâtea ori am plâns
Viața noastră, o arvună
Pe comori ce nu le-am strâns

Câte bune, câte rele
Le-am purtat şi noi în spate
Că nu vrea să ne mai spele
Ploaia, de singurătate

Nu e viața noastră, nu e
Doar o pajişte cu flori
Unui cap plin de cucuie
Nu-i mai trebui' sărbători

Rar ca gingaşele ciute
Mai adie o speranță
Primăverile pierdute
Renăscând în câte-o stanță

Şi mi-e dor, mi-e dor nespus
De-un ținut ce-l văd în vis
Şi la care nesupus,
N-am ajuns ca un proscris

<u>Acest modul</u>

Acest modul e numai mòdul
Prin care ți se pune la-ncercare
Aderența, cheia, codul
Cu care te-ai născut, din întâmplare
Ai un cifru, du-ți-l, du
Nu mai da în noi cu întuneric
Nici un lest nu e eteric
Cum n-a fost nici pân-acu'

Că tu nu eşti cine eşti
Că tu nu eşti cine crezi
Dacă nu aduci dovezi
E sătulă lumea de poveşti
Şi de paznici de cirezi;
Îngenunche şi te roagă
Noaptea când plouă cu vise
Cât e lumea de oloagă
Pare-mi-se, pare-ți-se

Că se poate, se mai poate
Să ajungi şi tu la zbor
Unul. Singurul din toate
Dacă ştii să naşti fior!

La noi în bloc

La noi în bloc e-atâta hărmălaie
Că fetele-i aleargă pe băieți
Şi scriu măscări cu creta pe pereți
Vizând pe Chelu sau pe de-alde Vlae

Aleargă țâncii peste dâmburi droaie
De-a hoții şi vardiştii prin scaieți
Că-i bagă pe părinți în sperieți
Când vina acas' cu câte-o vânătaie

Pe scări, perechile mai mari flirtează
Spărgând semințe tandru, de dovleac
Pân-ce le-alungă unchiul lui Scofleac
Că e cam surd. Şi asta-l deranjează;
Iar de la miezul nopții până-n zori,
Se pun la cale doar copii din flori

Tratament sui-generis

Plictis şi tratament ambulatoriu
De somn, să nu mă prindă apatia
Că lumea-ntreagă e un sanatoriu
Cu pacienți care-şi ignoră maladia

Îmi trag de milă, peste ochi tichia
Şi întrerup lumina provizoriu
Ca Gânditorul de la Hamangia,
cioplit în piatră. Poate în ivoriu

Îmi pun motanul paznic pentru vise
Şi-adorm de sforăit, instantaneu
Odată, când crdeam că adormise,
L-am prins înfulecând dintr-un pateu
Cu-atâta poftă, că era în stare
Sătul, să ceară tuturor, iertare

Absolutul relativ

Câte legi descoase-le
Toate sunt de-a-ndoasele

Dacă e sau nu mai e
Totul o iluzie
După care doar alergi

Numai ca să scrii şi ştergi
Sare cercul, sare doaga
Mâzgăleşti şi terfeloaga
Că se totul dă de-a dura
Şi mărind harababura
La ce bun să-nveți ce nu e
Nicăieri bătut în cuie:
Relativul absolut
Şi plăteşti mereu tribut
Ca orbetele ce plimbă
întunericul. Şi schimbă
astăzi sfoara, mâine ruta
Şi-a crescut numai deruta
Dacă-nveți mereu şi ştii
Mai puțin în fiecare zi?!

Şi eu zic să ne oprim aci

<u>Un mister în plus</u>

A avea, a nu avea
Sunt sătul de artificii
Carieră nimenea
N-a făcut de dragul fricii

Nici nu poate să existe
Un diluviu perspectivă,
Plâng seniorii în batiste
Lunga lor expectativă

Ce-aş putea să spun eu dacă
Primăverile-ntârzie?
Zestrea mea-n ciorchini de bacă
Mi-o scot brumele din vie

Şi cu toate astea parcă
Mai rămâne un mister:
Nici un mugur sau libarcă
Nu mai suferă de ger!

<u>Domnii aceştia</u>

Domnii aceştia nu au chef de glume
Au făcut un pact cu eternitatea
Ei îşi negociază locul în lume
Şi valorază singuri cât toată cetatea

Îşi fixează prețuri la autografe
Şi se coboară la tine când îți vorbesc
De asta au şi angajat tarafe

Care să-i ridice în slavă, nu contenesc

Îşi construiesc de pe acum câte-un soclu
Pe care să se urce după ce mor
Dacă n-o să îndrăznească vreun cioclu
Să îngroape leşurile lor

De aceea nu e bine să glumeşti, înțelegi
Glumele-au născut celebritatea
Ei se consideră deasupra unor regi
Sau voievozi care-au întemeiat cetatea

Pomul vieții

S-a mai închis un cerc în pomul vieții
De cearcăne şi ochii-au obosit
Ce-am făcut cu timpul irosit,
Ce-am cules din ridurile feții?

Se desfăşoară ne-ncetat mosorul
Şi ne cresc inelele pe trunchi
Osânda se primeşte în genunchi
Execuția e cu-ncetinitorul

Îmbătrânim sau numai ni se pare
Că-mbătrâneşte lumea fără noi
Sau poate noaptea un hoț de odoare
Ne-a-ncercănat iubito, pe-amândoi?

Sătui de viață şi de remuşcări
N-ai vrea adesea să fugim din timp
Şi să ne-ntoarcem peste-un veac, călări
Aureolați de câte-un nimb?

Şi ne-om privi atunci fără ocol
Candid, la fel ca-ntâia oară
Mirându-ne că-n jur e-atâta gol
Când plânge noaptea lemnul de vioară

Purificare

Mi-e dor de slova greu descoperită
Pe care mânuind-o ca şperaclu
Şi pătrunzând în tainic habitaclu
Să joc ca ursul pe-nroşita plită

S-o răzui lustruind-o cu vreun şpaclu
Şi cap compas: frumoasa adormită
Să-mi las candoarea neademenită
De furtul săvârşit într-un cenaclu

Lăsați poeților darul să zboare
Dintr-o lume în alta ca nişte ținte
În care se trage cu sute de flinte
Şi râd trăgătorii când pot să-i doboare,
Aşa fac de-o viață domniile lor:
În loc să-i proteguie, mai bine-i omor!

<u>Un trist buchet</u>

E ora când refuză trandafirii
Un compromis cu propria candoare
Şi îndoiala care pururi doare
Mi rău decât aşezământul firii

Vor fi tăiați să-nveselească mirii
Într-un apus rămas fără culoare
Când cel mai grav din țipete nu moare
Şi îl îngroapă-n carnea lor, fachirii

E ultimul recurs la o lumină
Răsfrântă-n luciul mobilei curbate
Când cad zăpezi albastre pste sate
Şi moartea le rămâne fără vină,
Iar tija lor suavă se calcină
Precum un rug cu pâlpâiri ciudate

<u>Păcat de tinerețea care</u>

Adio linişte, adio
Vecinii mei fac un bairam
Mai sunt trei ceasuri pân-la ziuă
Şi-mi vine să m-arunc pe geam:

Mă plimb prin casă de vreun ceas
Vibrează lampa şi tavanul
Ascultător să fi rămas
Şi nemişcat, măcar divanul

Stau încordat precum un arc
Dar n-am ce face, mă supun
Mai bine ies s-alerg prin parc
Să creadă lumea că-s nebun

Văzusem eu cum ieri, devreme
„Prințesele" din cartier
Veneau, că n-aveau a se teme
Şi defilau pe palier,

Cu minijupele de-o palmă

Şi tocuri cui urcând agale
Că-n urma lor câte-o sudalmă
Le mai oprea un timp în cale

Doar puştii care n-au complexe
Priveau poftind de jos în sus
Că diferența dintre sexe
Le da câte-un fior în plus

Tratați cu drog şi cu alcool
Cui să reclami că se distrează
Când n-au ajuns nici la viol
Iar vigilența lor e trează?

Eu merg devreme la serviciu
Ce scuză aş putea să-ngaim:
Că vin direct de la ospiciu,
Sau altfel cum să mă defaim?!

Păcat de tinerețea care
Şi-a pierdut busolele pe drum
Şi-şi vinde lozul ei cel mare
Pentru-o sticluță de parfum!

Trepte

O treaptă ieri, o treaptă azi
Rămân destule pentru mâine
Da-n loc să creşti, adesea scazi
Că tot ce ne-am dorit întâi, ne

Macină de câtă vlagă
Mai zămislesc bătrâne oase
Toteme-n fiecare sagă
Ascund cuvintele frumoase

Şi fiecare c-un mister
La care nu mai ai acces
O rază coborând din cer
Ne priveghează-n somn, ades

O treaptă ieri şi mâine-o alta
Ca inocent ai să te bucuri
În mâna meşterului dalta
Sfidează orice fel de trucuri

În orice noapte arde un masacru

Moare oraşul odată cu seara
Mai toarnă-mi din zațul cafelelor acru

Feți-frumoşii cu fața ca ceara
Până-n zori se supun la masacru

Plouă cu noapte din cer uniform
Ca o veche teamă de ciuperci
S-a răzvrătit alcoolul în balerci
Şi aerul miroase-a cloroform

Urâtul lumii-şi face cuib în mine
Ca o pastă moale de făină
Herghelii de cai pasc cocaină
Şi visează pajiştile pline

Sting făclia tinere mirese
Luna e absentă la-ntâlnire
Trage storurile domnul mire
Cucuveaua iar cântă decese

Cronicile scriu banalități
Rareori o buche mai suspină
Şi dacă ni se taie din lumină
Tacem mâlc la fel ca-n alte dăți

Ascultați cum plânge o viară
La miezul nopții într-un templu sacru
Feți-frumoşii doar în simulacru
I-au lăsat pe zmeii lor să piară

Podul nevăzut

Între posturi şi postùri
Suferim de demnitate
Şi visăm dormind pe spate
Mari iubiri din ce-au fost uri

Slove atârnând în gol
Din baloane străvezii
Mor în fiecare zi
Rătăcirii-lor obol

Neştiute chei de cod
De eroi şi de erori
Trag păpuşile de sfori
Peste nevăzut, un pod

Rondelul clopotelor care bat

Ascultă: clopotele bat
Şi lumea se întreabă: - Ce e?
Orice mister are o cheie

Prin care s-a instaurat

În zbor cocorii peste sat
Se văd de sus în heleşteie
Ascultă: clopotele bat
Şi lumea se întreabă: - Ce e?

Că oamenii s-au adunat
Umplând alee cu alee
Şi de la ei numai crâmpeie
Până la noi abia răzbat:
Ascultă: clopotele bat...

Oră interzisă

E interzisă-această oră
De-negenunchere la amiază
Ca o revoltă în agoră
Când fluturii agonizează

Țărmul de sticlă

Tremurul frunzelor de argint
a coborât în rădăcini
până când întreaga pădure
a rămas nemişcată

Privighetorile şi-au întrerupt zborul
şi au rămas ca într-un stop-cadru
nefiresc suspendate
Tăcerea orgilor ce se-nalță către cerul
de pe care norii îşi țin răsuflarea
în timp ce vântul s-a oprit şi el
uitându-şi chemarea

Pe țărmul acesta de sticlă
plin de nesunet şi lumină,
de dune de sare şi valuri oprite
doar noi alergăm unul către celălalt
cu temeri sporite

Europa, Europa

Ori cu viză, fără viză
Noi intrăm în Europa
călărind. Şi tropa tropa
Ca spre ultima deviză

Nu sunt cai. Dar n-are-a face

Că românul se descurcă:
Nici sub stăpânirea turcă
N-aveam multe dobitoace

Om găsi noi vreo mârțoagă
Cum yankeii-n preerie
Sunt dispuşi la reverie
Şi n-au lipsă nici o doagă!

Să vedeți atunci ce miză
Capătă tranziția
Şi parşivă cum îți ia
Şi speranța în remiză

Tropa tropa, Europa
Asta zic şi eu banchiză
Cu care să ieşi din criză
Scamatorul cum din clop, a

Scos ce i-a trăznit prin cap:
Păsări, fluturi sau iluzii
Într-o lume de confuzii
Şi inflația la trap

<u>Târziu de mult</u>

Mai văd şi astăzi satul, crângul
Cu toate clipele acele
Pe care nopțile mai plângu-l:
Meleagul visurilor mele

Mă duc ai mei spre-nvățătură
Şi carieră la oraş
C-un boț de pâine-mbucătură,
Câteva nuci şi ceva caş

Să ştie că-s la şcoli înalte
Să se mândrească toți ai mei
Copilul de țăran încalte
S-o ducă mai uşor ca ei

Să nu am mâinile crăpate
Precum în secetă argila
Că vitele-au slăbit cu toate
Ei sun bătrâni şi-i prinde mila

Să nu mă uit de ploi la cer
Cum fac țăranii viața-ntreagă,
Că nu sunt lemne când e ger,
De toate astea mă dezleagă

Şi merge carul călcând piatra
Şi zdruncinându-se pe drum
O casă bătrânească, vatra
Se estompează ca prin fum

Să ştie ei că sunt un altul
Şi ce-o mai vrea Domnul să fie
Dar mie-mi cade greu asfaltul
Şi apa care e sălcie

Şi-o să mă simt mărunt ca-n piua
În care cazi dintr-un destin
Că nu-ți dă nimeni bună ziua
Şi-am să mă simt mereu străin

Şi merge carul cu popasuri
Eu stau sub coviltir ca-n cort
Suntem pe drum de patru ceasuri
De parc-am duce un om mort

<u>Epistola</u>

Distanțele se-aşează între noi
Şi înfloresc caişii-a doua oară
Te rog iubito stinge lampa chioară
Şi n-o să-ți fie teamă de strigoi

Strigoii azi au gardă personală
Şi circulă în limuzini blindate
Ce-am învățat la şcoală, demodat e
Substratul cu o altfel de morală

Te văd citind aceeaşi carte veche
La geamul cu vedere înspre râu
Şi-ți face curte vărul tău molâu
Rămas de când îl ştiu într-o ureche

De nu s-ar gudura ca un cățel
De mult trăgeam în el cu vreo balistă
Iar tu să plângi romantic în batistă
În loc să ne mai batem în duel

Eu te invoc în fiecare noapte
Să bați în geam la mine în cazarmă
Când şi zefirul parc-ar vrea să doarmă
În livezi cu piersicile coapte

Şi nu există riscul de efracții
Când ştii parola, comandantul şef
Ne-o învoi dac-o avea el chef
La fotograf în parcul de distracții

<u>Câte semne, ce pesemne</u>

Da-ți-aş da în cap cu semne
Ce le crezi facultative
Virgulele să te-ndemne
Să dispari din portative

Că ți s-a-groşat obrazul
Cu o lipsă de măsură
Foarfecele şi macazul
Să-ți servească de cenzură

Că tu pleci. Rămâne scrisul
Cu efigie cu tot
Când s-o constata comisul
Doar cenuşă şi azot

Şi în rest câteva urme
De carbon şi vanitate
Să mai scurme, să nu scurme
Picul de „eternitate”?

La ce bun? Mai bine razi
Şi pretențiile şi calpul
Cu ce scrii, aduni şi scazi
Să nu ți se ceară scalpul

Şi de alte, celelalte
Care vin după aceea
De le-ai învăța încalte
Meşteşugul lor şi cheia

Da-ți-aş da în cap cu semne
Tari ca să le iei în seamă
Care semne, să însemne
Dacă nu ruşine, teamă!

<u>Ruga vânătorului</u>

Patule, primeşte-mi trupul
Spre hodină dinspre trudă
Că din patimi câte rupu-l,
Vânătoarea-i cea mai crudă

Că se-adun hăitaşi în cete
Şi vânează vânători
Morțile ne sunt încete
Şi sosesc numai în zori

Când ajung în fața porții
Glasul lor prin ziduri sapă
Ăştia sunt hăitaşii morții
De ei nimeni nu te scapă!

După datini dă-mi popas
Dulce ca un armisitițiu
Până prind goarnele glas
Şi ne cheamă la solstițiu

Că ne sunt zaruri zvârlite
Zodiile de prigoană
Şi mă dor oase tudite,
Şi mă dor oase de goană

Nu cer vin din dmigeană
În obraji să-mi dreg culoarea
Geană vreau să dau de geană
Că mă cere vânătoarea

Şi-mprejuru-mi cad mereu
Vânători fără noroc
Şi pe care nu e greu
Să-i vânezi c-un semn de foc

Trupul cer să mi-l primeşti
Că mi se-ngustează drumul
Şi mă prin hăitaşi în cleşti
Şi din puşti mă-neacă fumul

Patule, primeşte-mi trupul
Că-mi e timpu-ntârziat
Şi mă prinf hăitaşi şi rupu-l
Şi m-or duce în alt pat

<u>O poveste, ce poveste</u>

Dacă e sau nu să fie
Vorbele, cuvintele
Să ştiți că Arvinte le
Şi rescrie şi prescrie

pentru şeful. Un discurs
La nu'ş ce ocazie
Când pe străzi e-o razie
C-a scpat liber un urs

Şi murea lumea de ciudă
Gardianul cu țignalul
Sperie-un țigan cu calul
Şi cu care era rudă;

Nu cu calul. Dar nu-mi pasă
Eu o spun numai în treacăt
Când scotea limba de geamăt
Ăla cu ura de rasă

Şefule, te ştiu abil:
Vezi că vine şi ministrul
Da' să taci fiindcă sinistru'
E din fire cam labil

Apără şi scapără
Orice indicație
Şi de medicații, e
Ca un foc de tabără

Nu te vânzoleşti în treabă
Nu te-aşezi în primul rând,
Dacă-njuri, înjuri în gând
Taci. Numai dacă te-ntreabă,

O mai lălăi, o mai scalzi
Cum fac ăia cu tulumba:
Când n-au apă, joacă rumba,
Te gândeşti la covrigi calzi

Una două şi şedința
O juma' de zi şi gata
După care-ți iei răsplata
Că-ți revine elocința

Şi te-ntorci din nou cuminte
Arealul te aşteaptă
Ca să urci treaptă cu treaptă
iearhia. Luând aminte

Că eu sunt acela care
Ți-am fost singur de folos
Şi să nu mă laşi pe jos
Dac-ajungi din nou călare

Ce-a urmat încai se ştie
Asta spun cuvintele
Pentru că Arvinte le
Şi transpiră, când le scrie

<u>Păsări albastre</u>

Se surpă galeriiile de-azururi
Şi carnea noastră se co-rupe lent
Pe care o străbate un ferment

Venind de unde? Nu vom şti de-a pururi

Ne-asfixiază albastrul coerent
Turnirul vieții în mai multe tururi
Când bat în geamuri fără de cusururi
Albastre păsări dinspre orient

Şi cosmosul ne intră în orbite
Oprindu-se-n adâncuri de retină
Din întuneric s-a născut lumină
La care-nchidem pleoapele orbite
Şi-n fața cărei tuturora nu ne,
Rămâne doar să să exclamăm: Minune!

<u>Rondelul pixului</u>

Opreşte-te şi lasă-ți pixul
Într-un repaos relativ
Din umbre vagi pândeşte chicsul
Acest teren minat fictiv

Şi vechii greci traversau Styxul
Ca un pretext meditativ
Opreşte-te şi lasă-ți pixul
Într-un repaos relativ

Mai bine-ți pui la dreapta gipsul
Ca generalul inventiv
Decât să vezi cum poartă clipsul
Bărbații azi, ostentativ:
Opreşte-te şi lasă-ți pixul...

<u>Păsările emigrează</u>

Mai rău decât atâta nu se poate!
Ba se poate dragul meu, să ştii
Păsările emigrează toate
Şi rămân pădurile pustii

Cei care-nvârteau odată lumea
Au căzut şi azi tot în picioare
Banul sau norocul după cum i-a
Pus la adăpost pe fiecare

Fac averi în umbra legii
Şi ne râd la o adică
Ei ca regii, noi ca blegii
Şi tot noi murim de frică!

<u>Turnirul</u>

M-am întors sonetule la-ntâia
Cea mai naivă-a vieții amăgire
Fragede petunii, zborul din gutui a
Deschis ochii celui cu albele-i fire

Mi-ai purtat noroc? Rana din călcâi a
Însemnat cărarea dându-mi parcă ştire
Ce smerită rugă a-nălțat tămâia
Cerului înalt, din întreaga-i fire

Mi-ai pus pana-n mână, începând să scriu
Parcă mă revăd provocând titanii
Tinerelul care, cum trecură anii!
Se re-ntoarce astăzi, deşi, cam târziu
Armele-mi sunt gata, sulița, Pegasul
A-nceput turnirul, să-mi potrivesc pasul!

<u>Naşterea Domnului</u>

Priviți cum ninge de fumos
Şi cântă îngerii din cer:
E sărbătoare lerui ler
Că S-a născut Domnul Hristos!

Lăsați deoparte grija zilei
Şi spaimele de ierni şi toamne
La tronul Tău venim, oh Doamne
Că Tu eşti Împăratul milei!

Şi cântă îngerii duios:
Veniți acei născuți sub vină
Să vă dea viață şi lumină
Slăvitul Rege Domn Hristos!

Se surpă tronuri mari de fier
Cad uriaşii de argilă
Veniți la Domnul să luăm milă
Căci suntem fiii lui din cer!

Priviți cum ninge de frumos
Şi cad steluțele de ger
E sărbătoare lerui ler
Că S-a născut Domnul Hristos!

<u>Dintr-o stanță în instanță</u>

Toată lumea fură, fură
Nouă nu ne-a mai rămas nimic
Într-un hal fără măsură

De la mare la cel mic

Cei mai mari îşi fac damblaua,
Cei mai mici aplaudă
Şi-aşa prinde haimanaua
Gustul pentru fraudă

Dacă furi un măr, te leagă
Un jandarm retrogradat
Altul fură-o țară-ntreagă
Şi apoi e decorat

Unul cară în afară
Via-n geanta diplomat
Da-l aflară. Şi-l umflară
Şi-l lăsară: boss-umflat!

Fură paznicii comori
Meseria e o artă
Dacă ai fereastra spartă
Să nu-i crezi pe oratori!

Altul fură când e noapte
Soarele de la amiezi
N-a făcut din brânză, lapte
Da-i cu ochii pe cirezi

Fură taler de balanță
Şi statui fără vedere
Magistrații din instanță
Care n-au nici o putere

Nu se sinchisesc de probe
Nici de cei ce vând vreun pont
Cât mai costă azi trei robe
Să le-aprobe-ntr-un decont?!

Nici de martori n-au habar
Că vând totul pe arginți
Când simt banii-n buzunar,
Nu le pasă dacă minți

Câtă clanță şi prestanță
Toată lumea în picioare:
Doamna doctor în instanță
Domnul, doctor la răcoare!

Câte legi, fărădelegi
Căpeteniile-mpart
Dacă tu mereu te-alegi
Pentru ei cu capul spart!

Bate nene darabana
Să nu dea deştepții-n gropi
Că se udă caravana
Şi ne sar pe haine stropi

O să spuneți c-avem lege
Că şi alții au mai spus
Care lege stă dreblege
Moțăind cu ochii-n sus

<u>Concert</u>

În cameră dezbat tratate
În anticameră e frig
Concert cu muzică de Grieg
Cu degete înmănuşate

Veniți cu munții de zăpadă
Concertul nostru unanim
Îl voi transmite ca un mim
Când ceilalți ies la promenadă

Veniți chiar dacă sala goală
Face ecoul mai strident
Pianul cântă penitent
În țara gărilor de smoală

Plecări de iarnă. Primăvara
Cocorii nu se mai întorc
Iar despărțirile îmi storc
Lacrimi pentru fiecare gară

În cameră dezbat tratate
În anticameră e frig
Concert cu muzică de Grieg
Cu degete înmănuşate

<u>Regină de vise</u>

Trăim cu ferestrele-nchise
În cuşti cu pereți de beton
Noaptea pictează oamenii vise
Cu lacrimi pe câte-un carton

Ne paşte adesea refrenul
Adus de un spirit gregar
Iluzii pierdute, edenul
Spre care-alergăm în zadar

Adesea fântânile seacă

Nimic decât vorbe şi-atât
Cât numai la ele aderă
Murim de strigoi şi urât

Ne bântuie locuri comune
La fiece pas, o capcană
Himere din stepele hune
Cu viermii-nmulțindu-se-n rană

Dăm vina mereu pe-o cădere
În rest zugrăvim la oglinzi
Ca bieți purtători de avere
Cu lațul trecut după grinzi

Şi-atâtea păsări sunt ucise
În cuşca strâmtă de beton
Pentru orice regină de vise
Moare neştiut un pion

Filigran

În veacul meu de sărăcie
Cobor adâncurile de peşteri
Cu filigranul meu la meşteri
Ca-n propria biografie

Pledează versuri în instanță
Între rigoare şi asceză
Şi-n fiecare paranteză
Veghează-acunsă o balanță

Argint şi aur în retortă
Căruțe cu țigani pe rând
Prin noaptea lumii trec cântând
Cu Ursa mare în escortă

Imperiul meu de alchimie
Supus la creşteri şi descreşteri
Un filigran cu care meşteri
Dau zor într-o tipografie

Noapte şi ziuă

În jur o linişte coboară
Dintr-un ținut poate iberic
Cu bolovani de întuneric
Misterioasa ei povară

Şi noaptea-adâncă se desface
În două râuri care curg

Unul spre zori, altul spre-amurg
Dar sub aceeaşi carapace

Se rup zăgazuri şi peceți
Lumina lunii se răstoarnă
Şi râurile-ncet se-ntoarnă
Cu zorii noii dimineți

Nici un mister

N-am dezlegat nici un mister
De mine lumea nu vorbeşte
Dar ce să fac dacă n-am fler
Şi inspirația-mi lipseşte?

Privesc pe geam, stau la parter
Cum trece-o fată şi-mi zâmbeste
Dar ce să fac dacă n-am fler
Şi inspirația-mi lipseşte?

Revolta-n mine-o simt cum creşte
Atunci când nu mai pot să sper
Dar ce să fac dacă n-am fler
Şi inspirația-mi lipseşte?

Şoapte

De unde vin iubito atât de multe şoapte
Câte între noi au încăput?
Se tânguie un clarinet în noapte:
Al cui o fi şi, cin' l-o fi pierdut?

Călătoria

Ațipesc. Şi vise
Împrejuru-mi cresc
Punți peste abise
Şi oricât de des,

Îmi propun de veghe
Să rămân mereu
La fiece veghe,
Cade plumbul greu

Pe gene şi pleoape
Dincolo de poartă
Legănat de ape
Ca o mare moartă

Obsedant o barcă
o văd. Şi tresar
o clipă. De parcă
I s-ar da cu var

Obturat ratez
Dincoace trecând
Ca un titirez
Pe un fir de gând

Şi mă poartă valul
Spre-acelaşi liman
Făt-frumos cu calul
Lui, cel năzdrăvan

Călător pe unde
Oricât iau aminte
O zână-mi ascunde
Parte din cuvinte,

Că revăd. Şi nu ştiu
Ce mi s-a-ntâmplat
Oaza din pustiu,
Cine mi-a prădat?

<u>Strada, capra şi meridianul</u>

Strada aceasta pe care o vezi
De fapt tu nici nu te uiți pe geam
Este un meridian
Şi nu capra cu trei iezi
Cum ai putea din naivitate să crezi

Că doar într-o pictură abstractă
Capra se dilată şi contractă
Ca o armonică: centimetru cu centimetru
Măsurată cu dinamometru;
Capra aceasta, adică strada
O străbat mereu camioanele
Ghinioanele, lighioanele
Ca o herghelie de iepe
sirepe
Făcând atâta gălăgie
Că nu mai poți să dormi de astenie
Da' ce-mi pasă mie
Care am spus atât cât am spus
Care am spus exact ce am vrut
Şi-acum plec cu strada la păscut?

<u>Pastel</u>

Zbor de fluturi care par să
Vină înspre noi dintr-un trecut
Odată cu cirezi de la păscut
Şi turme dinspre Piatra Arsă

Şi soarele de la apus
Priveşte-o clipă îndărăt
Un cer cu norii de omăt
Rostogolindu-se pe sus

Ca un paşă

Ca un paşă stau în vârf de pat
Plini de griji să nu fac vreun efort
Zăvorât în mine ca-ntr-un fort
De când îl ştiu, asediat

Să nu credeți c-am ajuns bogat
Şi-mi aduce renta vreun aport
Ca un paşă stau în vârf de pat
Plini de griji să nu fac vreun efort

Toată viața mea am suportat
Lucruri care nu le mai suport
Hotărât de astăzi să mă bat
Numai pentru propriul confort,
Ca un paşă stau în vârf de pat...

Tabieturi

Tabieturi, tabieturi
Dublura mea de obiceie
Că mă întreabă lumea: Ce e,
De ce-mi leg uşa cu fireturi?

Nu intru, nici nu vrau să ies
Nu vreau şi nici vreau să mă vadă
Mânuitori vicleni de spadă
Ce ştiu rețete de succes

Şi de vă spun că am de lucru
De veche ce e, nu mai prinde
Această coardă ce se-ntinde
Doar cât să nu se vadă trucul

Tabieturi, tabieturi
Un alter-ego din impresii
Cum duce mirele miresii
O partitură de falseturi

Pastel

Semne de-ntrebare răscoleau atrape
La întretăierea serii cu pustiul
Peste care-arar mai zăbovea târziul
Ca un dulce molcom legănat de ape

Pensula şi pânza moarte. Doar un duh
stă acuns de veghe. Fâlfâie marama
Meşterul lipseşte şi e strâmtă rama
O-ntrebare mută trece prin văzduh

Senectute

Atâtea furtuni iau naştere
În sufletele noastre rănite

Rondelul vânătorii

Să nu mai mergi la vânătoare
Când n-ai noroc, nici te pricepi
Iar hergheliile de iepi
Le-aştepți de la incubatoare

De unde cerbi sau căprioare
Într-un ținut arid de jnepi?
Să nu mai mergi la vânătoare
Când n-ai noroc, nici te pricepi

Adio vremuri cu sirepi
Şi cavalcade sunătoare
Pe care astăzi le concepi
Acasă pe calculatoare
Să nu mai mergi la vânătoare...

În pădure

Fusese în pădure după vreascuri
să-şi încălzească zeama de pe vatră
şi a căzut cu crosnia de lemne pe cap
şi toți câinii o latră

Nu s-a mai putut ridica de jos
n-o doare nimic. Nici măcar nu se cainã
doar haita aceasta de câini
care se apropie haină

Pe unii din ei îi cunoaşţte
I-a hrănit de mici cu bucătura
Dar acum zâmbeşte fericită
Şi nu le mai simte muşcătura

Dacă ar putea să se scoale
să se sprijine de ceva. Sau să se agațe
Dimineața a găsit-o pădurarul
cu crosnia de lemne în brațe

<u>Ambuscada</u>

Lasă-te domnule de ticuri
De acadele şi de alambicuri
Că mie nu-mi arde de braşoave;
Puricii purtând potcoave
Devenind stăpânii, robii
Se-nmulțesc şi fac iar lobby
Contra legii că noi, blegii
Nu suntem imuni ca regii;
Cât e ziua, cât e veacul
Se răstoană prepeleacul
Iar când nu mai pot să spere
Pimesc dreptul la putere
Şi la putina cu miere;
Noi dac-am întârziat
Primim dreptul la oftat
Alții, mai pretenționi
Suflă aer în gogoşi
De la Iaşi la Rădăuți
Şi le vând la găgăuți
Pe o tavă cu otavă
Că mârțoaga e bolnavă
Numai snobii şi microbii
Şi-au făcut din viciu hobby
Că-ntr-o undă mai profundă
Submarinul se scufundă
Şi-n zadar pui la ochi flinta
Dacă ți se-ascunde ținta
C-ai să cazi în ambuscadă,
Nimerind o ambasadă

<u>Sinuciderea</u>

S-a aruncat un om de la etaj
Şi lumea-n jurul lui s-a strâns ciopor
Stârnind şi frică, panică, fior
Căderea lui tăiată de-un fior

Un suflu cald i-a fluturat pe buze

Mai încercând să se ridice de pe jos
De parcă ne-ar fi cerut nouă scuze
Că n-a putut să moară mai frumos

Poate că s-a omorât din teamă
Să n-ajungă altora povară
Şi-a simțit deodată cum îl cheamă
Cineva, din viață, în afară

I-a țâşnit pe nas, urechi şi gură
Un sânge gros şi negru, revoltat
Cu ultima privire, fără ură
Ne-a spus atât: Că moare împăcat

Şi-a ieşit un om din adunare
Bătrân şi gârbov că de-abia păşeşte
I-a aprins la cap o lumânare
Ca să moară şi el creştineşte

Pulbere de timp

A fost o coborâre de imagini
Într-un râu cu ape repezi, Lethe
Bătrâni împodobiți cu amulete
Se-aşează precum literele-n pagini

Straturi, straturi pânzele de somn
În adâncul verde translucid
Apele vederii moi, lucid
Le taie-notul tânărului domn

Trăsuri de timp croiescu-şi drum agale
Prin lumea care-o pustiim nevolnic
La Curtea veche-a ațipit un stolnic
Lângă masa plină de pocale

Lin coboară peste toate-un praf
Geană de uitare şi de tâlc
Cocorii amintirii trec în pâlc
Şi-n umbră străvezie de seraf

Libertatea din colivie

Vintilă, asta nu e o jucărie
Să întorci cheia şi să meargă
Asta e o colivie
Pe care ziua o purtăm pe umeri
Şi sticleții, bieții
Că sunt sumeri sau că-i numeri
S-au umplut de puf valeții

Şi se fură epoleții;
Nu-i mai scutura cu sârg
Că le smulgi penele
Şi când ajungem în târg
Or să-şi ciugulească venele
De ciudă şi de necaz
Că le iei fără să ştie
Libertatea lor din colivie
Şi nu mai au nici un haz
Şi nu mai au nici un haz...

Se duc cocorii

Se duc cocorii rând pe rând
Spre zări albastre însorite
De două zile trec zburând
În unghiuri bine rânduite

Se duc unde-au mai fost şi-alt'dată
În țara fără de hotar
Unde nu ninge niciodată
Şi nu e ger în februar

Migrează păsări călătoare
Sub ceru-albastru diafan
Ca nişte gânduri solitare
Mereu aceleaşi, fiecare an

Şi trec ca o săgeată-n zbor
Ca lancea sau un vârf de ac
Ci eu după plecarea lor
Mă simt mai singur şi sărac

Dorință

Am ajuns cu timpul să doresc doar bine
Binele acelor care mi-au furat
Dintr-un şir de pierderi, un câştig curat
Merea de buza unei carabine

Parvenitii noştri

Câte trape şi atrape
I-au făcut pe mulți să scape
Din țesuturile legii
Şi noi tot răbdăm ca blegii

Patrioții de duzină
Cei născuți în limuzină

Şi cu body guarzii-n spate
Plini de conturi camuflate

Le-au crescut burta şi guşa
Că se-nfig precum căpuşa
Şi declamă demagogii
Elocința lor ca dogii
Cum îşi apărau poeții
Fala stinsei lor Veneții

Cum să faci şi cui să ceri
Să ne scuture de granguri
Ahtiații după ranguri
Şi din care fac averi?

<u>Sfârşit de veac în Bucureşti</u>

Sfârşit de veac şi violet
Cu umbrea mari şi cu lumină
Când moare palid un poet
Şi-n urmă nimeni nu suspină

Cu piscuri ce se mai înclină
În fața vreunui vârf cadet
Sfârşit de veac şi violet
Cu umbre mari şi cu lumină

E poate cel mai trist banchet
Cu fast, decor şi spumă fină
Pe care cade o cortină
Ca pe-un spectacol desuet
Sfârşit de veac şi violet...

<u>Peisaj cu sarcofag</u>

Împrejur doar infinitul
Coboară din înalturi lin
Ca nişte păsări de destin
Venind să protejeze situl

Efluvii moi din timpuri vechi
Aduc cu sine utopii,
Grăbit, cât aur avusei, topii
Pentru cerceii din urechi

Ecouri stranii mai persistă
În câte-o cronică uitată
Din țara munților de vată
Cu oameni blânzi şi fața tristă

Vreun rege doar din când în când
Se răscuceşte-n sarcofag
În evul strâmt, energofag
De parc-ar suspina, plângând

Vitralii largi se schimbă brusc
În scenele de vânătoare
Atunci când razele de soare
Ating un peisaj etrusc

Plouă

Plouă-ncet din sfori latente
Şi pe umeri mi se cern
Amintiri intermitente
Risipite în etern

Şi de burniță măruntă
Plouă cu păduri de brad
Că s-a rupt ultima punte
De iubire, dinspre vad

De trei zile trec prin sită
Norii, ploi în sol jilav
Plouă ca dintr-o ursită
De Bacovia bolnav

Nici nu ştiu unde-o să-ncapă
Ploaia-n care stropii reci
Ne-au făcut statui de apă
Semănând cu vechii greci

Destăinuire

Prin fereastra mea colorată de vise
se vede limpede curgerea
celor nepetrecute,
care din zboruri se vor frânge şi care nu

I-am chemat pe oameni
să le arăt ciudățenia
şi m-au socotit nebun
că stau ore întregi
în fața unui vitraliu
prin care nu se zăreşte nimic

Accesul la veşnicie

Veneția se scufundă

Sfinxul se macină
Cuvintele dăinuie
Alegeți-le fără grabă

Pompierii grijulii

Din dorința de a ne ajuta
pompierii ne-au învățat
cum să umblăm cu focul,
cum să aprindem şi să închidem aragazul
cum să mânuim extinctoarele

Pentru ca apoi, tot pompierii
să pună noaptea focul, pe ici pe colo
să nu-şi piardă slujba
că nu mai aveau ce stinge

Travaliu şi recompensă

Cine împarte pâinea
De ce nu împarte şi dreptate?

Medalii şi onoruri
pentru îndestulații care înfometează

Reverie

În umbra caisului
dormeau care de fluturi
Frumusețea genelor
de pe care oboseala drumurilor
ai prins cu sfială să-ți scuturi

Se naşte o stea

Cu fiecare gând bun, se naşte o stea
Vorbele rostite de noi ziua
se întorc noaptea să ne protejeze somnul
sau să ni-l tulbure, după felul lor

Vindecarea de melancolie

Tot confortul modern
pentru o singură noapte în fân
şi un răsărit de soare
departe de metropola astenizată

În timpul furtunii stejarul vorbeşte
cu destinul său

<u>Trecerea risipitorului</u>

Risipitorul trecea pe strada mare
într-un pardesiu ponosit şi arunca
nonşalant în urma lui bancnote noi
din buzunarele sale
care păreau nesfârşite

La început câțiva copii s-au repezit
să ridice din praf hârtiile albastre
pe care le-au dus părinților

Pe urmă trei patru adolescenți
au ridicat cu sfială de jos
bancnotele căzute la îndemână,
grăbindu-se apoi să dispară
pe străzi lăturalnice

Când au venit însă oamenii în toată firea
aceştia au început
să se târască în patru labe
pentru a strânge cât mai mulți bani,
să se încaiere între ei,
să-i smulgă risipitorului pardesiul
pe care fiecare încercând
să şi-l însuşească,
l-au sfâşiat în bucăți

Abia atunci au descoperit
că toate buzunarele sale erau goale
în timp ce el, risipitorul îşi continua mersul
scoțând dintr-un buzunar imaginar
alte şi alte bancnote pe care le arunca
în urma lui

Oamenii în toată firea
nu mai aveau unde să pună banii,
vestea risipitorului o luase
înaintea tuturor,
de pe fiecare stradă
se revărsau oameni dornici
să strângă bani,
care s-au încăierat cu cei dintâi
iar apoi cu ghearele şi cu dinții,
i-au smuls risipitorului,
degetele, palmele, mâinile
şi când nu a mai avut cu ce arunca bani
cei deveniți bogați pe neaşteptate,

au fugit să-şi ascundă averea
iar dimineață când s-au sculat
banii lor dispăruseră
de parcă nici n-ar fi existat
iar ei s-ar fi trezit dintr-un vis ciudat

În ce-l priveşte pe risipitor,
acesta se oprise
la marginea unui pod surpat
şi acolo l-a prins noaptea plângând
iar dimineața, nu mai era

<u>Pietre şi pietre</u>

Spălate de apele timpului,
brăzdate de fire argintii,
pietrele stau de vorbă cu cerul;
Cele mai multe aşteaptă să fie culese
pentru mortarul din care se ridică
zidurile cetăților
şi plâng când sunt culese de oşteni
pentru hrana balistelor

<u>De când lumea</u>

În cetatea noastră
delatorii şi sicofanții
trudesc zilnic
încărcând vorbele cu venin
pe care le agață apoi
de stâlpii celor mai frumoase case

<u>Vremea frigului</u>

Atâta frig încape-n noi
Că putem să dăm şi împrumut
Cerbii şi cerboiacele la rut
Poartă-n coarne ghețurile sloi

Atâta fig din cale-afară
Ca nişte saci de piele crudă
Din care câte-o paparudă
Tot scoate vorbe de ocară

Silabele-ntre noi îngheață
Ca portativele de ger
Cu țurțuri coborând din cer
Printre luceferii de ceață

Pătrunde frigul în cetate
Şi în fiecare dintre noi
Cărțile-i prezintă pe eroi
Înghețați de veacuri în tratate

Şi frigu-a devenit o lege
Din care încă facem parte
Colibe vechi cu geamuri sparte
De pe domeniul unui rege

Catifeaua nopților de brumă
Ridică valuri peste poduri
Şi le îngheață după coduri
Care-aduc bâtrânilor reumă

Devine frigul sita care cerne
Ierarhia lumii interlope
Neştiute praguri sau sincope
Peste iarna care se aşterne

Aerul vibrează ca o coardă
Un diapazon sau un acord
Simptomele atacului de cord,
Dau alarma-n camera de gardă

Nu e iarna doar un anotimp
Peste care poți să treci în şube
Regula de trei a unui cub, e
Pusă-n manuale ca un ghimp

Figul iernii: crivăț sau mistral
Suflă peste noi cu disperare
Şi-această rece-ncarcerare,
Vine din trecutul ancestral

Ne-a cuprins în lanț, prizonieri
Şi se duce. Unde? Nu se ştie
Cum închizi canarii-n colivie
De la care nu ai ce să speri

În case şi în suflete e frig
Apele îngheață în fiorduri
Şi ne trecem viața-n dezacorduri
Pentru-o pâine sau un biet covrig

Lemne ude sfârâie în sobe
Termometrul nu mai vrea să urce
Obiceiul nostru de la turci, e
Ca să-ți verşi nemulțumirea-n cobe

Frigul ne e singura avere
Ce ne-aşteaptă mâine? Peste-o lună?

Vreme bună, mătrăgună
Fiindcă-n rest, n-avem nici o putere

Numărând oile

Pe o punte mică şi îngustă
Coboară una câte una
Şi eu le număr , oile, întruna
Ahtiate de-o păşune frustă

Una, două, zece. Ca la carte
Dacă v-ați dat seama, e un truc
Ci eu pe-o canapea de cauciuc,
Aştept să-mi vină somnul de departe

O mie, două... legănat de ape
Îl simt aievea cum mă spionează
Dar mintea mea rămâne trează
Că tot nu-mi aflu liniştea sub pleoape

Şi mă gândesc la un cioban poet
Al cărui dor în suflet îl mai port
Cum îşi doreşte şi el un confort
Într-un oraş în roz sau violet

Salteaua lui e-o saricâ mițoasă
Mângâiat de lună şi de frig
Că-mi vine-adesea să mă scol să-l strig
Să-i spun că viața lui e mai frumoasă.

Ce-ar face el cu-atâta iz de clor
Cu surogate, apa de pe țeavă
Când scuturându-se de pleavă,
El bea cu apa, stele din izvor?!

Dar pân-atuncea stau şi număr, număr
Nişte oi pe care nu le am
Fiecare trage la un ham
Bine petrecut pe după umăr

Frumosul castel

Făcut-am castelul acesta
Fărâmă legând de fărâmă
Şi-acum când e gata, prieteni
Priviți-l ce trist se dărâmă
Adrian Păunescu

Îşi rupe din suflet zidarul
Punându-şi ades temelie
Din nopțile albe, tiparul
Pe care singur îl ştie

Poate că n-are de sus alte daruri
Şi sapă de-o viață-n cuvinte
Mânat de himere, coşmaruri
Şi-şi vede de treabă-nainte

Îşi face mortarul, liantul
Şi punțile lui se-ncovoaie
El ştie ce-nseamnă neantul
Şi-un gol de cuvinte pe-o foaie

Îşi rupe din sine vertebre
Ca Ana zidindu-se straniu
Strateg ne-ntrecut în algebre
El scoate din pleavă, uraniu

Zâmbeşte când lumea-l reneagă
Şi-i spune că n-are nevoie de el
Dar plânge că lumea-i e totuşi, dragă
Şi ei îi găteşte frumosul castel

Moare-apoi silabă cu silabă
Metafora e fata lui morgana
Când simte că puterea e-i slabă,
Adânc în piept i se deschide rana

Castelul lui visat de-o viață-ntreagă
Din inimă şi-l trece pe curat
Că seamănă când turn cu turn se leagă,
C-un jucător de bacara, ruinat

Dacă-l vedeți trecând pe-aproape
Cu cearcănele timpului pe chip
Închideți ochii. Vuietul de ape
L-ascunde-ntr-o clepsidră cu nisip

Dar lumea trece zgâriind pereții
Şi spărgând oglinzi venețiene
Aşa-s făcute valurile vieții
Cu paraziți şi unde herțiene

Şi-asistă umilit la sacrilegiu
Şi nu-şi mai pune nici o întrebare
Zadarnic s-a născut c-un privilegiu
Că are aripi, neputând să zboare

<u>Rondelul calomniei</u>

N-am spus nimic. Nu fac sugestii
Nici cu urechile nu trag
Dar sunt aici prea multe chestii,

Care-ți rămân în esofag

Trec rumorile prin trestii
Murmură ecoul vag
Că sunt aici prea multe chestii,
Care-ți rămân în esofag

Eu nu ştiu care-i scopu-acestii
Campanii ce-o duceți cu drag
Din care zvonuri curg şirag
Despre anume indigestii,
Dar sunt aici prea multe chestii...

<u>Iarnă, iarnă</u>

La patru ani odată
Un om mereu e-un altul
Urcând pe munți de vată
Din patru-n patru, saltul

Şi care-e eu acesta
Ce mă ştiam acest?
Prea mică e nacela
Pentru atâta lest

În mine-o răsturnare
De sensuri şi valori
Din vârstele primare
Polenul pentru flori

Pornind pe catalige
Spre Țările de Jos
Centauri vin să strige
Peste păduri duios

O muză, cea promisă
Îmi trece în acord
Cu lira compromisă
Zăpezile din nord

Cu viscol şi omături
Pe scări interioare
Cer pinguinii pături
Şi spații de cazare

O iarnă. Altă iarnă
În grotele rupestre
Cu înveliş de marnă
Şi flori pe la ferestre

Şi totuşi o surpriză

Odată la un an
S-ajungem pe-o banchiză
Cu un helioplan

Adio urbanisme
Cu mărunțişuri calpe
În şubă grea şi-n cisme
Aicea totul alb e

Nu-ți trebuie pretenții
Ci numai renunțare
Ca fuga din detenții
În ierni imaginare

<u>Fereşte-te poete</u>

Orice-atinge, maculează banul
La fel politichia prost făcută
Dacă pui frumosul în derută
Năpădeşte mătrăguna lanul

Tu ai alt cod de litere turnate
Şi sufletul spălat cu lacrimi. Cerul
ne-o mângâia prin scrisul tău de gerul
Ce-asupra noastră iarăşi se abate

Fereşte-te poete cât mai ai
Timp, de cele două mari dihănii:
Maimuțăreala naşte doar dihănii
Şi lăcomia veşnic ia din trai

Un bun poet nu va-mpărți dreptatea
Şi nu râvneşte nici un fast lumesc
Tăiați-i aripile căci întruna-i cresc
Şi zborul lui a cucerit cetatea

<u>Alaska</u>

De-aş avea la pol o locuință
Unde-o zi şi-o noapte-mplinesc anul
Un semestru poate cu arcanul
M-ați alerga să vin la vreo şedință

Aş zăbovi în vârf de carapace
Bând niscai rom cu urşii pe-o banchiză
Să uităm că lumea e în criză
Mirați că totuşi ne lăsați în pace

Mi-aş bea cafeaua la televizor
Privind absurd războaiele atroce

În jurul nostru să danseze foce
Şi noi să le privim superior

Aş pândi dezgheţul cu vreo lotcă
Mesaje să trimit cu pescăruşii
Să nu mai strige nimeni că: vin ruşii!
La polul n ord ei n-aduc decât vodcă

Dar n-am în nord nici un iglu măcar
Doar unu-n Bucureşti la cucurigu'
În care iarma mă cuprinde frigu'
Şi-un dor nebun, să plec la pol, hoinar

Intars

Întuneric, întunerici
eu mă ferec, tu desferici
bezna spartă, ochii sferici:
noi nu mai descoperim americi?!

Zborul zmeelor

Cu aţa slobozită de pe ghem
Zmeele se înălţau în nori
Copiii alergau prin hârtoape
De parcă zmeele îi trăgeau pe ei de sfori

Unii se mai împiedecau căzând
Zmeul lor atunci icnea pe loc
Şi prinzând puteri, zvâcnea în sus
Ca un armăsar hrănit cu foc

Copiii se vedeau zburând cu ele
Înălţându-se de pe pământ uşori
Casele oamenilor păreau atât de mici
La care nici nu merita să te cobori

De atunci părinţii îi caută mereu
Şi nu le vine să creadă ce s-a întâmplat
Dacă nu le-ar vede căţile de şcoală
Ar putea să creadă că s-au înşelat

De la o vreme

Am început să-mi uit din obiceie
Din litere şi, uneori cuvinte
Un miez dulceag în care nu ştiu ce e
Mergând de-a dreptul. Însă mă şi minte

În oglindă vârstnicul din cețuri
Mai mirat cu fiecare toamnă
Pe riduri câte, navighează ghețuri
Şi apa-i tot mai rece, doamnă

Mă trădează gesturile complice
Aduse dintr-o altă tinerețe
Unul din doi, e gata să abdice
În pacea coborâtă cu larghețe

Aceeaşi cutezanță-n ochi limpizi
Şi-acelaş sâmbur. Într-o altă haină
Măruntă vânătoare de guvizi
Şi-aceeaşi, tot nedezlegată, taină

Mă caut. Însă nu mă regăsesc
În adâncul apei din oglinzi
De unde tot eu sub un arabesc
Culeg păienjenişul de pe grinzi

Cine eşti străinule? Ce cauți
Să te-ascunzi sub propria mea mască?
Arde rugul anii mei precauți
Cârlige prinse într-o carne flască

Te văd. Şi totuşi parcă nu te-aş crede
Aştept să-mi spui că totu-i doar o poznă
Un şiretlic cules din colb de vede
Cu anii mei legați în câte-o croznă

Mai răcoroasă umbra pe alee
Şi tot crezând că cineva mă minte
Am început să-mi uit din obiceie
Din litere şi, uneori cuvinte

<u>Drum bun, exploratori</u>

Rimele de fapt sunt mai aproape
Decât le-aşi fi crezut de obicei
Coborând din neguri. Sau pe ape,
aduse de năieri. Ori de ahei

Nu le vei găsi într-un tărâm
Dincolo de nu ştiu care zid
Pe care să mă strădui să-l dărâm
tenace. Ca războinicul lucid

Nu le stăpâneşte nici o zână
Tiranică, pe care s-o invoc
Pe cât de dulcinee sau hapsână
Dar nu e nici capriciul meu ad-hoc

Nici nu trebui' să deschizi campanii
După care cronicari duiumul
Să-ți măsoare „gloria” cu anii
Pentru care datorezi uiumul

Descoperii la anii bătrâneții
În mine însumi propriul zăcământ
De care mă desparte luciul gheții
Şi-un coridor prin care trec, mai strâmt

Şi pentru mine e un lucru nou
Că n-aş avea motive să mă laud:
Lumini fugare se unesc ecou
şi merg spre țintă. Ceea ce aplaud

Ştiu să se păzească de capcane
În care mai degrabă vânătorul
Pe cărări adesea subterane,
Riscă să-i alunece piciorul

Îşi păstrează rangul de trofeu
Şi râvnit, un loc pe piedestal
Se face inventarul la muzeu
Dar fără clovni, că nu e carnaval!

Învățai atât: să mă aplec
Şi privind oglinzile din mine
Că mi se dă, la vrere, să mă-ntrec
Cu orice zbor vizând o înălțime

Nu vreau să spun că-mi reuşeşte totul
Şi nici să fi descoperit vro cuadratură
Da-n urna-n care îmi depun eu votul,
Devine superfluă o cenzură

Şi-n fiecare e prezent ținutul
Despre care s-a făcut vorbire
Acoperă un peplum tot avutul:
Aurul de dincolo de fire

Drum bun exploratori! Şi bună şansă
Pornind în expediții pentru rune
Lunaticii-adunați în câte-o hansă
Pe cele rare, toți vor să le-adune

<u>Senectute</u>

Ai rămas copil, copile
Într-o lume de balauri
Cu nebuni care cresc grauri

Însă n-au grăunțe. Şi le

Mai cultivă clandestin
Printre semne pe hârtie
Într-o secetă târzie
Coborâtă pe destin

Ai rămas copil, copile
Ca un cer ascuns de rouă
Şi din părțile-amândouă
Mişună-mprejur reptile

Ai rămas copil şi iată
Cum cad vise şi mor doruri
Lumea-i plină de fioruri,
Boala care vinde-cată

victime. Cel mai ades
Teama de cădere-l pune
Pe naiv de se opune
Sinelui, fără succes

Ai rămas copil, copile
Fără nici o mângâiere
Lumea de ingenui piere
Şi se sting în nopți feştile

<u>După revelion</u>

Pietoni de la petreceri
Zgomotoşi şi plini de chef
Pe un luciu de sidef
Cad cu cade spicu-n seceri

Unii cântă, alții-njură
Şi oraşul dormitează
Poate până la amiază
Compunându-şi o alură,

De metropolă blazată
Şi pe nimeni nu surprinde
Câte-un foc ce-l mai aprinde
Întâmplarea câteodată

Curge timpul fără grabă
Doborâți de vinul dulce
Se duc unii să se culce
Iar alții se duc la treabă;

Ne-am născut egali şi totuşi
Unii iau ceva în plus

De la alții ce şi-au pus
Truda-ntr-un buchet cu lotuşi

Bătrânețea ca un ehivoc

Clovnii nu mai vin la cafenele
Satrapii noştri scutur' funii
Frumoşi nebunii oferind petunii
Cu brațe pline, nu se văd din ele

Butaforia ne lucrează-n plin
Pierd jocheii la pariuri cai
Tristețea cântă viețile la nai
Din import, vagoane mari cu spleen

Taie strada gureşele vrăbii
Noi îmbătrânim în echivocuri
Drojdia s-a scurs din polobocuri
Orizontul scânteiază săbii

Grijă deci că aerul vibrează
Ce-o să spui cu ultimul cuvânt
De pe gene visele migrează
Când începe zilnicul frământ

Peisaj mirific

Pustiu părea întinsul sub razele de lună
Terasele, grădina, ținutul nimănui
Din cerul milostiv zefirul o cunună
De lauri cobora, cu teamă pe statui

Plutea atâta pace în umblet şi-n gutui
O stranie comoară candorile-şi adună
Eucaliptul tânăr ni se părea că nu-i
Decât un echilibru, pe cale să apună

Un foc de flăcări rece mocnea printre găteje
Dogoarea lui pornise să ne pătrundă-n carne
Iar noi ne simțeam singuri, prizonieri în mreje
Ca un donjon bătrân din gresie şi marne
În noaptea inegală la margine de lume
Creată parcă numai pentru noi anume

Invită moartea parteneri la dans

Abdic: cea mai frumoasă evadare
Dintr-o lume care-mi e străină
Sacrificiul genei de lumină

Ni se-arată-n somn la fiecare

Nu mai vreau să ştiu de tine, lume
Dă-mi voie să-ți refuz orice avans
Invită moartea parteneri la dans
După un ritual ştiut anume

Îmi plătesc tributul. La nevoie
Un contract viabil cu scadență
Contestat cu-atâta vehemență
Doar aparent el, încheiat în doi, e

Tăcerea doar atâta câtă este
Nu va fi mai mult decât un jug
Răsturnată brazda de la plug
Mai bine ştie trucurile-aceste;

Las' să moară orişice ecou
Că nu iei nimic cu anasâna
Otrăvită numai 'ți-este mâna
Cu care deschizi uşa la cavou

Nu robeşti pe cei ce şi-au deschis
ochii. Şi-ți fluieră partitura
Momiții sunt cei care cad de-a dura
În vaierul acestui larg abis

Sensuri

Întâi mai sus, apoi mai jos
Că mai puțin înseamnă mult
Goluri pline de tumult
Şi s-cădere de prisos

Dincotro răul? De unde bine?
Făr de farduri, albul e negru
Numai conflictul este integru
Iar celelalte vin de la sine

Plus într-o parte, minus în alta
Tot ce zărim, de fapt nu se vede
Peştele balta, intriga Malta
Cine le paşte, acela le crede

De unde caldul? De unde frigul
Ce ne inundă toată făptura?
Ochiul ascunde veşnic măsura
Plin e de pierderi, numai câştigul

Ce poți să faci?

Astăzi joi, suntem în treisprezece
M-am trezit la fel ca-n alte dăți
slobod. Dar legat de nişte plăți
Dincolo de care nu poți trece

N-am nici o putere eu şi, cui
Păsul să mi-l spun şi celelalte
Soarta pune birurile-nalte,
Cum îmi pun eu pălăria-n cui

Liber ca o pasăre rănită
Care-a nimerit în colivie
Prinsă-n plasa gardului din vie
Unde-a fost abil ademenită

M-am trezit ca birnicul a cărui
Poliță e gata să expire
Într-un câmp umplut cu cimitire
Până vine rândul fiecărui

Astă joi, suntem în treisprezece
Nimeni n-o să schimbe fața lumii
Lacrimi calde pe covorul humii
Dincolo de care nu se trece

<u>Aşteptând un curier</u>

Dacă vei lua aminte
Cât de trist răsună plopii
Cum răsună-n tâmplă tropii
Când ai noaptea înainte,

Cum adie frunza, bate
Vânt, molaticul din sud
Plânsul verii îl aud
Dropiile nopții toate

Şi aştept un curier
Care iată, nu mai vine
Să-mi aducă, de la cine?
Vestea că mai pot să sper

Într-un fel de recompensă
Chiar dacă nu se mai poartă
Şi-ntr-o zi să-mi bată-n poartă
Cu răvaşul de dispensă

<u>Din nou despre lună</u>

Această lună despre care
Adesea mă trezesc scriind
Când viiturile pe grind
Înscriu zigzaguri, fiecare

Din razele-i de catifea
Mi-aduc aminte că există
În toate o poveste tristă
Despre un el, sau despre ea

Când tineri întrupați din vise
Pornesc la drum clădind imperii
de cutezanță. Şi te sperii
Cum şi le cred loruşi promise

Dar se întâmplă-adesea totuşi
O capotare prematură
De parcă cineva îți fură
Din viață un buchet de lotuşi

Şi te trezeşti când mai rămâne
Puțin şi va cădea cortina
Şi tu nu ştii a cui e vina
Şi nici ce să mai faci, bătrâne

Căci plâng când luna despre care
Adesea mă trezesc scriind,
Lumină fiecare grind
Cu-atât de multă detaşare

<u>Diligența</u>

Trece vremea ca o diligență
Cu surugii în uniformă
Ne preia la naştere şi p-ormă,
Ne depune cu indiferență

O plătim cu viața şi atât
Surugiu, nu te grăbi deloc
Toți ajungem în acelaşi loc
Într-o clipă, într-un ceas, numaidecât!

Alții-n urmă îşi aşteaptă rândul
La poştalionul vieții lor
Şi de când se nasc şi până mor
Totul curge repede ca gândul!

<u>Aurul copilăria</u>

Valuri valuri pe retină

Le revedem fulguind
amintirile. Felină,
Dulce pasăre pe grind

Şi ce vremi! Copilăria
Purtătorilor de vise
Cum înalță ciocârlia
Peste lotuşi şi narcise,

Zboru-i ca o paradigmă
Şi regretul că nu poți
Să dezlegi nici o enigmă
Dintre toate, dintre toți

Şi rămâi uimit de nimbul
Piciului cu cârlionți
Bate-n poartă garda, schimbul
La sărmani ca şi la conți

Reverie, reverie
Rai ce nu se mai întoarse
Aurul, copilărie
Viața ce iute mi-l toarse!

Anul nou

Anul nou ne dă de ştire
Că ni s-a mai luat din viață
Încă-un an. Şi câte fire
mai rămân, se-ascund în ceață

Bine e că ne-am mai dus
zilele. Însă nu-i bine
Că ne paşte un apus
Şi pe mine şi pe tine

Cine eşti? De unde vii?
Permanentă e dilema
Păzitorule de vii,
Numai tu ştii stratagema

Lume naşte, lume moare
Totu-i o petrecere
De-ntrebări înşelătoare
Seceriş şi secere

Pagini albe de noroc

Pagini albe de noroc
şi pe gratis. Dar cu ciudă

Am primit în dar, un bloc
Pentru mintea mea zăludă

Să tot scriu dacă-mi prieşte
Ambalajul otăvit
Mugurele pururi creşte
Şi-n gunoi când s-a ivit

Pot să scriu acum, să şterg
Bucurie sau necaz?
Câte sunt, toate converg
La soroc după macaz

Când frumosul zămisleşte
Un urât din cale-afară
Şi urâtul îşi găseşte
Locul lui în primăvară

Fiecare drept la trai
Cere invocând înaltul
Cu însemnele de grai
Şi cu sine: celălaltul!

Vine timpul şi-mi e ciudă

Sforăie şi nu asudă
Trupul meu care de-acuma
S-a deconectat şi numa'
Ce-şi închide pleopele
Şi-l leagănă apele
Şi visează că-i e bine
Nu-i mai pasă cum şi cine
A rămas să ducă greul
Dacă dezertează eul

L-aş privi şi l-aş trezi
Că de-acolo pân-aci
Vine doar într-o secundă
Firul de argint şi-o undă
Să-l mai zgâlțâie nițel
Neştiind că eu sunt el
Permanentă dedublare
Ca un semn de întrebare
Trece ziua, trece noaptea
Câte sunt cireşe coapte-a
Venit timpul să le fure
Geaba-l rogi să se îndure
Să te mai întârzie
Doar atât: un pic, cât zi e
Ca să-ți termini lucru-n tihnă
Pentru marea ta odihnă

Că apuci sau nu apuci
Sună ceasul şi te duci
La scadență fără veste
Orice om e o poveste!

Zi mai tare să te-audă
Sforăie şi nu asudă
Dacă nimeni nu-l întreabă
Cât de multă are treabă
Să se scoale, să le lase
Câte trase aghioase
Metronomul: sus-spinarea
Sună goarna: Deşteptarea!

Toaca vremii

Sună toaca vremii. N-o auzi cum bate
Ca un metronom pus peste destine?
În bătaia lunii, echilibrul ține
Cu jefuitorii lumii de carate

Se descarcă marea toată de corăbii
Obosite câte se întorc din larg
Diguri de iluzii, câte ni se sparg
Noaptea vin acasă, cei ucişi de săbii

Liniştea se lasă ca o cataplasmă
Pe-un oraş cu turle şi clopote vechi
Cântă veşnicia noastră în urechi
Iar bătrânii mor de răceli şi astmă

Rondelul manuscriselor

De ce n-aş face ca Petrarca
Arzând şi eu din manuscrise
Cu care mi se umple barca
Aceasta veche, pare-mi-se?

Am tors şi eu atâtea vise
Pe care mi-am pus sigla, marca
De ce n-aş face ca Petrarca
Arzând şi eu din manuscrise?

Că viața seamănă cu zarca
În cari se-nghesuie închise
Privighetori ce mor ucise,
Cum moare primăvara țarca ,
De ce n-aş face ca Petrarca...

<u>Eu plec cu cârdul de cocori</u>

Corabia-şi urmează cursul
Pe un ocean indiferent
Un punct pierdut în universul
Străin şi rece aparent

O undă de melancolie
Precum o oază plutitoare
Pe care nimenea n-o ştie
M-a însoțit pe larga mare

Ne-apropiem de Terra Nova
Cu pescăruşii la catarg
Şi mut e gândul, tace slova
Şi valuri greu de bord se sparg

O clipă m-am crezut pe vasul
Descris mai sus, lâng-un hublou
Dar sunt acas'. Şi-mi piere glasul
Privind de fapt acest tablou

Adio țărmuri jinduite
Atâtea nopți mă trec fiori
Rămâneți nedescoperite
Eu plec cu cârdul de cocori,

Într-un album cu ilustrate
Pe care se depune praful
Păstrând doar amintiri furate
Din câte mai păstrează stafful
Unui voiaj ca cel de sus,
Imaginar sau presupus

<u>Comandanții lumii joacă remmy</u>

Obsedantă trecere-n revistă
Permanentă rupere de sine
Talgerele de iluzii pline
Şi dezamăgirile persistă

Susurul fântânii de răcoare
Noaptea în războiul de himere
Când perdanții lumii vin a-ți cere
Locuri pentru loja de onoare

Titluri de speranță ca un sacru
Viu autograf pe pânza vremii
Comandanții lumii joacă remmy
Şi plătesc cu drepturi de masacru

Nu întreabă nimeni cât mai costă
Rimele ce-apar în librărie
Cât e de uşor sau greu a scrie
Tot rupând din viața ta anostă

Azi un petic: ai legat o punte
Mâine-un vis din ceea ce-ți rămâne
Ce bilanț din insule păgâne
Pe nevolnici îi aduce-n frunte?

Ți s-a demodat poete lira
Nu mai avem timp de bazaconii
Şi aşa prea multe sunt dihonii
Şi nebună lumea ta, ceachira

Nici de-al nostru, nici extraterestru
Zona ta ambiguă, ce meşteri
Îți lucrează filigranu-n peşteri
Şi enigma în desen rupestru?

Peste tot vezi numai cactaclisme
Navem cifru pentru decodare:
Domnule poet, în fiecare
Zace-un monstru. Sau robot în cisme!

Te-or citi când tu vei fi departe
Şi-au să-ți uite numele cu totul
La numărătoarea-n care votul
Dintre două lumi vă mai desparte

Salahor cu ziua la balistă
N-ai să strângi trofeele-n vitrine
Talgerele cu iluzii pline
Şi dezamăgirile persistă

<u>Pe zi ce trece, am tot strâns cureaua</u>

Prin coşniță un vânt de libertate
Şi buzunare dezumflând bugetul
A prins deunăzi nemilos a bate
Cu cheia sărăciei, alfabetul

Zadarnic dar opune-i-s-ar gloate
E gata să cedeze parapetul
Reformele amână vinovate
În alt mileniu fastuos banchetul

Ne taie calea-acelaşi ghinion
Şi molima-n creițari ne persecută
Dac-ai intrat cu traiul în dispută
Şi se gripează câte-un pinion,
De un' să chemi, motivele sunt varii

Reparatorul sorții de avarii?

Dedublare

Treziți-mă cu precauții
Dar nu prea brusc. Nici pe de-a-ntregul
Eliberarea pe cauții
Dintr-un infern pe care negu-l,

Comportă riscuri ce incumbă
Oricărui ins luat în parte
Mai iute face clovnu-o tumbă,
Decât să ia din raft o carte

Rămas cu gene-ntredeschise
Şi-un eu în celălalt ținut
Îmi țes dublura mea de vise
Cât leşul stă în aşternut

Treziți-mă cu precauții
Peştele-n apă-şi are sediul
Duc lipsă zilnic de soluții
Şi viața-ntreagă-i un asediu

Coroana de trandafiri

Mai mult surprins de câte toate
Ar fi putut să mi se-ntâmple
Când poate, cel ce nu mai poate
Să-şi bea paharul ce se umple,

Pahar trimis din partea sorții
De care toți avurăm parte
Căci noi fugind din calea morții
Mărşăluim tot către moarte,

Găseşte noi şi noi puteri
Să-şi scoată carul din impas
Ducând cu umerii poveri
Până la cel din urmă ceas

Puteau să fie şi mai rele
Atâtea câte n-au fost bune
Precum, ducând un cor de iele,
Străbate vântul prin lagune

Aşa e poate datul firii
Când trebuie să ți se-ntâmple
Să porți cunună trandafirii
Ai căror ghimpi pătrund în tâmple

<u>Cântec de mierlă</u>

Moare cântecul de mierlă
Şi noi n-avem alibi
Ochii tăi cu plâns de perlă
Sunt cum nu mai par a fi

Şi ne pierdem din privelişti
Prin nisip cu umeri goi
Dacă mor fără oprelişti,
Toate mierlele din noi

<u>Metronomul exigent</u>

Unde dar această clipă
Pe care-o pierdem fără rost
Piere ca dintr-o aripă,
A zburătorului ce-am fost?

Oh, nebun ispititorul
Cum mă cheltuiam pe fleacuri
Neştiind că sfânt fiorul
Nu durează veacuri veacuri

Ce rezerve-aveam? Şi alb e
Ghiocelul azi pe tâmple
Zestrea mea de aur, salbe
Cărunteţile îmi umple

O, ambiţie deşartă
Ce strigai mereu: prezent
Vezi acum dacă te iartă
Metronomul exigent!

Taci şi-ngroapă-n tine spaima
Irosirii lor în van
De ce, dacă nu-ţi dai seama,
Tot priveşti înspre tavan?

De ce caţi înspre ce nu-i
Dăruit să recâştigi?
Bogăţiile ingenui
Sunt deasupra-atâtor rigi

<u>Audienţe</u>

Ce să fac? Aştept de-o oră
Până voi primi refuzul
Să mă scoată iar din horă

De-o să-mi piuie auzul

Cine-s eu ca să le trec prin față?
Cine-s eu ca să le iau din timp?
Prin lentile groase ca de ceață
Vor privi cumva ca din olimp

Parcă văd un domn mai dolofan
Scărpinându-se-n urechi. Sau după ceafă
Văitându-se cu truda pentru-un ban
Şi cât de greu o duce pân-la leafă

N-am de lucru? Vreau un loc de muncă?
Şi uitându-se pe geam distrat
Şi scoțându-şi sandwichul cu şuncă:
Da, dar nu aici neapărat!

Mai bine mă ridic de-acum şi plec
Să nu-mi cadă iar în cap odaia
Greu cu trasul cârmei la edec
Dar mai greu cu mâna-ntinsă. D-aia:

- Bună ziua domnişoară. Merg
Şi eu să-mi văd de ale mele,
Nu opreşti cu pieptul un iceberg
Şi n-ajunge orice plâns la stele

- Mai avbeți răbdare. Aşteptați:
Vă primeşte domnul preşedinte
Şi şomerii ăştia sunt ciudați:
Vor să le pui totul dinainte!

<u>Jug greu</u>

E viața cât o zi
Doar zbaterea întreagă
Şi-un gol care te leagă
strâns, de nimicnicii

Şi când te devastează
Aleasă sărăcia
Îți face ziua mia
De ceasuri, foamea trează

Abraşă, neştiută
Purtându-ți în tot locul
Un ghinion norocul
O lege împrumută

Temut dar, biciul sorții
Încovoind spinarea

Divină condamnarea
Şi cazi în fața porții,

Unde sperai popas
Şi oază de repaos
Strivit de-atâta haos
Spre ce ți-a mai rămas;

Broboane de sudoare
Înnobilând căderea
Copilul ce ieri a
Crezut într-o eroare,

Răscumpără de vină
Întregul labirint
Speranța, un alint
Şi geana de lumină

<u>Refugiul în vis</u>

La insuccese, alergie
Desfac culcuşul panaceu
Şi merg să cer de la morfeu
Protecție şi energie

De bucurie că-mi permite
Accesul fără cotizații
Devin cobai pentru senzații
În colonia de termite

Şi trec prin filtre mari de ape
Pe muchia a două lumi
Hai spiriduşule, adu-mi
Aripi să trec peste atrape

Prizonier la câtă zarvă
În jurul meu se stinge lent
M-adun în cercuri indolent
Şi mă fac mic precum o larvă

Şi dorm cu duşii până când
Zăresc o floare de cais
o rup. Şi mă întorc din vis
La fel ca-n alte dăți: plângând

<u>Vis</u>

Albastre casacade destramă
Părelnice ciute, imagini
Un ghem de angoase, o tramă

Din cărți necitite şi pagini

Sunt zorii căzând pe retină
Un roi de albine distincte
Cînd pierde-se noaptea-n lumină
Şi-un tremur uşor în instincte

E pragul chemării la viață
Când treci dintr-o lume într-alta
Când soarbe mirajul o ceață
Cum ploile toamnelor balta

Adio spui fetei morgane
Plin e misterul de vise şi şoapte
Se-aşează-ntre noi paravane
Şi iarăşi o zi, pân-la noapte

<u>Întoarcerea la întrebări</u>

Geaba coperiş de țiglă
Înjghebează câte-un rost
Sau vremelnic adăpot
Când n-ai propria ta siglă

Cât alergi şi te mai cauți
Iluzoriu prin imperii
Suflete, să nu te sperii
Că şi îngerii-s precauți

Gem strădanii cât n-ajungi
Să atingi un vis cu mâna
Şi eşti dus cu anasâna
Pân-la prinții nibelungi

Viața-ntreagă doar o goană
Dup-o geană de lumină
Adierea ei străină
Un capriciu sau o toană

Ce-ai să faci robit de zborul
Care te-a învins şi încă
Vin iar fluturii şi plâng, că
Nu le-a mai ajuns fiorul?

Unde-i dramul de speranță
Şi cu care te-ai născut?
Viața ca un atribut,
Pierde-n orice circumstanță

Nopți albastre plâng cu duzii
Paşii rătăciți în stepe

Când alături, la un step, e
Țara marilor iluzii

Unde-i îngerul, trimisul
Ce-mi păzea noapte de noapte
Cu duioasele lui şoapte
Fraged somnul meu şi visul?

Dați-mi iar abecedarul
Câtă vreme se mai poate
Unde nu se mai bat gloate
Să-şi răstoarne-ntruna carul

Dați-mi neaua mea curată
Şi pe care n-aveați voie
s-o-ntinați. Căci între voi e,
Orice vorbă, maculată

Eu sunt numai pierzătorul
Bucuriilor de fapt,
Cel căzut în primul rapt
Şi-aştept răscumpărătorul

<u>Minciuni captivante</u>

Bună seara domnule ministru
Iartă-mă că-nchid televizorul
Nu mai fi posomorât, sinistru
Fluturii de noapte şi-au luat zborul

Oamenii-s sătui de baliverne
Dă-le învoire să se culce
Să-şi ascundă grijile sub perne,
Pentru-o noapte de odihnă dulce

Indecența e la ea acasă
Un discurs în plus, nu mai contează
Demnitarilor de azi nu le mai pasă
Cât rămâne cobitoarea trează

Bună seara domnule ministru
Circumstanțele sunt deci atenuante
Rupe terfeloaga aia de registru
Cu minciuni atât de captivante

Că rămân naivii să te-asculte
Cine crede-n stropul de dreptate
Nu mai ia în seamă cât de multe
Spuneți despre sfânta libertate

Bună seara domnule ministru

Iartă-mă că-nchid televizorul
Vine vremea să schimbăm magistru'
Că se obturează iar vizorul!

<u>În fiecare zi, călătoria</u>

Din cât de mic răgazul ce-mi rămase
Târziu după chindii şi fraged frânt
Îmi scot cu silă masca de înfrânt
Lungindu-mi pe-o sofa, bătrâne oase

Mor pentru-o clipă, spaime şi angoase
Iar trupul mi-l simt greu, ca de pământ
Şi-adie-ncet, molcomitor un vânt
Un imn aievea, ca de parastas e

Mi-aş vinde-atunci plăceri aristocrate
Pe toropeala unei clipe dulci
Când cazi în somn şi, nu vrei să te culci
şi-adormi. Şi-o faci cu voluptate
Că pleci acolo unde nu ştii cum e
Să prinzi puteri de dincolo de lume

<u>Robinete cu minciuni</u>

Nu mai aduceți în târg
Robinete cu minciuni
Şi lăsați-i pe nebuni
Când dă rostul lor în pârg

V-ați ales, ca la cules
Dar se pierd pe drum naivii
Una-i borşul, alta kiwi
Ca şi gustul, mai ales

Se fereşte şuşaneaua
Să privească în oglinzi
Ochii celor suferinzi,
Să nu le sece cişmeaua

Nu mai au credit ciracii
Nici la veştile mai bune:
Cine spune că apune
Lăcomia lor, în Dacii?!

Fuge cioclul dacă nu e
Rost şi de vreun parastas
Între oameni de pripas,
N-o să bați nimic în cuie!

Părăsiți degrabă târgul
Şi desaga cu minciuni:
Într-o casă de nebuni
Mult mai mult vă costă sârgul!

Bucuriile noastre

Bucuriile noastre-s puține
De necazuri avem parte mai des
Nici măcar garanția când vine
Scadența, că avem de ales

O generație trece şi alta
Naivă, se luptă iar cu himere
Nedreaptă istoria dintr-un salt, a
Făcut mai mulți morți decât s-ar cere

Timpul îşi lasă amprenta pe ziduri
Vântul usucă lacrimi. Seduce
obrazul legendelor pline de riduri
Devenind peste noapte, caduce

Bucuriiile noastre când ies
Mugurii-n codru, plăpândele salbe
Țâşnesc în lumină deşi, cel mai des
Născându-se-n suflet, asemeni sunt: albe

Trepte

O treaptă ieri, o treaptă azi
Rămân destule pentru mâine
Da-n loc să creşti, adesea scazi
Că tot ce ne-am dorit întâi, ne

Macină de câtă vlagă
Mai zămislesc bătrâne oase
Toteme-n fiecare sagă
Ascund cuvintele frumoase

Şi fiecare c-un mister
La care nu mai ai acces
O rază coborând din cer,
Ne priveghează-n somn, ades

O treaptă ieri, şi mâine-o alta
Că inocent ai să te bucuri
În mâna meşterului, dalta
Sfidează orice fel de trucuri

<u>Cu brațele vânjoase, mateloții</u>

Balanța nevăzută se înclină
În partea-n care îngerii prosperă
Şi ne sosesc pe noua filieră
Mesaje purtătoare de lumină

Nimic nu cade fără nici o vină
Şi-n porturi de sidef câte-o galeră
Cu căpitani bătrâni de carieră
Descarcă mirodenii şi făină

Alungă zorii cârduri de fantome
Spre câte o planetă exilată
Lentilele galactice dilată
Imagini din Hawaii ori Sao Tome
Şi se întorc semnalele trimise
În nopți cu lună, la copii în vise

<u>Ehei,</u>

Am trecut sonetule, o vreme
Prin neştiute galerii de rime
Rare flori în câte-o-ntunecime
Mijite doar atât: cât să ne cheme

Acelaşi labirint de teoreme
Cerne cazna zborurilor prime
Pe cari maeştrii-au prins să le comprime,
Lăsând în urma lor, alte dileme

O fi tortură? Meşteşug? Capriciu?
Aşterne pana slova cu migală
Descoperind o scară în spirală
La maniaci, şi arta e un viciu
Că nu e-n stare nici un sacrificiu
Să-i vindce de nărăvita boală!

<u>Ce-o să mai urmeze?</u>

Zarvă în concilii
Domni fără vertebre
Măsluiesc algebre
Scriu şi pun sigilii

Lămpile mister,
Varsă împrejur
Umbra ca un fur,
S-a făcut de ger

Teamă, aşteptarea
Văduvit ecoul
Uşile cavoul
Mişcă în zăvoare

Din înalt se toarce
Peste lucruri spaimă
Linişte, îngaimă
Speriate parce

Teze, antiteze
Domni fără vertebre
Măsluiesc algebre:
Ce-o să mai urmeze?

Apa vie

Plătind acelaşi vechi tribut
Pe masa mea de lucru în odaie
Un manuscris, un pix, o foaie
Compasul pentru azimut

Mai multă linişte-n afară
Cea dinăuntru nu mai este
Decât pretext pentru-o poveste
Cu happy-end-ul ca povară

Şi coborât în atmosferă
Dintr-un stop-cadu personal
Mă simt mărunt ca un banal
Fir de nisip, pe-o etajeră

Şi mor iubiri de porțelan
Pe rafturile cu cărți vechi
Iar mie-mi sună în urechi
La fel ca-n fiecare an,

Refrenul vieții austere
Şi cu mărunții ei satrapi
De care-atunci când vrei să scapi,
Un altul neştiut, te cere

Şi stai ca melcu-n cochilie
După ce dai cu gelatină
Înghesuit pe strapontină
Cu gândul tot la apa vie

Rondelul primăverii care întârzie

Şi iar primăvara-ntârzie

Cu soare şi ploi pentru flori
Cu gâze şi fluturi că mie,
Dor mi se face din nou de cocori

Uscatele vânturi adie
Când pier în adâncuri comori
Că iar primăvara-ntârzie
Cu soare şi ploi pentru flori

Străin într-o lume pustie
Şi-n noaptea cu plâns de viori
Din pricini ştiute doar mie
Mă simt vinovat uneori,
Că iar primăvara-ntârzie...

Pastel

sat părăsit
unghiuri de cocori
linişte, linişte

lisus Hristos

Ca să salveze lumea
a murit pentru ea

Balada

nopți cu lună
pacea din suflet
răscolită de o vioară

Masa tăcerii

Pe malul Jiului
12 apostoli anonimi
se roagă

Suprema jertfă

Fiul – răstignit;
sprjinit de cruce,
Dumnezeu plânge

Metronomul

ornicul bate,

tâmplarul bate
cuiele, coşciugele

Transhumanță

unghiuri de cocori
încotro, încotro?
unde sunt aripile nostre?

Detresse

plouă, plouă, plouă
mucegaiul pătrunde
în coşciuge

Poarta sărutului

Din două măsuri,
un întreg fericit

Gânditorul de la Hamangia

pământul binecuvântat
rodind capodopere

Reproș

cireş greu de rod
bătându-mi în geam:
el şi-a atins menirea

Mistrețul cu colți de argint

sfidarea morții
întunericul
lupta cu fiara

Ah, viață

primăvară
tineri sărutându-se
apusul...

Moartea clovnului

saltimbanci costumați
făcând tumbe
în jurul năsăliei

Exercițiu de mândrie

ziduri, case, statui
tot mai înalte;
viermele

Ultima clipă

ghilotină suspendată
călău, cagulă
cade un măr

Iarna

ninge, ninge, ninge
arcuşul lui Strauss
plin de zăpadă

Atâta tăcere

Vinovat de atâta tăcere
Valurile împrejuru-mi cresc
Plăteşti în viață tot ce ți se cere
Cu aerul cel mai firesc

Şi nu e să zici doar etatea
Se-nclină la cât datorez
Cei mai mici duc în spate cetatea
La cârmă fiind cel mai obez

Zadarnic să pui întrebări
Ce greu urneşte-se carul
Ca, bun la plătitul de dări,
Să urci în tăcere calvarul

De unde atâtea resurse
Nu poți nici măcar să renunți
Acelaşi pe care, parcurs, e
Trecură şi cei mai cărunți

Şi nu-i ajutor din afară
Te uiți înăuntru – un gol
O lacrimă, plâns de vioară
Şi-n rest, doar pustiu, un atol

O noapte şi-aceea străină
Înhis ca-ntr-o cuşcă de fier
Mărunt vinovat fără vină
Şi ultimul ei prizonier!

De nicăieri n-ai un răspuns
De tine nimic nu depinde
N-ai unde să fugi în ascuns,
Pentru bietul tău pumn de merinde

Plăteşti; un câştig efemer
Dator vei fi iarăşi în urmă
O arşiță aspră, un ger
Scadența pe toate le curmă

Îți faci socoteli cu duiumul
Mai urci coborând înc-o treaptă
Ai rupe din tine uiumul
Dar tot n-ai să ştii ce te-aşteaptă

Şi nu e să zici îndestul
Atât cât rămâne sperața
Pentru tine şi-ai tăi de de sătul
În stare s-acoperi distanța

Dar nu e. Şi nu e! Şi nu e
Dilema mai mult ca o glumă
Bătută de soartă în cuie
Şi-n trupul acesta de humă

Iluzia nu-i o avere
Iar jugul, deloc pitoresc
Plăteşti în viață tot ce ți se cere
Cu aerul cel mai firesc

<u>Vremuri tulburi</u>

Iar se-gită viet-neamuri
Iar se sparg în cioburi geamuri
De discursuri şi elogii
De corei şi de cambogii

Fac jandarmii legea lumii
Plâng mormintele postumii
Că ne mor în brațe plozii
De obuze şi explozii

Întuneric Doamne sfinte
Nu mai e loc în morminte
Pentru cei ce vor să moară

Şi rămân pe dinafară

Gloanțele fără somații
Seceră de generații
Într-o lume care-şi plânge
Dreptul ei plătit cu sânge

Iar se-gită viet-neamuri
Iar se sparg în cioburi geamuri
De discursuri şi elogii
De corei şi de cambogii

Rondelul cafelei I

O cafea fierbinte şi amară
Amăgeşte traiul cu delicii
Focul ei prin sângele meu zboară,
Devenind un purtător de vicii

Ai băut ca toți întâia oară
Fără griji şi fără sacrificii;
O cafea fierbinte şi amară,
Amăgeşte traiul cu delicii

Sănătatea care e precară
Îți induce sentimentul fricii
Devenind cu timpul, o povară
Şi-ți aduce numai deservicii
O cafea fierbinte şi amară...

Tablou cu autor necunoscut

Varsă luna visele nocturne
Peste urbea noastră viciată
Un înger s-a oprit din zbor şi iată
Cimitirul s-a umplut de urne

Miraj deschis oricărei controverse
Pictorul, rămas necunoscut
Viața lui întreagă a-ncăput
Într-o ramă cu vopsele şterse

Oameni copleşiți pătrund cu totul
Pe domeniul morții aparente
În nopți de veghe solitar, fagotul
Cântă unei lumi indiferente

Împrejur pluteşte doar tăcere
Şi-un mister ascuns sub semnătură
Foamea i-a fost singura avere

Şi postumă, noua lui postură

Vinovat pentru speranță

La fiecare oază în pustiu
Îmi încarc desaga cu iluzii
Ca să-ntreacă dărnicia muzii
Pomenită într-un interviu

Şi bucuria mi-i puțină
Că supralicitează prețul
Şi nici disprețul, nici județul
Nu au puterea s-o susțină

Eu nu sunt vânător de dividende
Ci numai vinovat pentru-o speranță
Care-o comut din stanță-n stanță
Şi cu scadența la calende

E mai uşor un jug de dus
Decât Sisif cu bolovanul
Sperând că mâine sau la anul
Ajungi şi tu acolo sus

Şi iar te-nhami la tras din zori
Să duci aceeaşi grea povară
Ce nu durează doar o vară
Ci, din pruncie până mori

O pasăre ce-ar vrea să zboare

Înfrigurată aşteptare
A nu vei şti ce se întâmplă
Când ultima dintre sophii, e
Captivă încă la hotare

Când ornicele taie încă
Destine tainic viitoare
Între asceză şi rigoare
Mai este de urcat o stâncă

Înfrigurată aşteptare
A nu vei şti ce se întâmplă
Când zbate-ți-se viu în tâmplă
O pasăre ce-ar vrea să zboare

H-arta suferinței

Pielea mea uscată ca argila

A crăpat ca harta suferinței
Peste care timpul şi-a pus grila
Şi pecetea grea a biruinței

Şi-a-ncercat norocul poate, bila
Noi stătum în haina umilinței
Că mă văd copil. Şi plâng de mila
noatră-a tuturor. Şi-a neştiinței

Ce-aş mai face-acum dacă m-aş naşte
Sub, aceleaşi poate, auspicii?
Tot mai greu răspunsul a-l cunoaşte
Fără să aduc şi prejudicii
Inima din toate să-mi rămână
Peste gânduri şi simțiri stăpână!

<u>Sanatoriu</u>

Suntem sătui de-atâta boală
Că putem să dăm şi împrumut
De pe-o pernă capul ni se scoală
Şi-şi caută o alta aşternut

Ni se surpă zidurile bolnave
Mucegaiul le-a cuprins spre nord
Şi se-nchid cetățile bolnave
Ca un flux de sânge dinspre cord

Şi orice boală naşte altă boală
Şi nici una nu ne e străină
Că învățăm întruna ca la şcoală
Drumul cel mai scurt înspre ruină

Nu ne mai ajută medicații
Decât doar să ne scurteze drumul
În halate albe, consacrații
Prin saloane-i răspândesc parfumul

Şi ruina dusă pe picioare
Zilnic mai aproape-i de apus
Că de-un timp nimic nu ne mai doare
Şi-acolo unde mergem, dureri nu-s

Când mai vine câte-un oaspe nou
Sprijinit de soră dintr-o parte
Intră în salon ca-ntr-un cavou
Până trece dincolo de moarte

Se micşorează veşnic universul
Şi tavanul mai puțin înalt e
Pe lângă paturi ni se frânge mesul

Ca mesageri ai lumii celeilalte

Că moartea noastră e domoală
Atâta cât în vieți n-am încăput
De pe-o pernă capul ni se scoală
Şi-şi caută o alta aşternut

<u>Inocență</u>

Când mă privesc copiii
citesc în ochii lor
Reproşurile mute
că păsările mor

Şi albi de puritate
şi limpezi de candoare
Aleargă dând din mâini
ca păsările: să zboare!

<u>Condamnare</u>

Mureau copacii spânzurați de cer
Şi noi ne agățam de rădăcini
Departe jos, în smârc şi mărăcini
Se tânguia un flaut de stingher

<u>Flori de mosc</u>

Unde eşti că nu mai ştiu
Fiule, să te cunosc?
Mamă, s-a făcut târziu
Pentru florile de mosc

Te-a furat un fir de apă
Şi-am rămas singur pe mal
Bătrânețile tot sapă
Zidurile în aval

Dacă mor, renasc în tine
Ca un dor de menestrel
Când zăpezi diamantine
Strălucesc într-un tunel

Că vin oameni să ne spargă
Iar urechile cu glume
Şi de când e lumea, lume
Creşte prețul la litargă

Mamă, s-a făcut târziu
Şi m-a prins un dor de ducă
Dacă mor, nu mai înviu
florile. Şi se usucă

Dac-aş şti unde-i eroarea,
M-aş opri din căutat
Că-mi doresc eliberarea
Şi odihna, vinovat

Nu-mi e teamă de dubine,
Nici de luciul lor opal
Vezi cum ninge peste mine
Şi am devenit cristal

Florile de mosc ucise
De ozonul lor avid
Încăperile-s închise
Şi eu bat cu pumnu-n zid

Nimeni nu m-aude, strig
Până-am să devin ecou
S-a făcut în lume frig
Şi mai trist ca-ntr-un cavou

Dac-aş şti pe unde drumul
Taie lanțul de carate,
Dintr-un om, numai parfumul
Trece în eternitate!

Mi-am dus viața pe-o fregată
Să mă judeci cu blândețe:
Am ajuns la cap şi, iată
Mă înclin marii altețe

la nesomnul meu cu tine
Ca un cântec de vioară
Lebedele, să ştii bine,
Nu mai mor a doua oară

Şi-l vei duce mai departe
Ca o sagă de-ntrebări
Fiecare om, o carte
Datorează pentru dări

Mâna ta de chiparos
Să-mi însemne locul crucii
Drumul lung şi greu pe jos
Prin livezi când saltă cucii

Lasă doar să plângă luna
Peste slovele de fier

Zborul naşte zbor întruna
Şi misterul, alt mister!

Muntele şi-a-nchis izvorul
Peste care nu se trece
Doar căderilor, fiorul
Împrumută unda rece

Că mă ştiu avar de umblet
Şi cu dorul în spinare
Ceru-ntreg îl am în suflet,
Şi mă-ncarcă de splendoare!

<u>Insomnie</u>

sting opițe, cântă gaițe
şi nu-mi tace bătătura
gem himerele în straițe
da-le-aş da, din nou de-a dura,

în pustiu şi pe paragini
să mă şi voi țineți minte
pentru frica de cartagini
şi de golul din cuvinte;

dar degeaba-i largă pusta
când pustia e în noi
dă-mi gligorie şi nu sta,
ornicele înapoi

şi-am să pun să bată tobe
pentru visele de noapte
câte şoapte, câte cobe
ne-au pătruns în carne, coapte

<u>Muzeu pe dinafară</u>

opere şi operete
agățate de perete
la muzeu pe dinafară
cerşetorul cu vioară
partitura lui Vivaldi
un portret de Garibaldi
lângă-un măr bătrân şi veşted
oamenii purtând pe creştet
grijile fără măsură
duc în loc de grâu, mălură;
doar bătrânul de custode
zice: astea nu-s metode
ca să-nchizi o galerie,

Pentru-un moft la primărie!

<u>Ana lui Manole</u>

Ascultați-i noaptea plânsul
şi căutați-i chipul
în fântâna lacrimilor

<u>Ultima comoară</u>

Dați-mi înapoi amintirile furate:
din cauza lor am uitat
o mulțime de cuvinte

Ultima dintre comori am ascuns-o
în oaza singurătății şi o admir
numai nopțile în vis
Mergi cu băgare de seamă
îngerul te-a avertizat!

<u>Primăvară</u>

Azi-noapte
îngerul Domnului
a împodobit caisul

<u>Înnoptare</u>

Vin cerbii depărtării
cu negurile-n coarne

<u>Status quo</u>

Clopotul toamnei
răsturnat peste cetate
prizonierii

<u>Întâlnire</u>

În fața ta,
un haiku subțire
ca o lamă de oțel

<u>Selene</u>

Baciul de piatră
oile de lumină
lacrimi pe pământ

Pastel

În nopțile cu lună plină
visez un iezer limpede
ca o privire a lui Dumnezeu

Arborele de sequoia

Dac-aş fi fost un arbor de sequoia
M-ar fi pictat probabil Goya
Prin anul una mie şapte sute
Şi dintre pânzele vândute
Aş fi ajuns iubito-n preajma ta
Acum vreo cinci ani şi ceva
Să-ți odihneşti pe mine ochii
Melancolici şi subțiri
De nu da banii, pasămite
Borțos, vreun negustor de vite
Să mă-nfăşoare-n nu'ş ce trenci
Să mă fi dus la el la ranch
Să mă fi prins în stâlp, la poartă
Cu două cuie ruginite
Că negustorului de vite
I-ar fi plăcut natura moartă
Doamne, ce soartă,
Doamne, ce soartă!

Dar n-am fost arbor de sequoia
Nici n-am ajuns ce-mi fuse voia
Că de la castraveți şi soia...
Şi nici nu sper să mai ajung
Nici să te chem în nopți târzii
Ca un noroc sau un blestem
Că între noi e-nchisă poarta
Şi orice dor de evadare
Sfârşeşte ca o resemnare
Atunci când intervine soarta!

Şi bietul arbor de sequoia
Dac-ar fi fost pictat de Goya
De două ori mai fericit
sfârşea. Fiindc-ar fi fost iubit!

Lăsați pe domni să joace remmy

Am mai ratat o încercare
Mă simt mai mult un Stan Păţitu'
Au unii pâinea şi cuţitul
Iar eu, nici bani de-o lumânare

Nu mi-a surâs poate norocul
Dar nici eu n-am fost mai prejos
Tot încercând fără folos,
Să car lumina cu obrocul

Măcar o pildă spre ştiinţă
Trăgând, să spun la vreun nepot:
Când ungi ciubota cu dohot,
Nu mai pretinzi şi elocinţă!

Şi la ce bun suspinu-ntruna
Gândindu-mă la câte vise
Mi-am făurit fără permise
Luând drept mărturie, luna?!

Că vine vremea mesei când
Rămâi cu farfuria goală:
Mai rea prostia ca o boală
De care nu scapi prea curând

Că bate vântul, te-ncovoi
Norocul lumii unde zace
O lespede sub carapace
E greu de dus cu umeri goi

Ai rămas copil că totuşi
Parcă-ţi trebuie tutore
Dar să ştii că şi-n Azore
Mor de brumă, palizi lotuşi

Furtuni dau buzna din afară
Şi nu ai cum să te opui
Iar dacă-ţi legi ştreangul de-un cui
Te vor căina o clipă doară

În jurul tuturor, e-un cerc
Din care n-ai să poţi ieşi
Busole moarte, căi pustii
Naivii încă mai încerc'

Dar nu-mi mai daţi sfaturi în van
Şi nu mă mai duceţi cu preşul
Că mă dau prins ca fedeleşul:
Nimic nu-mi cade din tavan!

Au prins ursitele să-mi ţească
Un labirint s-ajung la pâine

Şi-acolo unde-ncerc întăi, ne
Cern cu sita ea mai deasă:

- Câți ani aveți? Deja şai'zeci?!
La noi în companie, tineri,
Muncesc de luni şi până vineri
Şi n-avem disponibil deci

Ce să răspund? Înghit şi tac
Înfrângerea-mi dă brânci afară
Şi beau din cupa mea amară
Pelinul ăsta fără leac!

Şi iar încerc în altă parte:
O carieră de eşecuri
Mi-a pus cerbicea sub refecuri
Şi iar de țintă mă desparte

- N-aveți un loc de arhivar?
Eu fac de toate şi nu vreau
venituri mari. O spun pe şleau:
Lucrez şi noaptea ca portar!

Şi iar, penibilul refuz
Politicos, dar ferm şi rece
Căci ghinionul mă petrece
Iar eu devin şi mai obtuz

Îşi rupe corzile vioara:
- Lăsați-mă s-arăt ce pot
Lucrez pe brânci, însă socot
Să duc acas' o pâine seara!

Am vrut să urlu. Cui podest?
Că ne-am dorit democrație
Şi port acuma o tichie
În semn de paşnic manifest

Eşecul, singura povață
Câştigul mi-l doresc cinstit
Când vine seara, obosit
Să vă privesc pe toți în față!

Nu-i greu deloc, poate-mi vor zice
Toți gentilomii de ocazii
Dar vin patrule şi fac razii
Şi cartierul de calici, e

Lipsit de orice apărare
În fața vânturilor vremii
Lăsați pe domni să joace remmy
Că soarta altora, nu-i doare!

<u>Femei frumoase</u>

Îmi trec prin gând aleatoriu
Arome de haşiş, femei frumoase
În transparențe de mătase
Prin mari castele de ivoriu

Şi cum, plutesc lascive prin odăi
Cu miros de ambră şi de mosc
Le privesc dar nu le recunosc
Ascunşi pe după draperii, călăi

Dac-aş întinde-o mână, le-aş atinge
Dar stăpânit de-o lene suverană
Cadânele ca un balsm pe rană
Şi un păcat spre ele m-ar împinge

Dar vin pirați cu săbiile curbe
Se clatină seraiuri în oglinzi
Şi tremură păienjenii pe grinzi
Şi cade înserarea peste urbe

Şi-atunci femei frumoase de haşiş
Se estompează-n baia de lumină
Şi se grăbesc să moară pe retină
Ca apele molatecului Criş

<u>Împăcare</u>

Ce-am plătit? Cu ce rămân
Buzunarele mi-s goale
Parcă m-am născut bătrân
Din vorbe şi mişcări domoale

Ce-am făcut cu viața asta?
Codrii mei de chiparoşi
Sunt sătul de toate. Basta!
Viața e un târg de moşi

Mă cuprinde-aşa un frig, o greață
Ce iute mi se face astăzi, ieri
Mai aveam adult, ceva în față
Bătrân, de unde să mai iei puteri?

Că-ți trebuie puteri ca să te scoli
Şi puteri ca să priveşti oglinda
Pe picioare cât mai ducem boli,
Spaima noaptea când trozneşte grinda

M-au bătut şi vise de tot soiul

Că tot mai plâng de insomnii la stele:
Toată viața am păzit gunoiul,
Ce l-au făcut mai marii casei mele!

Şi bătrân, ce trebuie s-aştept?
Nu mai ninge pe cireşul dalb
Să-mi număr doar bătăile din piept
Şi doamna-aceea, ultima... în alb

<u>Buletine de identitate</u>

Dimineața i-au chemat la primărie
Iar ei şi-au lăsat vitele pe câmp
Cum te-ai supune unei glume de tâmp
Intrând de bunăvoie-ntr-o colivie

Până la clic, trebuiau să privească în „obiectiv”
Mâinile cioturoase pe vârful genunchiului
Inul cămăşii incendia arama trunchiului
Nasturii de sidef, străluceau ca un adjectiv

Dintr-o cutie ieşeau hârtii lucioase
De pe care te priveau mirate
Chipurile lor în carne şi oase:
Unele ca lumea, altele răsturnate!

De-acum aveau să ştie şi ei cine sunt
În buzunar la piept vor purta buletinul
Are grijă regimul cât vor fi pe pământ,
Să le țină în mână destinul

<u>Condamnarea</u>

Flăcările molcom joacă în cămin
Temătoare umbre lunecă pe cărți
Râurile repezi se opresc în hărți
Pe meseni reflexe cad. De vin

Domnul zugrăvit în tabou surâde
Şi misterul lui umple încăperea
Sfeşnicul de aur şi adus de ieri, a
Poleit cu spaimă fețele lor hâde

Ornicele timpul taie sacadat
Secundele cad ca din ghilotină
Draperii cu fald, de-atâta lumină
Păstrează-ntuneric pentru condamnat;
Se-aud paşi pe scară răsunând încet
Se-apropie moartea ca un menuet

Suspendată sabia

Împrejurul meu s-a stins lumina
Gândul doar mai stăruie prin colțuri
Pereții-s strâmți, tavanul mă apasă
Şi-mi moare-n piept, un strigăt sugrumat

Faldurile nopții mă-mpresoară
Ca pe un cocor rănit, vârtejul
Statuile-şi dau mâna-n întuneric
Şi varsă lacrimi pentru cioplitori

Nici o stea pe boltă nu-mi surâde
Cartea cu preziceri mi s-a-nchis
Fruntea mea ca rana unui cerb
Şi-a pierdut izvorul de răcoare
Şoptit prin aer trece-un râs ciudat:
Al cui o fi? Şi ce căderi vesteşte?

Ce e mult, nu va fi bun, desigur

Iubesc americanii libidiul
Pe care îl exportă fără jenă
În toată lumea doar printr-o antenă
C-ar necheza văzând, şi bidiviul!

Şi leagă mama ochii fiicei. Fiul
e alungat: să n-aibă vreo migrenă
Că-ți vine să deşerți totul la ghenă
De nu ți-ar face mofturi ciricliul

Şi-i vezi cum se dezbracă în oglindă
Deşi nu sunt la baia comunală
Şi ea pe el lascivă cum îl spală
Şi fac amor legați de câte-o grindă
Căzând apoi extenuați în funii:
Atât de multă „libertate”-au unii...

Meschinării

Jocuri optime-n optimi
Şansele, pe jumătate
Juriul compus din mimi
Şi victoriile, mimate!

Sforile – ascunse toate
De Antimi şi de intimi
Premii: cupe desenate
Pentru cei care-ajung primi

Oamenii în blugi. Şi, blegi
Le faci fente. Şi sări peste
scor. Că obiceiul fest, e
Şi-o mai dregi când vrei s-alegi:
Catastrofa de pe pistă,
La câştig, prima pe listă!

<u>Ei ne duc cu preşul, noi pe ei în spate</u>

Să ne mințim că încă trăim bine
Că s-ar putea s-o ducem şi mai prost
Nu ştii niciodată cu ce cost
Intră în meniu, mierea de albine

Priveşte la domnul: nu-i un oarecine
Brânza lui şi cheagul sunt la adăpost
Cățărat pe scară n-o să-l ia la rost
Unul de-alde noi, că nu se cuvine

Dar se rupe sacul şi-l cârpim mereu
Ziarele ne-aduc numai veşti rele
C-acolo sus, s-au cuibărit lichele
Şi pân-la bine,-o să ne fie greu:
Câtă suferință punem în balanță
Cumperi pe cartelă, dramul de speranță!

<u>Muntele</u>

La poalele muntelui
bat-o pustia mazărea şi parcela
acolo a prins-o pe Marcela
o moleşeală, apoi zvâcnirile
durutul, născutul

Noroc de două vecine
ca să-i țină copilul,
să-i taie ața, şi când țipa mai rău,
i-a fost mai bine

asta durase toată dimineața
Acuma râde şi plânge
rupe cămaşa şi şterge copilul
de lacrimi şi sânge;

Mângâie-l soare şi fă-mi-l mare
mare şi tare
la bine şi la rău
Priveşte fătul meu:
Acesta este muntele,

muntele tău!

Iarăşi somnul

Alungat de grijă somnul
Insomnia recompensă
Nici un vis de aur, Domnul
Nu-mi aduse ca dispensă

Ochii mei ca un radar
Baleiază stepele
nevăzute. Şi-n zadar
Tot aleargă iepele

Herghelii de vânt, himere
Trupul meu de fierbințeală
Parcă vine şi mi-l cere
Dincolo de cea reală,

Altă lume de fantasme
După neştiute legi
Rămăşagul pus în basme,
Dispăruții de mult regi

Prefaceri

Sâmburele răzmeriței coapte
În flăcări largi si mistuie. Tribut
Deliberarea curții a-nceput
Cu divorțul vorbelor de fapte

Între-o renunțare şi un rapt, e
Un gol imens cu punți de netrecut
Abis superb pe care l-am umplut
Cu polenul fluturilor de noapte

Aceste flăcări copios devoră
Pravilele unei lumi mai vechi
Slovele când nu se mai adoră,
Ascultarea fuge din urechi:
Când pătrunde vântul prin lăicere
Le trebuie o altă-mperechere

Supărări de bucurie

Supărări de bucurie
Bucuros de supărare
La oricare întrebare

Când nu ştii răspunsul. Ci e

Un exod precum cocorii -
anii tineri. Cu ce grabă
Vinovați că nu se-ntreabă
Autorii-n nici un storry

Firul soartei pe mosor
Despleteşe-se caduc
Şi se duc, se duc, se duc
În adâncuri de fior

Şi nimic nu-i nou sub soare
Nici proverbul, înțeleptul
Şi la care ne dă dreptul
Orice floare care moare

Orice rază are-o umbră
Orice semn, adânc un sens
Straturi, straturi praful dens
Face perspectiva sumbră

Doar un strop de bucurie
Înlesneşte-o supărare
Fiecare întrebare
Când răspunsul nu se ştie

Dacă sunt sau nu aceste
Pentru toți nebunii, grații
Înțelepții cărei nații
Se ascund ca-ntr-o poveste

Şi de unde-atâta vervă
Într-o clipă de amurg?
O chilie e din burg
prima. Dar cine-o observă?

<u>Hățişuri</u>

Industria derutei, în derută
Strategii ei sunt puşi la colț
Ce greu se află-n labirint o rută
Prin hrubele ascunse pe sub bolți!

Atâtea goarne-au răguşit
În compromiterea candorii
De teama spaimei, negreşit
Să nu vină prea iute, zorii!

Atâtea voci care-au tăcut
Când trebuiau să ne vorbească

Şi se stingeau sub câte-un scut,
În Țara noastră Românească!

Azi e lumnină? Ce ne paşte
Fragilul univers de lut?
Din întuneric nu se naşte,
Decât un monstru de temut!

Biruri, biruri

Primesc întruna alarmante ştiri:
Ce prețuri cresc cu patru-cinci la sută,
Ce mai e nou pe lista de scumpiri:
Benzina, apa, ața pentru gută

Aşa că le-am primit senin pe toate:
Maşină n-am, nu pescuiesc
Dar fără apă, nu se poate,
Şi totuşi oamenii trăiesc!

S-a mai pus o taxă pentru stradă
Pe case, vite, boi şi cai
Pe sărăcia din ogradă
Ce cântă nopțile la n-ai!

Devine birul o năpastă
De nu s-ar pune (ce grotesc!)
Şi vreun haraci pentru nevastă
Că n-aş putea să-l mai plătesc!

Fumăritul

Pune omul mâna pe țigări
Le dă foc şi trage fumu-n piept
Vine fiscul: - Oh, de când te-aştept
Cu ce drept scoți fum pe... nări?!

Ai permis? Ai vreo licență?
O să te supun la taxe:
Legislațiile laxe
Ne-au condus la decadență!

- Eu ziceam că-i un capriciu
Şi fumez numai de formă;
- Ce crezi tu? Pentru reformă,
Noi luăm bani pe orice viciu!

- N-aveți drept! E imoral
Pe tutun dau o avere:
Sănătatea! Da' nu-mi cere

Banii şi pentru spital!

- Taci din gură măi băiete
Că eu ştiu de la romani:
Ca să facă rost de bani
Puneau bir şi pe closete!

<u>Nunta</u>

Dați buchetele mireseei
Să le pună undeva
Toată viața alergăm în jurul mesei,
Să ne cadă şi nouă ceva!

Că de când aştept o nuntă
Şi căciula mi-a albit
Iar mireasa e căruntă
Şi sătulă de pețit

Deschideți umbrelele că plouă
Nu aici, că suntem în salon
V-am citit pe fețele-amândouă
Ca o stofă veche de melon

De plafon atârnă-un candelabru
Ce se-aprinde cu parcimonie
Cine-i domnu-acela în cinabru
Absent, de la ceremonie?

Pune domnule în colț cutia
De cadouri că ne-ncurcă
Nu acolo unde e mumia
Care dă cu telefonu-n furcă!

Ce frumoşi sunt mirii amândoi
Şi zâmbesc c-un aer oarecare
Drept e ca să ducă ei în doi
Ce n-a putut să ducă fiecare?

Multora sacoşele le-atârnă
pe sub haine. Nu mă mai surprinde
Câte bancuri spune aia cârnă
Şi la care nimeni nu se prinde

Mirii stau pe scaun țepeni
Mai blazați decât acum un ceas
Parcă-s nişte hoți de pepeni,
Ea, îşi vâră degetul în nas

Cântă muzica şi, strâmbă
Cum deschide soacra sârba

Un gitan cântă din drâmbă
Iar un altul dintr-un hârb, a

Meşterit vreo două tobe
Capul lui plin de idei
Şi aduse pentru probe,
Bate... până ies scântei!

În zadar priviți la miri
Că le-a pus soarta căpestre
Se bat socrii din priviri
Şi se-njură-n gând: De zestre!

În sfârşit se pune masa
Şi ne vin bucatele la nas
Cu mirosul care umple casa
Şi lipseşte... cât a mai rămas!

Bate vânt de Himalaya
Prin sarmale şi pilaf,
Mirii părăsesc odaia
Şi se duc la cinematograf!

<u>Notă:</u> Următoarele două sonete
sunt construite pe aceleaşi rime!

<u>Alienarea – aliatul nostru</u>

se-adună noaptea în conciliu morții
radarele citesc în infraroşii
un buletin de ştiri şi eschimoşii
zăpezile îşi taie larg în porții

când nu ai şansă, zarurile sorții
îți iau nevasta, banii şi galoşii
şi-ți dau cu tifla repetat codoşii
amenințînd cu flăcările torții

e viața-ntreagă doar o filieră
cu astenia pururi de serviciu
în care tu, perdantul din oficiu
ții somniferele pe noptieră
şi vezi uimit cum starea ta de-mentă
devine dintr-odată permanentă!

<u>Din poligon, cu armele pe stradă</u>

e plin de arme arsenalul morții:
cu laseri, senzori şi cu infraroşii
că armament vând azi şi eschimoşii

pe care ți-l aduc în fața porții

o fi acesta paradoxul sorții:
să ne-narmăm pân-ne pierdem galoşii;
în jurul nostru mişună codoşii
ținând fitilul lângă para torții!

E dacă vreți un fel de filieră:
te duci cu transpoortorul la serviciu
că vestă antiglonț porți din oficiu,
pistolul noaptea stă pe noptieră;
în lumea asta copios dementă,
un om = o țintă permanentă!

<u>Ion a' Petri</u>

Foicică de cicoare
Cine trece-n zori călare
Pe un murg mare roşcat
Pintenog şi înstelat
Printre holdele de grâu
Cu pistoalele la brâu
Cu hangerul prins în teacă
Şi la nimeni nu se pleacă?
Un haiduc viteaz doineşte
Munților din jur grăieşte:
Mie-mi zice Ion a' Petri
Născut de ziua Sânpetri
Şi-am rămas de mic orfan
Eu şi frate-meu de-un an
Şi când robi am fost vânduți
A fost luat de arnăuți
Şi purtat prin lumea mare,
Nu mai ştiu ce soartă are;
Eu am scăpat de robie
Şi m-am luat de haiducie
Potera m-a hăituit,
Munții m-au adăpostit
Lefegiii m-au cătat,
Calea codrului am luat

Foicică din ponoare
Cin'se-apropie din zare
Prin căldura lui Cuptor?
Arnăuții vin ciopor
Pe-un cal negru fiecare
Şi se-opresc la drumul mare
Drept la buza unei stânci
Unde văile adânci
Una câte una-ți fură
Toate vorbele din gură

Şi-ntâlnind două fecioare
Cu o turmă de mioare
Se opriră într-un gând,
De pe cai descălecând:
- Drăguțelor de copile
Da-v-ar Domnul multe zile
Tihnite şi luminoase
Fiindcă prea sunteți frumoase!
S-aveți parte de feciori
Mândri ca nişte bujori
Dacă-o' ți şti şi ne-o' ți răspunde
Cine a văzut şi unde
Voinic mândru şi spătos
Ori călare, ori pe jos
Cu flintă şi cu hanger
Cu glas de tunet din cer
Cu pistoalele la brâu
Şi murgul ținând de frâu?
Dacă-o' ți şti şi nu ne-o' ți spune
Ochii voştri de cărbune,
N-ar mai vede sfântul soare
Când apune sau răsare!
Din frumoase şi tăcute
Să vă preschimbați în slute;
Mamele să vă gonească
De la casa părintească
De ne-o' ți spune vreo minciună
Şi-o' ți ascunde calea bună!
N-am venit ca să-l certăm,
Nici de zile să-l scurtăm
Spuneți dar că ni-i cu grabă
Şi zorim la altă treabă!
- Mulțumim ție drumețe
După datini şi povețe:
L-am văzut şi pe voinic
Luând calea spre colnic
Ion a' Petri el se cheamă
Şi la ani păreți de-o seamă:
A urcat pe creasta-naltă
Cu o puşcă încărcată
Cu pistoale atârnate
Şi cu pletele pe spate,
Cu hangerul prins în teacă
Şi la nimeni nu se pleacă!
Dacă-o' ți fi precum ziceți
Oameni buni şi oameni drepți
Să vă deie Domnul sfânt
Împlinire la cuvânt!
De-aveți gânduri duşmănoase
Să vă intre frica-n oase
De-o' ți vrea să loviți prin spate
Cu flintele încărcate,

Cremenea să rugineascâ
Mâinile să v-amorțească
Peste ochi vă cadă ceață
Să nu vedeți dimineață
Până la apus de soare
Iar plumbii voştri să zboare
La ducă-se pe pustii
Departe de oameni vii
Şi-acolo să nimerească
Doar în lemn uscat şi-n iască!

Frunză verde bob năut
Căpitanul arnăut
Trage murgul de zăbale
Şi lăsând drumul la vale
Apucă apoi pieptiş
Stâncile de-a curmeziş
Pe poteca nucului
În calea haiducului

- Ce e murgule cu tine
de nu paşti? Nu-ți este bine?
Sforăi şi bați din picior
Tot cătând înspre izvor;
- Alelei, stăpânul meu
Ni se-apropie ceas greu
Pe sub deal pe cea cărare
Arnăuții vin călare
Din cuvinte să te ierte,
Şi cu plumbii să te certe!
- Lasă-i roibule să vină
Să-i culc cu fruntea-n țărână
De-mi ajută Dumnezeu
Trec şi bine, trec şi rău
Slobod mi-am dorit şi sunt
Slobod voi intra-n mormânt!

- Alelei, Ion a' Petri
Născut de ziua Sânpetri
Haiduc mândru şi viteaz
Ce nu plecial tău grumaz
Mulți coconi ai căsăpit
Pungile le-ai împărțit
La săraci şi la orfani
Şi te-ascunzi de-atâția ani
Prin coclauri şi pustiu
Vodă te vrea mort sau viu!
Prinde-ți calul de dârlog
Şi vino cu el zălog
După faptă să dai seamă
Unde Vodă azi te cheamă!
Iar de n-oi vrea să asculți

Uite cât suntem de mulți
Şi-om lovi fără cruțare
Ion' a Petri, n-ai scăpare
Nicăieri unde te-ai duce:
Drumu-ți e închis, haiduce!
- Alelei, fecior de lele
Jur pe soare şi pe stele
Să mă bat în luptă dreaptă:
Moartea-n plumbii v-aşteaptă!
Haiduc am fost şi rămân,
Nu mi-a intrat frica-n sân!
Nu v-alung, nici nu vă chem
Nici de moarte nu mă tem!
Eu sunt unul şi voi zece:
Doar când oi muri, veți trece!

Frunzuliță foaie lată
Şi-ncep flintele să bată
Cu moarte şi cu potop
Lefegiii cădeau snop
Ion a' Petri brat de fier
Cu glas de tunet din cer
Fără milă secera
Potera se-mpuțina:
Curgea sângele şiroaie
Lefegiii se înmoaie
Şi la fel ca frunza-n vânt,
Cad cu fața la pământ;
Când a fost la asfințit
Şi flintele-au amuțit
Cine-apare pe tăpşan?
Un haiduc şi-un căpitan
Fără hanger şi pistoale
Numai cu mâinile goale
Şi încing o luptă dreaptă
Pe care moartea-l aşteaptă?
De cu seară până-n zori
Răsuciți de subsuori
Mâinile la brăcinar
Cad şi se ridică iar
Suflă greu, se opintesc
Cu umerii se-mboldesc
La lumina stelelor
La captul forțelor
Şi cu suflul tot mai greu
De luptat, luptă mereu;
Vântu-adie prin brădet
Stelele apun încet
Toate, una câte una
Voinicii se luptă-ntruna
Numai dincolo de nori
Ard două stele surori...

Munții împrejur vuiesc
Voinicii nu se răzbesc
Şi în zori cad la pământ
Dar nici unul nu-i înfrânt
- Voinic eşti şi fără seamăn
Parcă mi-ai fi frate geamăn
Bea din plosca mea puțin
Să mai prinzi puteri din vin;
Căpitanul mort de sete
Bea din ploscă pe-ndelete
Şi când prinde puteri noi
Îi dă plosca înapoi
Ion a' Petri o goleşte
Şi de luptă se găteşte
Amândoi stau față-n față:
Ori o moarte, ori o viață!
- Ion a' Petri stai un pic
la aminte la ce-ți zic:
Bun e vinul. Mulțumesc.
Datorită lui tăiesc
Domnul zdravăn să te ție
Toată viața-n haiducie
Dar numai frate la frate
Din ce are,-i dă jumate!

Haiducu-i dă ascultare
De-un fior apoi tresare:
- Căpitane, vreau s-asculți
Poteraşi am văzut mulți
Dar cu pieptul oțelit
Ca tine, n-am pomenit
După braț şi stat îmi semeni
Precum mamei, fiii gemeni
Şi deodată pieptu-i bate:
- Arnăutule, mi-eşti frate!
- Ion a' Petri, frate-meu
Mulțumesc lui Dumnezeu
Toată viața te-m căutat,
Uite unde te-am aflat!

Ochii negri lăcrimează
Cei doi frați se-mbrățişează
Şi când chiuie o dată
Răsună pădurea toată!
Şi-am zis verde de-un mohor
Cine merge la izvor
Pe poteca nucului
În calea haiducului?
Mitru şi Ion a' Petri
Născuți de ziua Sânpetri
Rănile să-şi oblojească,

Amândoi să haiducească!

<u>O SINGURĂ VIOARĂ ŞI CÂTE DORURI...</u>

O zi cu adevărat bună se cunoaşte numai seara

Mult valorează învățătura dar nimic nu întrece bunătatea

Cine trăieşte cu gândul numai la viața aceasta, nu o merită pe cealaltă

Primeşte-mă suflete să-ți slujesc:
Lumea aceasta nu e demnă de tine!

Dacă te temi de moarte, caută viața:
Domnul e atât de aproape!

Smerenia, cumințenia pământului

Spovedit, cuminecat, nou născut

Nu poate un om să greşească atât cât poate
Dumnezeu să ierte, dacă omul se căieşte!

Smereşte-te omule că țărână eşti
Slujind tu sufletului, care viață este!

Virtutea, protejați această floare plăpândă!

Un dar nedescoperit, o viață ratată!

Din gânduri, vorbe, fapte ne clădim zilnic destinul, aşa cum îl merităm

Suferința îi face pe unii oameni mai buni, iar pe alții mai răi

Am auzit undeva că universul are forma unei cruci imense

Cunoaşte-te, smereşte-te, jertfeşte-te

Stradivarius, această pasăre divină,
căreia nu i se poate fura cântecul

Dimineață de rouă
cer senin ca o dorință de zbor

Cuvintele noastre, judecătorii noştri

Gustul, cu nimic asemuit, al pâinii trudite

Vorbind mai puțin, poți să spui mai multe

Cineva lângă tine, are întotdeauna nevoie de ajutorul tău

Cei întotdeauna întâi la bucate, sunt şi cei mai buni de gură

Când nu mă mai ascultă nici pana cu care scriu,
mă întorc la convorbirile cu mine însumi

Există somn care dă viață şi există
somn care fură din viață

Un gând bun, o vorbă bună, o faptă bună:
calea spre mântuire!

Există pierdere care poate fi privită ca un câştig
şi există câştig care se poate dovedi păgubitor

Omul ca o pasăre de dor

Lumea întreagă valorează mai puțin
ca mântuirea unui singur suflet

De la talent la geniu şi de la răutate la prostie,
nu e decât un pas!

Fermecată oglindă a apei,
cheamă-mă la ora de meditație

Melancolia -
această cutie de rezonanță a sufletului

Smerenia înnobilează, vanitatea surpă

Sufletul ca o poliță scadentă

Vorba proastă face casă bună cu ceasul rău

Cine vorbeşte mai mult, nu înseamnă că are şi mai multă dreptate

Minereuri aduse din adânc şi cernute
Gânduri, gânduri...

Lăsați-mă să ajung la oaza remuşcărilor

Suflete, suflete care e vârsta ta?

De unde a luat pictorul atâta tristețe
pentru copacul acesta suferind?

Cine greşeşte mai mult, se laudă cu „experiența” lui

Alergați mereu, alergați mereu
ca să muriți sănătoşi!

Pentru prostia capului, mănâncă bătaie spinarea

Fiecare curcan se umflă în ograda lui

Căință, arhitect al virtuții, vizitează-mă mai des!

Viața ca o alergare (foarte) scurtă

Ascultați noaptea ruga țărânii adresată cerului

Luciu de apă, oază de reflecție

Inima, cugetul, voința şi conştiința
toate mărturisind neputința mea

Bucuria şi suferința, două surori:
una trecătoare iar cealaltă veşnică

Orice s-cădere, poate deveni un prilej de înălțare

A mai trecut o zi:
cu ce am fost mai bun astăzi ca ieri?